

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Colfer_Eoin-Supervedator.pdb

PDB Name: Colfer Eoin - Supervědátor
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.10.2007
Modification Date: 22.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

EOIN COLFER
SUPERVĚDÁTOR

ALBATROS PRAHA

Sofii, mé přítelkyni a agentce: díky za uplynulé čtyři roky a za mnoho dalších, které ještě přijdou.

Přeložila Veronika Volhejnová
Text copyright © 2004 by Eoin Colfer
Translation © Veronika Volhejnová, 2005
Cover illustration © Martin Zhouf, 2005

www.albatros.cz

ISBN 80-00-01522-6

Kapitola 1
Cosmonaut Hill
Satelitní Město, severní polokoule. Zanedlouho

Satelitní Město - město budoucnosti, hlásaly plakáty. Metropole úplně řízená Satelitem Myishi 9, který se nad ním vznášel jako létající válečný křižník. Celé město bylo zkonstruováno pro třetí tisíciletí. Všechno, co žádalo tělo, a nic, po čem toužila duše. Osm set čtverečních kilometrů šedé oceli a automobilů.

Satelitní Město. Superměsto s pětadvaceti miliony obyvatel - a životní příběh jednoho každého z nich byl srdceryvný. Pokud stojíte o to žít šťastně až do smrti, vyhněte se městu budoucnosti.

Vezměte si třeba Cosmo Hilla, celkem milého chlapce, který za svůj krátký život nikdy neudělal nic špatného. Bohužel, tento fakt mu nestačil zaručit šťastný život, protože Cosmo Hill neměl sponzora. A když někdo v Satelitním městě neměl sponzora a úřady nedokázaly najít jeho skutečné rodiče ani prostřednictvím veřejného registru DNA, poslaly ho do sirotčince až do doby jeho zletilosti. A tou dobou už byl buď mrtvý, nebo mu sirotčinec vyrobil takový zločinecký rejstřík, že ho mohl prodat do jedné ze soukromých pracovních věznic. Čtrnáct let před okamžikem, v němž začínáme vyprávět tento příběh, objevili Cosma jako miminko zabalené v termoobalu od Pikantní pizzy na Cosmonaut Hill, tedy na Návrší kosmonautů, v Moskwatownu. Státní policie mu odebrala vzorky tkání k analýze, výsledky prohnala databází Satelitu - a vyšla naprázdno. Na tom nebylo nic divného; nějaký sirotek se najde skoro denně. Čerstvě pojmenovaného Cosmo Hilla tedy namočili do očkovací lázně a poslali potrubkou do Institutu Clarissy Frayneové pro chlapce s parentální deficiencí. V nákladním vagónu.

Satelitní Město nebylo součástí sociálního systému žádného státu a jeho instituce tedy musely shánět peníze, jak se dalo. Specialitou Institutu Clarissy Frayneové bylo testování výrobků. Kdykoli se vyvíjela nějak upravená nová potravina nebo nevyzkoušený lék, sirotčinec nabídl své "nesponzorované" chovance jako pokusné králíky. Z finančního hlediska to bylo dokonale logické. Chovanci byli čistí a najedení a Institut za to ještě dostal zapláceno. Vzdělání získal Cosmo z výukového softwaru, zuby měl bílé jako sníh a vlasy zářivě lesklé a bez lupů; uvnitř se ale cítil, jako by mu útroby někdo drhnul radioaktivním drátěným kartáčem. Nakonec si Cosmo uvědomil, že ho sirotčinec pomalu zabíjí. Bylo načase vypadnout.

Z Institutu Clarissy Frayneové vedly jen tři cesty: adopce, smrt nebo útěk. Šance, že by ho někdo adoptoval, byla nulová - v jeho věku. Vzдорoví teenageri nebyli právě miláčky bezdětné střední třídy. Celé roky si hýčkal sen, že ho někdo bude chtít; teď bylo načase přiznat si pravdu. Smrt byla mnohem dostupnější. Stačilo jen dál dělat, co mu řekli, a jeho tělo to během několika let samo vzdá. Průměrný věk sirotka v ústavu se pohyboval kolem patnácti let. Cosmovi bylo čtrnáct. To znamenalo, že mu zbývalo necelých dvanáct měsíců do chvíle, kdy ho statistika upozorní, že jeho čas vypršel. Dvanáct měsíců v plánování třetí možnosti. Existoval pouze jediný způsob, jak se z Institutu dostat živý:

utéct.

V Institutu Clarissy Frayneové pro chlapce s parentální deficiencí byl každý den prakticky stejný. Ve dne dřina, v noci neklidný spánek. Nebyly tu žádné volné dny, žádná práva nezletilých. Každý den byl pracovní. Dohlážitelé dřeli sirotky tak tvrdě, že kolem osmé večer už většina chlapců spala vestoje a snila jen o posteli.

Cosmo Hill byl výjimka. Každý okamžik, kdy byl vzhůru, strávil číháním na onu jednu jedinou šanci. Na ten zlomek vteřiny, kdy mu pokyne svoboda zpoza odemčených dveří nebo nehlídaného plotu. Musí být připraven popadnout takovou příležitost za pačesy a utíkat jako šílený.

Nebylo pravděpodobné, že šance přijde právě toho dne. A i kdyby se to stalo, Cosmo by pravděpodobně nebyl schopen utíkat vůbec nikam.

Nesponzorovaní strávili odpoledne testováním nové série antiperspirantů. Nohy jim oholili a pomocí pruhů lepicí pásky rozdělili na části. Kůži mezi páskami jim postříkali pěti druhy antiperspirantů a pak chlapce postavili na běhací pásy a řekli jim, ať utíkají. Senzory, jež měli připojené k nohám, sledovaly činnost potních žláz a určovaly, který sprej je nejúčinnější. Než den skončil, Cosmo uběhl patnáct kilometrů a póry na nohou měl zanícené a spálené. Byl skoro rád, když ho připoutali k pochodovému partnerovi a on mohl vyrazit na dlouhou cestu domů.

Dohlážitel Redwood zahnal chlapce do společné ložnice. Redwood připomínal depilovanou gorilu, tedy až na zrzavou loknu nad čelem, se kterou si neustále hrál.

"Heleďte, mládenci," řekl Redwood, když jim postupně odemykal pouta, "dneska večer se hraje zápas, který rozhodně chci vidět. Dokonce jsem si na výsledek vsadil pár drobaků. Takže jestli víte, co je pro vás dobré..." Redwood svou výhrůžku nemusel ani dořict. Chlapci věděli, že vychovatelé mají k dispozici stovku legálních cest, jak nesponzorovanému hodně znepříjemnit život. A tisíc nelegálních.

"Sladké sny, princátka," prohlásil vychovatel a zašklebil se, když vyťukával do zámku na dveřích ložnice svůj osobní kód. "Zítra máme jako obvykle pestrý den. Zábava od rána do večera."

Jakmile Redwood odešel, nesponzorovaní se uvolnili a disciplinované ticho vystřídal sténání a vzlyky rozbolavělých chlapců. Cosmo se opatrně dotkl nohy na místě, kde mu kůži doslova spálil obzvláště kyselý sprej.

"Pět minut do zhasnutí," řekl ze soustavy reproduktorů Redwoodův hlas. "Na žebříky, mládenci."

Tři stovky sirotek se okamžitě obrátily k přibližně tuctu kovových žebříků a pustily se do stoupání. Nikdo nechtěl po vytažení žebříků uvíznout dole na podlaze ložnice. Kdyby dohlážitelé přistihli nesponzorovaného po zhasnutí světel dole, připadal by mu patnáctikilometrový běh jako procházka růžovým sadem ve srovnání s trestem, který by ho čekal. Každý chlapec měl v ložnici přidělen svůj prostor, kde jedl, spal a trávil to minimum volného času, které nesponzorovaní měli. Tyto místnůstky byly vlastně kusy lepenkových trubek, jimiž se obvykle protahovaly kabely; trubky byly rozřezány na dvoumetrové kusy a pak zavěšeny sítí drátů do výšky skoro patnácti metrů. Když do všech komůrek zalezli sirotci, houpalo se celé to zařízení jako zaoceánská loď. Cosmo rychle stoupal bez ohledu na to, jak strašně ho bolely svaly na nohou. Jeho trubka byla skoro až nahoře. Když se k ní nedostane dřív, než světla zhasnou, může na žebříku uvíznout. Při každém kroku ho bodavě zabolely šlachy, ale lezl dál, hlavou šťouchal do chlapce před sebou a zespoda cítil, jak se na něj tlačí další.

Po několika minutách horečného šplhání se dostal do svého patra. K trubkám vedla úzká lávka, sotva na šířku dlaně. Cosmo se po ní opatrně sunul a držel se pevně zábradlí pod lávkou o patro výš. Jeho trubka byla čtyři sloupce od žebříku. Zhoupł se dovnitř a přistál na molitanové matraci. O deset vteřin později osvětlení zhaslo.

Uvnitř každé trubky svítilo nezdravě nazelenalé světlo. Večeře. Jídlo předtím naházeli dovnitř vychovatel pomocí pojízdné vysokozdvizné plošiny. Jídelní balíčky testovali nesponzorovaní před několika lety; byly určeny pro vojáky v poli. Tácky a láhve na vodu byly svítivé a také jedlé, což znamenalo, že sirotci mohli jíst po zhasnutí a vedení ušetřilo pár drobných. Tácek byl vyrobený z hrubého celozrnného křupavého chleba a láhev na vodu z polotuhé gumovité hmoty. Armáda přestala jídelní balíčky používat poté, co ji několik vojáků žalovalo s tím, že jim svítivé balíčky způsobily vnitřní krvácení. Sirotčinec přebytky koupil a denně jimi krmil své chovance. Cosmo pomalu jedl a nezabýval se myšlenkou na to, co v potravě asi je. Tím by si leda přidal další starost do už tak dlouhého seznamu obav. Musel věřit, že se mu podaří z Institutu uniknout dřív, než mu balíčky stačí způsobit nějaké trvalé poškození zdraví.

Vodu si Cosmo nechal na konec a většinu z ní použil k zapití suchého chlebového tácku. Pak obrátil láhev naruby a položil si ji na hlavu jako žínku. Musí přece existovat lepší život, myslel si zachmuřeně. Teď, v téhle chvíli si někde lidé otevřeně povídají. Určitě se také smějí. A je to upřímný smích, ne jen ten zlý výsměch, jaký se často rozléhá místnostmi sirotčince. Cosmo si lehl a cítil, jak se mu vlhkost z láhve vsakuje do čela. Dnes nechtěl přemýšlet. Nechtěl hrát tu rodičovskou hru, ale spánek, po kterém toužil, mu unikl. Jeho rodiče. Kdo to byl? Proč ho nechali na Návrší Kosmonautů? Třeba je Rus. Z jeho rysů se to určit nedalo. Hnědé vlnité vlasy, hnědé oči, světlá plet' s hnědými pihami. Mohl pocházet odkudkoli.

Proč ho opustili?

Cosmo si přendal láhev na červený pruh na noze. Sklapni, nařizoval svému mozku. Dnes ne. Nemá cenu se vracet k minulosti. Dívej se do budoucna.

Z trubky nad ním někdo zlehka zaklepal. Byl to Zip Murphy. Sít' se otevírala. Cosmo odpověděl na zaklepání podobně, pak odtáhl matraci a signalizoval Kábřovi, který spal pod ním. Nesponzorovaní si vytvořili komunikační systém, který jim umožňoval hovořit spolu a nerozrušit přitom vychovatele. V Institutu se na přímou komunikaci mezi chlapci pohlíželo s nevolí, protože by mezi nimi mohlo vzniknout přátelství. A přátelství by vedlo k jednotě a možná dokonce ke vzpouře. Cosmo zaryl nehty do spoje lepenkové trubky a vytáhl dvě malé trubičky. Obě byly vyrobeny z rozmělněných gumových lahví a trvanlivého chleba a pak vysušeny na parapetu. Jednu z nich Cosmo vmáčkl do malé dírky na spodku své trubky a druhou do dírky nad sebou.

Shora se ozval Zipův hlas. "Ahoj, Cosmo. Co tvoje nohy?"

"Pálí," zavrčel Cosmo. "Na jednu jsem si položil láhev, ale nepomáhá to."

"Taky jsem to zkusil," přidal se Kábr zdola. "Antiperspiranty. Tohle je skoro tak hrozné jako tenkrát, co na nás zkoušeli Hnusice. To jsem týden zvracel."

Poznámky a návrhy putovaly dírami po celé konstrukci z trubek. Fakt, že všechny trubky se navzájem dotýkaly, společně s akustikou místnosti znamenal, že hlasy se sítí nesly neuvěřitelně daleko. Cosmo slyšel nesponzorované šeptat až na vzdálenost sto metrů.

"Co říká Lékárník?" zeptal se Cosmo. "O těch nohách?" Lékárník říkali sirotci chlapci sídlícímu o tři sloupce dál. Rád se díval na lékařské programy v televizi, a pokud vůbec měli nesponzorovaní něco jako poradce, byl to on. Za necelou minutu přišla zpátky odpověď. "Lékárník říkal, že si máme naplivat na ruce a natřít si tím nohy. Sliny v sobě mají něco hojivého. Ale nemáme si prý olizovat prsty, nebo nám z antiperspirantů bude hůř než z těch Hnusic tenkrát." Po celé místnosti bylo slyšet, jak chlapci plivou. Celá síť trubek se jejich snahami otřásala. Cosmo také uposlechl Lékárníkovu radu a pak se položil a nechal přes sebe přelévat vlny stovek rozhovorů. Jindy se občas zapojil, nebo aspoň poslouchal některou ze Zipových litaní. Ale dnes dokázal myslet na jediné: na chvíli, kdy mu pokyne svoboda. A na to, aby byl na onen okamžik připravený.

Cosmova šance na svobodu přišla hned příštího dne během běžného převozu. Čtyřicet nesponzorovaných, Cosmo mezi nimi, strávilo den v hudebním vydavatelství a sledovalo navrhované televizní klipy počítačově generovaných popových skupin, následované dotazníkem o velikosti šedesáti kilobytů. Který simzpěvák se ti nejvíce líbil? Který simzpěvák byl cool? Cool? Dokonce ani počítače nakladatelství nebyly v obraze. Cool dnes už neřikal skoro nikdo pod třicet. Cosmo si otázky téměř ani nepřečetl, prostě zatřhl digiperem některou odpověď. On měl rozhodně radši muziku hranou opravdovými lidmi než pixel-pop. Ale nikdo si nestěžoval. Rozhodně bylo lepší koukat celý den na videoklipy než absolvovat další chemické testy.

Když testy skončily, naložili vychovatelé Institutu nesponzorované do nákladáku. To auto muselo být dobře sto let staré, mělo ještě pneumatiky z opravdové gumy místo plastových vláken. Cosma protentokrát připoutali k Zipovi Murphymu. Proti Zipovi nic neměl, jen kdyby tolik nemluvil. Tak si ostatně v sirotčinci vysloužil i svou přezdívku. Jednou ten malý Irčan moc mluvil před nesprávným člověkem a vysloužil si za to zipový uzávěr z potravinového balíčku, který mu připlácl na pusku superlepem. Trvalo celé týdny, než se puchýře zahojily. Ale Zip nejen že se nepoučil, naopak měl teď další téma, o kterém mohl vykládat.

"Neříkají tomu superlep pro nic za nic," vykládal zaujatě Zip, zatímco jeden z dozorců protahoval pouta kruhem v sedadle. "Sanifáci to používají ve válečných oblastech na ošetřování zraněných. Nalévají to rovnou do rány."

Cosmo kývl bez zvláštního nadšení. Zip jako by zapomněl, že už ten příběh vykládal asi stokrát - snad proto, že Cosmo byl jediný, kdo kdy aspoň předstíral, že ho poslouchá. "Ten pytlík mi museli z obličejů dostávat vařící vodou," pokračoval Zip. "Vůbec nic jsem necítil, neboj. Jeden vychovatel mi nejdřív napíchal do hlavy spoustu anestetik. Byli by mi mohli natloukat do lebky laťáky a mně by to bylo fuk." Cosmo si zamnul kůži pod pouty. Všichni nesponzorovaní měli na zápěstí zarudlý kruh. Znamení hanby. "Zkoušel jsi někdy celý den dýchat jenom nosem? Příznám, že párkrát jsem zpanikařil."

Ridič v kabině napojoval auto na navigační sekci Satelitu. Jenže se Satelitem byly v poslední době potíže. Experti v televizi tvrdili, že je to proto, že je na něm už moc doplňků. Myishi 9 prostě začínal být tak těžký, že ho motory na tak nízké oběžné dráze neunesly. Mluvílo se dokonce o tom, že některé firemní antény už se zlomily nebo vyhořely.

"Proč to tak dlouho trvá?" houkl vychovatel Redwood. Mohutný zrzek měl dnes špatný dech a ještě horší náladu. Předešlého večera vypil příliš mnoho piv. Ostatně jeho vyvalené břicho svědčilo o tom, že pil příliš mnoho piv skoro každý večer.

"Agnes vyhrožovala, že jestli dneska zase přijdu pozdě, odstěhuje se k sestře."

"To Satelit," křikl zpátky pilot. "Nemůžu navázat spojení."

"No tak to spojení hodně rychle navaž, nebo moje bota navaže spojení s tvým zadkem."

Zip se zachechtal - sice potichu, ale přesto dost hlasitě na to, aby ho Redwood slyšel.

"Myslíš, že si dělám legraci, Francisi?" vyjel na něj dohlížitel a vzal ho pěstí přes ucho. "Myslíš si, že bych to neudělal?"

"Ne, pane. Určitě byste to udělal. Je vám to vidět na očích. Na člověka, který má takovýhle pohled, je dobře si dát pozor." Redwood zvedl Zipovu bradu, až se jejich pohledy setkaly. "Víš ty co, Francisi? Tohle je první chytrá věta, kterou jsem od tebe kdy slyšel. Je dobře dát si na mě pozor, protože já si dělám, co chci. Jediný důvod, proč se každý den nezbavím tuctu z vás parchantů, je to, že by s tím bylo strašného papírování. Nenávidím papírování."

Zip měl raději mlčet, ale nedokázal to. "Slyšel jsem, pane." Redwood škuhl Zipovou bradou ještě o kousek výš. "A co, Francisi? Copak jsi slyšel?"

Cosmo zatahal za řetěz od pout. Varování. Redwooda nebylo radno příliš dráždit. Ledacos se o něm povídalo. Třeba jak se nesponzorovaní nevysvětlitelně ztratili. Ale Zip nedokázal přestat. Slova z něj vyletovala jako podrážděné včely z úlu. "Slyšel jsem, že nemáte rád papírování, protože některá slova mají víc než tři písmena." Po té větě následoval vysoký hihňavý smích. Spíš hysterie než pobavení. Cosmo si uvědomil, že Zip je na nejlepší cestě do blázince, jestli se toho dožije.

Redwood přesunul prsty Zipovi na hrdlo a ledabyly stiskl. "Takovým pitomcům, jako jsi ty, to nikdy nedojde. Drzý řečičky ti tady žádnou cenu nevynesou, spíš ti můžou ublížit nebo ještě něco horšího."

Zipovi zachránil krk Satelit: vyslal plán cesty dřív, než Redwood stačil stisknout ještě víc. Auto vyrazilo ze svého místa na parkovišti a najelo na hlavní dálnici. Z podvozku se vysunula řídicí tyč a zapadla do odpovídající rýhy v silnici.

"Jsme napojení," hlásil řidič. "Deset minut do Institutu." Redwood pustil Zipův krk. "Ty máš štěstí jako všichni Irčani, Francisi. Teď jsem moc šťastnej na to, abych ti něco udělal. Ale až budu mít mizernou náladu, tak ti to spočítám, to si piš." Zip se hltavě nadechl. Ze zkušenosti věděl, že se mu dýchací trubice za chvíli zúží na velikost brčka na pití a že bude při řeči hvízdát.

"Drž klapačku, Zipe," sykl Cosmo a nespouštěl pohled z vychovatele odcházejícího uličkou. "Redwood je šílenec. My pro něj nejsme lidi."

Zip kývl a mnul si rozbolavělý krk. "Já si nemůžu pomoci," zasípal se slzami v očích. "Ty nesmysly se ze mě sypou samy. Já se z tohoto života zblázním."

Cosmo ten pocit dobře znal. Potýkal se s ním po většinu večerů, kdy ležel ve své trubce a naslouchal vzlykům kolem.

"Přece to musíš taky cítit, co, Cosmo? Myslíš, že někdo adoptuje kluka, co je napůl cvok, nebo nabručeného teenagera, jako jsi ty?"

Cosmo odvrátil pohled. Věděl, že ani jeden z nich není právě žhavým kandidátem na adopci, ale Zip se vždycky dokázal tvářit, že dnes, už dnes se určitě objeví jeho noví rodiče. Když tento sen popřel, znamenalo to, že je na pokraji zhroutení. Cosmo si opřel čelo o okno a díval se na město za sklem. Projížděli teď sídlištěm, měli šedé obytné domy. Domy ze železa; proto také místní obyvatelé říkali Satelitnímu Městu Železnák. Ne že by ten materiál bylo skutečně surové železo. Byl to superpevný polymer na bázi oceli, který měl správně v zimě zůstat teplý a v létě studený, jenže ve skutečnosti se mu dařil pravý opak.

Auto sebou silně otřásl. Něco do nich zezadu narazilo. Redwooda to odhodilo na vroubkovanou plastovou podlahu: "Hej, co se děje?" křikl.

Cosmo se zvedl, jak mu pouta dovolovala, a snažil se něco zahlédnout. Pilot byl na nohou a opakovaně vytíkával svůj kód do spojovací jednotky. "To Satelit. Ztratili jsme spojení!" Ztratili spojení! To znamenalo, že uvízli na přečpané dálnici bez další trasy. Mřenka v moři kladivounů. Znovu do nich něco narazilo, tentokrát to škrtilo ze strany. Cosmo zahlédl dodávku, jak se řítí ze silnice s poškozeným nárazníkem.

Redwood se vyškřábal na nohy. "Tak řiď ručně, ty kreténe. K čemu máš volant?" Řidič zbledl. Volanty se používaly jen ve venkovských oblastech nebo při ilegálních závodech ve čtvrti Čórka. Bylo dost pravděpodobné, že s volantem se za celý svůj dosavadní život nemusel potýkat ani jednou. Než se ale nešťastník stačil rozhodnout, zbavilo ho dilematu otáčivé reklamní nepilotované letadlo, které je přímo čelně zasáhlo a celou kabinu zmačkalo jako harmoniku. Řidič zmizel v záplavě skla a drátů. Náraz to byl obrovský, vyzvedl auto z jeho koleje a převrátil ho na bok. Cosmo a Zip viseli ze sedadel - zachránila je pouta. Redwooda a ostatní dohlížitele to rozprášilo jako listí ve větru. Cosmo už nedokázal spočítat, kolik dalších aut se s jejich nákladákem srazilo. Po nějaké chvíli začaly nárazy splývat jako závěrečné údery vypjatého sóla na bici. Ve stěnách se začaly objevovat velké vybouleniny a každou z nich doprovázela dunivá hromová rána. Všechna okna do jednoho se roztříštila a duhově z nich přšelo sklo.

Cosmo se držel, jak se dalo - co jiného mohl dělat? Zip vedle něj se hystericky smál a ten smích byl skoro tak rezavý jako padající střepy. "Máme to spočítaný, spočítaný," ječel mladý Ir. Nákladák se o půl kruhu otočil a v gejzíru jisker sklouzl z dálnice. Kusy asfaltu se pod tím náparem propadly a za nákladákem zůstal třicetimetrový příkop. Nakonec auto rozbilo okno čínské restaurace U Drakova vousu a zastavilo se. Pikantní vůně zázvoru a sojové omáčky se mísily s pachem oleje a krve. Cosmo se opřel jednou nohou o okraj okna, aby ulevil namáhaným rukám.

"Zipe! Francisi, jsi v pořádku?"

"Jo, ještě žiju." Znělo to zklamaně.

V celém autobuse nesponzorovaní sténali a volali o pomoc. Někteří byli zranění, pár jich na tom bylo ještě hůř. Dozorci byli většinou bez sebe nebo třesli oči na ten ze svých údů, který byl natočený špatným směrem. Redwood se opatrně dotkl natékajícího nosu. "Asi ho mám zlomený," zasténal. "To bude Agnes nadšená."

"No vida," prohlásil Zip, který se houpal nad Redwoodem. "Všechno zlé k něčemu dobré."

Redwood ztuhl a přikřivil se na všech čtyřech jako pitbull. Z jedné nosní dírky mu skápla velká kapka krve vyraženým oknem ven. "Co jsi to řekl?" Dozorce vyslovil pomalu a zřetelně každé slovo.

Cosmo se rozmáchl nohou a kopl svého partnera v poutech do žeber. "Drž hubu, Zipe. Co se stane tobě, stane se mně taky!"

"Dobře, dobře! Nic jsem neřikal, pane vychovateli. Vůbec nic." Ale už bylo pozdě. Neviditelná hranice byla překročena. Uprostřed všeho chaosu se Redwood stáhl do sebe. Když se znovu vynořil, byl z něj někdo jiný, nebezpečnější.

"Já to vidím takhle," začal. Vstal, postavil se proti houpajícím se chlapcům, vytáhl z kapsy hřeben a pročísl si své drahocenné rezavé vlasy. "Praskl vám kruh od pout a vy jste se pokusili utéct."

V mluvení byl sice Zip rychlý, ale tohle mu docházelo pomalu. "O čem to mluvíte, pane Redwoode? S našimi pouty nic není. Koukejte!" Škubl za řetěz, aby to dokázal.

"Rozkázal jsem vám, abyste se zastavili, ale vy jste neposlechli." Redwood dramaticky povzdechl, v nose mu přitom trochu zahvízdalo. "Neměl jsem jinou možnost než vás utěsnit."

Utěsnit znamenalo ve slangu bezpečnostních služeb použít střelu s celofánovým virem, jakými si vychovatelé nabíjeli plynové obušky. Jakmile taková střela zasáhla něco pevného, virus se uvolnil a obalil cíl vrstvou celofánu. Ta byla dost porézní, aby umožňovala nehluboké dýchání, ale svírala tak pevně, že už se stalo, že oběti popraskala žebra. Cosmo už takové utěsnění jednou zažil. Výsledkem bylo, že strávil týden celý v sádře.

Cosmo odstrčil Zipa loktem. "Pane dohlížiteli, pane! Francis to tak nemyslel. On je jenom pitomec. Já si to s ním vyřídím, pane! Nechte to na mně. Vy si jděte nechat ošetřit ten nos." Redwood poplácal Cosma po tváři. "Je to škoda, Hille, protože tebe jsem měl vždycky rád. Ty se nehádáš. Ale bohužel, v každé válce jsou i nevinné oběti."

Dohlížitel se natáhl a protáhl kartu zámkem pout. Chlapci spadli o dva metry níž a skončili na koberci ze střepů.

Redwood vytáhl obušek a zkontroloval zásobník. "Jsem slušný člověk," prohlásil. "Máte dvacet vteřin." Cosmo si

oklepal z šatů sklo a zvedl Zipa. Tohle bylo ono.

Jeho šance přišla. Život, nebo smrt. "Co kdybyste nám dal třicet vteřin?"

Redwood se zasmál. "A proč bych to jako dělal?" Cosmo popadl dohlížitele za nos a otočil jím skoro o devadesát stupňů. "Pro tohle."

Redwoodovi vyhrkly do očí slzy a on se zhroutil a začal se svíjet mezi rozbitým sklem.

"Jdem," popadl Cosmo Zipa za loket. "Máme třicet vteřin."

Zip zůstal stát. "Já si tu půlminutu chci vychutnat, jak se Redwood svíjí."

Cosmo běžel k zadnímu oknu a táhl Irčana s sebou. "To si můžeš představit. Já budu radši živý." Prolezli rozbitým oknem do restaurace. Zákazníci se tiskli ke stěnám pro případ, že by se autobus rozhodl přece jen se kulit ještě dál. Za dalších pár vteřin se objeví městská policie a všechny cesty k úniku budou uzavřeny. Reflektory televizních letounů už teď nakukovaly rozbořenou stěnou dovnitř. Zip cestou sebral jednomu šokovanému hostovi z talíře pár placek s kachním masem. Nesponzorovaní slyšeli o čerstvém jídle, ale ještě nikdy ho skutečně neochutnali. Zip si jednu nacpal do pusy a druhou nabídl svému partnerovi. Cosmo nebyl tak hloupý, aby odmítl potravu, ať už okolnosti byly jakékoli. Kdo ví, kdy se znovu dostanou k nějaké stravě, jestli vůbec někdy? Bylo dost možné, že tohle je jejich poslední jídlo v životě.

Zakousl se do placky a po jazyku se mu rozlila kořeněná omáčka. Pro chlapce vychovaného na balené experimentální potravě to byl zážitek skoro nábožný. Ale nemohl si ho v klidu vychutnat. Bručení motoru už přehlušovaly sirény.

Cosmo se hnál do zadní části restaurace a táhl Zipa za sebou. Cestu jim zahradil číšník. Měl na sobě pruhovanou kombinézu a vlasy měl lesklé tak, že i zkušeným testovačům výrobků se to zdálo příliš. "Hele," řekl neurčitě; zřejmě si nebyl jistý, jestli se mu chce se do toho míchat. Chlapci ho oběhli dřív, než si to rozmyslel.

Zadní dveře vedly na úzké zatočené schodiště, jehož konec nebylo vidět. Snad vedlo ke svobodě, snad do pasti jediného pokoje. Nebyl čas nějak nad tím přemýšlet. Za chvíli se objeví Redwood, pokud už se sem nežene teď. Letěli po schodech, přitisknutí těsně vedle sebe.

"To nedokážem," funěl Zip a po bradě mu kapala švestková omáčka.

"Doufám, že nás nedostane dřív, než stačím dojít tu placku."

Cosmo ještě zvýšil tempo, náramek pout se mu zařizl do zápěstí.

"Ale dokážeme to. Dokážeme."

Chlapci zahrnuli za roh a vběhli přímo do luxusního apartmá.

Za velikou postelí vykukl mužský obličej.

"Zemětřesení," vykvikl ten muž. "Už skončilo?"

"Ještě ne," odpověděl Zip. "Hlavní otřes teprve přijde."

"Nebesa nám všem pomáhejte," řekl muž a schoval se znovu pod třásně saténového přehozu.

Zip se zahihňal. "Pojď zmizet, než přijde na to, že ho varovali nesponzorovaní na útěku."

Byt byl vyzdobený čínskými starožitnostmi. V každém rohu stálo brnění a na policích jadeitoví draci. V obývacím pokoji bylo několik oken, ale většinou dekorativních, plazmových; jen z jediného byl výhled na Satelitní Město. Cosmo uvolnil západku a otevřel okno s trojitým, světloreaktivním sklem.

Zip vykukl ven. "No skvěle," prohlásil. "Požární schodiště. Můžeme dolů."

Cosmo prolezl na kovovou mřížku. "Přesně to od nás bude Redwood čekat. Jdeme nahoru."

Zip se zarazil. "Nahoru?"

Cosmo ho vytáhl za sebou ven. "Neříkej mi, že kluk, co se baví provokováním vychovatelů, se bojí výšek?"

"Ne," odpověděl Zip a vyhublý obličej mu zbledl. "Já se bojím země."

Dohlížitel Redwood neomdlel. Takové štěstí neměl. Namísto toho ho zasáhl balvan bolesti jako zlovolný ledovec.

Bojoval s ní pomocí triku z dob, kdy byl v armádě. Najdi bílý střed bolesti a na ten se soustřed. Ke svému překvapení zjistil, že kořen bolesti nemá v nose, ale uprostřed čela. Soustředil se na to místo, vtahoval bolest a uzavíral ji. Uvěznil ji tam dost dlouho na to, aby byl schopen vytáhnout ze své příruční lékárníčky utišující prášky a jeden si vzít. Ani ne minutu na to bolest ustoupila a omezila se na tupé pulzování za uchem. Má to pod kontrolou. Zatím.

A teď zpátky do práce. Nesponzorovaní se vysmáli jeho autoritě. Ty dva utěsní, ať se děje co se děje. Ale i tak bude nejlepší předstírat, že se řídí pravidly. Odepnul od pásku komunikátor. "Redwood volá základnu."

"To jsi ty, Redwoode? My jsme mysleli, že jsi mrtvý." Redwood se ušklíbl. Na základně měl službu Fred Allescantini.

Vedle toho by i zlatá rybička vypadala chytrá. "No jo, žiju. Ale mám tu dva uprchlíky. Vyrážím za nimi."

"Já nevím, Redwoode. Správně máš zůstat u auta. Předpisy. Posílají pro vás nákladník. Nejvýš za pět minut je tam."

Redwood sebral obušek jednomu ze svých kolegů, kteří byli v bezvědomí. "Negativní. Nesponzorovaní jsou ozbrojeni a už vypálili celofánové střely. Umíš si představit ty žaloby na Institut, kdyby utěsnili civilistu?"

Fred chvíli neodpověděl. Nepochybně si hledal správný postup v bezpečnostním manuálu.

"Tak jo, Redwoode. Možná bys je moh napřed trochu proklepnout, aspoň budeme mít na kom testovat něco z těch nových léků."

To bylo pro Institut typické - vždycky hledal, co z čeho vytřískat. Zrovna jim přišla nová série syntetické kůže, ale k testům potřebovali zraněné.

Redwood si schoval obušek určený k zahazení pod kabát. "Uvidím, co se dá dělat."

Hosté utíkali z restaurace postranními dveřmi. Ne že by se něčím provinili, ale nikomu se nechtělo strávit večer odpovídáním na otázky soukromých bezpečnostních služeb, státní policie, pojišťovacích agentů a právníků. Když se Redwood vyškřábal z pozůstatků nouzového východu, lidé mu instinktivně ustupovali z cesty. Divoké dohlížitelovy

oči a rozmlácený obličej v nich vyvolávaly dojem, že by nebylo moudré stavět se mu do cesty. Na člověka, který pronásleduje uprchlíky, nevypadal Redwood nijak zvlášť horlivě, dokonce se ani moc nesnažil. Ostatně, proč by měl? I když to nesponzorovaní nevěděli, útěk byl nemožný. Každý jejich pohyb byl sledován. A sledovací zařízení bylo takového druhu, že by se ho nedalo snadno zbavit. Bylo v každém póru. Kdykoli se nesponzorovaní sprchovali, pokrývala se jejich kůže mikroskopickými kapslemi elektronegativního halogenového roztoku, který byl vidět na skeneru Institutu. I kdyby se sirotci přestali sprchovat, trvalo by měsíce, než by se látky zbavili.

Redwood stiskl tlačítko na svém komunikátoru. "Frede, pošli mi na displej sledovací kód Hilla C. a Murphyho F." Fred si odkašlal do mikrofonu. "Ehm - sledovací kód?"

Redwood zaskřípěl zuby. "Sakra, Frede, je tam Bruce? Dej mi Bruce."

"Bruce odvolali k nějakému problému v budově D. Jsem tady sám jak ten kůl v plotě."

"No dobře, Frede, tak mě dobře poslouchej. Otevři složku Sledování, najdi Cosma a Zipa a pak mi jejich vzorce pošli na displej. Použij ikonu e-mailu. Moje číslo najdeš pod Personálem. Stačí jenom vzít ty složky myši a přetáhnout je. Jasný?"

Fred si otřel zpoceně čelo. Přes vysílačku to znělo, jako když se brousí měkké dřevo. "Jasný. Přetáhnout složky. Není problém. Už ti to tam jde."

"To doufám, jinak si dojdou já pro tebe." Redwood měl ve zvyku měnit obyčejné věty v hrozby. V sim-kavárně například uměl říct: "A ať je to horké, nebo bude horko vám!" Redwood to považoval za ohromně chytré. Za pět vteřin se na malém displeji jeho komunikátoru objevily dvě pohyblivé ikony - uprchlíci byli na požárním schodišti za budovou. A lezli nahoru, idioti jedni. Co jako chtějí dělat? Sletět ze střechy?

Redwood se zašklebil a do očí mu při tom pohybu vstoupily bolestné slzy. Sletět ze střechy. To není tak špatný nápad.

V Satelitním Městě mohla kapka deště vyrazit člověku oko, když byl natolik neopatrný, že se za bouřky podíval nahoru. Reakce s jistými toxickými plyny způsobovala, že se molekuly vody vázaly k sobě mnohem účinněji, až padaly k zemi jako střely. Tradiční deštníky už nestačily a v Železnáku byly stále populárnější jejich nové verze z tvrzeného plastu. Zip a Cosmo takový luxus jako deštník neměli a museli si teď v tom lijáku vystačit se sklopenýma očima a nahrbenými rameny. Kapky deště jim bušily do krku a do zad, ale chlapci byli tak prochladlí, že bolest skoro necítili. Zipa srazil nápor větru na stupně požárního schodiště. "Vidím město! Vždycky jsem chtěl vidět město bez pout na zápěstí. Třeba to už brzo půjde, Cosmo. Prostě jít bez pout." Cosmo si šetřil energii na útěk. Na střechu to bylo pořád ještě jedno patro. Dál se museli spolehnout na štěstí. Třeba dokážou přeskočit na vedlejší dům. Třeba ne.

Tiskli se ke zdi, aby se vyhnuli nejhoršímu lijáku. Dole v ulicích zmutované kapky spouštěly alarmy aut. Bezpečnostní firmy během lijáku nikdy nereagovaly na poplachy aut. Vždycky je vyvolalo buď počasí, nebo hodně hloupí zloději. Cosmo zahrnul na poslední roh a byl na střeše - rozsáhlé ploše kluzké plsti pokryté asfaltem, kterou přerušoval jen přístřešek nad schodištěm; vypadal jako věž ponorky. Zrezivělá střeška přístřešku se pod náparem deště prohýbala. A z ničeho nic liják přestal, jako by Bůh zavřel kohoutek. I to bylo typické pro bláznivé počasí Satelitního Města.

"Někdo tam nahoře nás má rád," poznamenal Zip.

"No na to je už trochu pozdě," setřásl si Cosmo vodu z vlasů. "Jdeme."

Čvachtali po prosáklé plsti. Střeška se s každým krokem hrozivě propadala a na několika místech bylo skrz nemnoho zbylých plstěných vláken vidět podpěry. Budova vedle měla střechu o patro níž. Jako přistávací plocha právě ideální nebyla. Válely se tu zbytky tábora squatterů. Zábrany proti větru byly rozházené jako kostky domina a z prasklého krytu generátoru tam sršely jiskry.

Cosmo si stoupl špičkami až těsně k okraji a snažil se nemyslet na hloubku pod sebou. "Myslíš, že to dokážeme?" zeptal se. Zip mlčky odpověděl tím, že couvl od propasti. Cosma to neodradilo. "Já myslím, že to dokážeme. Fakt myslím, že jo."

"A já myslím, že ne. Ani jeden," řekl někdo huhňavým hlasem. Ten, kdo promluvil, měl buď těžkou rýmu, nebo rozbitý nos.

Cosmo a Zip se pomalu otočili. Dohlížitel Redwood stál ve dveřích na střechu a zešíroka se usmíval. Po tvářích mu stékaly slzy. "Jel jsem výtahem," vysvětlil. "Vy dva jste pitomější než recyklovaný odpadky. Co jste si mysleli? Že když půjdete nahoru, tak mě spleťete?"

Cosmo neodpověděl. Ona to ani nebyla otázka. Z vlasů mu kapala voda dolů mezi lopatky. Možná proto se chvěl.

"Vzdáváme se, pane dohlížiteli. Vid', Zipe?" Zip byl tak vyděšený, že nebyl schopen odpovědět.

"Na vzdávání je pozdě. Teď jste ozbrojení uprchlíci. Nemůžu nic riskovat. Musím vás utěsnit." Redwood vytáhl z bundy připravený druhý obušek a hodil jim ho k nohám.

Cosmo lapał po dechu. "Prosím vás, pane dohlížiteli. Jsme na střeše. Může trvat hodiny, než nás dostanou do nádrže." V nádržích byl kyselý roztok, jímž se celofán rozpouštěl.

"Já vím," zašklebil se Redwood a i přes slzy mu v očích blýsklo šílenství.

Redwood došel k Zipovi a popadl ho jednou rukou za kombinézu. Nahnul vyděšeného chlapce přes okraj střechy.

"Tohle je poslední lekce, Francisi. Doporučuju, aby ses konečně poučil." Zip se začal hihňat; byl to hysterický smích, který se štěstím neměl vůbec nic společného.

Redwood mu opřel obušek o čelo. "Měl bys zavřít pusku, Francisi. Asi by se ti nelíbilo mít ji plnou plastu."

"Dělej si, co chceš, Redwoode," rozkřikl se Zip s vytřeštěnýma očima. "Víc, než jsem, už mě vyděsit nemůžeš."

Redwood se zasmál, až mu z očí znova vyhrkly slzy. "No, to se ještě-"

V té chvíli Zipova kombinéza povolila. Byla už tolikrát čištěná, že byla asi tak pevná jako mokrá lepenka. Redwoodovi zůstal v ruce kus látky ve tvaru papírové růže a Zip se ocitl v takovém úhlu, že ho už nedokázal vyrovnat.

Jeho poslední slovo platilo Cosmovi. "Promiň," řekl a svezl se přes okraj. Dolů to nebylo tak daleko. Školní děti někdy skáčou z vyšších stromů a nevyvrknou si ani kotník. Ale Zip padal pozadu a Cosma strhl s sebou.

Nebyl čas ani na modlitbu, ani na výkřik. Cosmovi neprolétl před očima celý život. Jednu chvíli se doprošoval dohlížitele Redwooda; v té další se nebe a země převrátily a on dopadl obličejem na generátor na střeše vedlejší budovy. Ale živý. Rozhodně živý. Všechno ho sice strašně bolelo, ale zůstal naživu. Bolest byla toho důkazem. Cosmo neviděl nic než barevné dráty, jiskry, prastaré transformátory a šupinky rzi, které se mu třepotaly kolem hlavy jako krvavé vločky. Jeho paže se zatřásla - Zip se hýbal!

Zip se však pohnul znovu. Možná slyšel, možná ne. To se už Cosmo nikdy neměl dozvědět. Jeho partner tím pohybem stáhl kovový řetěz pout na dva odhalené dráty, takže deset tisíc voltů místo do vedení vjelo do obou chlapců. Výboj je vymrštil z generátoru tak, že skákali po loužích na střeše jako ploché kamínky po hladině rybníka. Zastavili se až o zábradlí na kraji. Na zádech. Obrácení obličejem nahoru.

Redwood se díval shora. Ikony obou chlapců z jeho displeje zmizely. Generátor možná zkratoval elektronegativní halogenové mikrokapsle v jejich pórech. Pravděpodobnější ale bylo, že jsou mrtví.

Bylo jasné, co se mohlo stát. Uprchlíky srazila bouřka ze střechy. Byla to prostá lež, a celkem uvěřitelná, pokud on tady nebude moc dlouho okounět a nenechá se vyfotografovat nějakou špehovací družicí. Dohlížitel spěšně vykročil ke schodům. Jen ať těla najde někdo jiný. A až k tomu dojde, on bude dole v restauraci pomáhat zraněným.

Cosmo neměl dost energie na to, aby mohl mluvit. Celé tělo měl elektrickým šokem jakoby vylouhované. Slyšel jen tlukot vlastního srdce, který postupně slábl. Vynechával. Odpojoval se. I oči ho klamaly. Předpokládal, že jsou to halucinace. Na zdech okolních budov se objevily zvláštní nelidské bytosti; šplhaly s neuvěřitelnou rychlostí bez ohledu na gravitaci. Přehouply se přes kraj budovy a zamířily přímo dolů k místu havárie. Dvě z nich se oddělily a uhnuly ke zraněným chlapcům. Jedna se usadila Cosmovi na hrudi. Nic nevážila. Dívala se na něj velikýma, bezvýraznýma očima. Ten tvor byl velký asi jako batole, měl jemnou modrou průsvitnou pleť, čtyři štíhlé končetiny a oválnou hlavu. Rysy měl jemné a výraz neutrální. Byl holý a hladký. V jeho žilách proudily místo krve jiskry. Druhý tvor, jehož Cosmo koutkem oka zahlédl také, se usadil vedle Zipa a položil si do klína jeho kouřící hlavu. Cosmo cítil, jak mu srdce zase vynechalo. Možná i dvakrát. Co jsou tihle tvorové zač? Strach mu vyslal do těla další prudký záchvěv, skoro jako elektřina z generátoru.

Jeho páteř se v šoku a panice zprudka pohnula, takže stvoření na jeho hrudi nadskočilo, ale bez námahy se udrželo. Natáhlo modrou ruku. Čtyři prsty, pomyslel si Cosmo, jen čtyři. Ruka se mu usadila na srdci a začala sát. Nějak vytahovala z jeho těla bolest. Muka se zmírňovala, tišila, až vymizela docela. Čím víc tvor sál, tím jasněji svítil, až se jeho modrý svit změnil ve zlatou zář zapadajícího slunce.

Cosmo sebral poslední zbytky energie, aby se podíval dolů. Vycházel z něj proud nějakých jisker. Věděl, co to je. Život. Cosmo cítil, jak mu dny a roky prchají z těla jako voda z protřené přehrady. Ten tvor ho zabíjel. Znovu se v něm začala vzmáhat panika. Chtěl se bránit - pokusil se toho tvora chytit, ale místo svalů měl rosol. Dál se všechno seběhlo velice rychle. Na střeše se objevily tři děti. Dva chlapci a dívka. Nebyli to rozhodně záchranáři - to bylo jasné z jejich oblečení a jejich věku - ale přinejmenším to byli lidé.

"Tady jsou dva," řekl první z nich, vysoký starší chlapec oblečený od hlavy k patě do černého. "Ty si beru já. Vy se mrkněte dolů."

Jeho společníci doběhli k okraji střechy a podívali se dolů. "Dívají se, ale nepřistávají," hlásila dívka asi patnáctiletá, původem zřejmě Latinoameričanka. Na čele měla tetování gangu. "Moc vody. Hasiči kropí auto z hadic." První chlapec vytáhl z pouzdra u pasu něco, co vypadalo jako baterka, a otočil prstencem na jednom konci. Na druhém se bíle zajiskřilo. Za běhu dvakrát vypálil; z hlavně jeho zvláštní zbraně vylétly dva elektrické výboje. Mělo to pozoruhodné účinky. Bílé výboje pronikly do kůže přízračných tvorů a rozběhly se jako milion chapadélek. Každé z nich sledovalo jednu žílu a spojilo se s jiskrami, které už v ní byly. Tvorové se otfásali a svíjeli, kůže se jim napjala k prasknutí. A pak praskla doopravdy. Každý z tvorů vybuchl a změnil se v dobrých deset dokonalých světelných koulí, které vítr odnesl pryč.

"Jé," zachroptěl Cosmo posledním zbytkem dechu.

"Živý!" prohlásil třetí člen skupiny, který vypadal tak šestiletý. Byl světlovlasý a měl neúměrně velkou dětskou hlavu. Poklekl vedle Cosma, zkontroloval mu pulz a posvítíl mu do oka. "Zornice nereaguje, pulz je nepravidelný. Potřebuje defibrilátor, Stefane. Musíme mu nakopnout srdce."

Halucinace. Tohle musí být halucinace. Cosmo slábnoucím zrakem viděl, že nad ním stojí i ten druhý, ten dlouhý - Stefan.

"Co ten druhý, Detto?" Detto položil dlaň Zipovi na hrud'. Cosmo měl na okamžik pocit, že vidí kolem jeho prstů tančit životní energii. Pak...

"Ten druhý? Ne. Má to za sebou. Ani ťuk." Stefan začal nastavovat zbraň. "No, defibrilátor tady nemám."

Detto spěšně ustoupil. "Rozmyslel sis to dobře? Ta střecha je mokrá."

Stefan zamířil Cosmovi na hrud'. "Nerozmyslel," řekl a vypálil. Cosmo cítil, jak mu výboj projel žebra jako náraz perličky. Musel mu polámat všechny kosti v hrudníku. Tohle byla určitě poslední kapka. Jeho tělo už víc nevydrží. Cítil, jak se mu ježí vlasy, jak ho tahají za kůži na hlavě. Jeho kombinéza začala hořet a odkapávala mu z těla jako žhavé chuchvalečky. Detto ho uhasil vodou z opodál stojícího požárního džberu, ale Cosmo nepocítil ani chlad. Dělo se něco jiného. Bu-buch...

Jeho srdce. Zase bilo! A zase. Bu-buch. Bu-buch.

"Máme ho!" zaskřehotal Detto. "Ten kluk má vůli k životu jako hladový pes. Ale potřebuje důkladné lékařské ošetření. Hlavu má nakřápnutou jako vajíčko."

Stefan si oddechl, spokojený, že se jeho risk vyplatil. Zastrčil elektrickou zbraň do pouzdra. "Však oni ho právníci najdou. Ale nás by přitom najít neměli."

Cosmo se po víc než minutě poprvé nadechl. "Prosím." Nemůžou ho tady přece jen tak nechat. Po tomhle všem. "Vemte mě."

Stefan se neohlédl. "Promiň. Ale nám dá dost práce starat se o sebe."

Cosmo věděl, že jestli se ještě potká s Redwoodem, do Institutu se živý nevrátí. "Prosím."

Dívka se nad ním naklonila. "Hele, Stefane. Třeba by mohl vařit simkafe nebo tak něco."

Stefan povzdechl a přidržel dveře otevřené, aby jeho tým mohl projít. "Mono, takhle je to každou noc."

Mona povzdechla. "Smůla, kámo."

Cosmovi teď srdce bilo už pravidelně a vysílalo krev do mozku. "Nenechte mě tady," sípal, "oni se vrátí."

To Stefana trochu zaujalo. "Kdo se vrátí?" rázoval zpátky po střeše.

Cosmo se snažil neztratit vědomí. "Ti tvorové."

Detto zatleskal. "Slyšeli jste? Tvorové, Stefane. On je Vidoucí. Utěsni mě, jestli ne."

Stefan pokrčil rameny. "To nemusí nic znamenat. Třeba se o těch tvorech zmínil někdo z nás. Třeba to byla halucinace."

Cosmo vykašlal trochu dýmu. "Modří tvorové, s elektřinou v žilách. Vysávali mi život."

"Dost přesná halucinace," podotkla Mona.

Stefan kývl na Detta. "Dobře, vezmeme ho. Je Vidoucí."

Mladá Hispánka prohlédla pouta. "Dobře, Stefane. Tak minutku."

"Vteřinu, Mono. Vteřinu si dovolit můžeme."

Mona vytáhla z vlasů sponku a odborně s ní zašťourala v zámku pout. Za vteřinu a něco bylo Zipovo zápěstí volné, i když teď už mu to k ničemu nebylo.

Stefan si přehodil Cosma přes rameno. "Jdeme. Druhé pouto odemkneme ve skladišti."

Cosmo visel jako kus masa. Byl by mohl něco říct, položit pár dalších otázek. Ale neudělal to, protože se bál, že kdyby začal mladíka otravovat, rozhodl by se, že ho s sebou přece jen nevezmou - i když neměl ponětí, kam vlastně. A cokoli bylo lepší než Institut Clarissy Frayneové pro chlapce s parentální deficiencí.

Cosmův mozek se rozhodl, že na tenhle nově poznáný pocit úlevy nemá dost místa, a zavřel za účelem rekonstrukce.

Kapitola 2

Vidoucí

Cosma vzbudila vůně. Hořké pronikavé aroma simkavy z konvice kousek od něj mu rozechvělo nosní dírky. A i když vůně nebyla nepříjemná, na jeho rozjitřené smysly to bylo příliš. Všechno mu zhoršovalo příšernou bolest hlavy.

Škrábání látky, světlo útočící na oční víčka a teď ještě ta vůně. Ale ještě horší než bolest byla žízeň.

Cosmo se pokusil otevřít ústa, ale rty měl tak vyschlé, že byly úplně slepené. Nosem ze sebe vypravil zoufalé zasténání. Hned se ozval zvuk - blížící se kroky po tvrdém povrchu. "No fajn, bueno" řekl hlas. Ženský. "Vítej na ulici Abrakadabra." Cosmovi přejela po rtech vlhká žínka a zlomila pečeť. Cosmo otevřel ústa a stiskl látku mezi zuby. Voda, která mu stekla do hrdla, měla životadárnou chuť. "Pomalů, ne moc."

Cosmo pootevřel oči a zamžoural do prudkého slunce. Dívku obklopovalo bílé světlo. Na okamžik ho napadlo... Ale ne, byla to ta dívka ze střechy. Ze střechy? "Vítej zpátky. I když teď se pár dnů budeš cítit tak, že bys možná radši byl mrtvý."

V té chvíli si Cosmo vzpomněl na všechno. Na havárii, na výstup, na pád. "Zip?" zasípal cizím, neznámým hlasem. Dívka si zammula čelo a přitom se jí natáhla spirála DNA, kterou měla vytetovanou na čele. Cosmo věděl, že tohle tetování je symbolem jednoho z mnoha pouličních gangů Satelitního Města. Barvivo bylo patrně smíchané s izotopem, který se dal prověřit ručním skenerem. Tím se zabránilo policejní infiltraci. "Zip?" opakovala. "Máš energii na jedno slovo, a ty si vybereš tohle?"

Cosmo cítil, jak mu po tváři stéká slza. Jestli měl někdy něco jako kamaráda, byl to Zip.

Dívka viděla slzu a došlo jí to. Bolestně se ušklíbla nad svou neohrabaností. "Promiň. Zip, tak se jmenoval ten tvůj kamarád?"

"Je...?"

"Je mi líto, kamaráde. Byl mrtvý, už když jsme se tam dostali. Nechali jsme ho tam, vzpomínáš?"

Cosmo zvedl paži. Na ruce neměl nic než obvaz.

"Ta elektřina ti kus pouta přiškvařila ke kůži. Detto ho musel strhnout. Měl jsi štěstí, že nepraskla žíla."

Cosmo si jako moc velký šťastlivec nepřipadal, a to nejen kvůli zápěstí.

"On na tobě Detto vůbec musel hodně zapracovat. Do nemocnice bys byl živý nedorazil, tak jsme museli použít, co bylo po ruce. Ta kapačka s lékem proti bolesti byla trochu prošlá, to je fakt, no ale nezabila tě."

Mona se podívala na monitor na zdi nad Cosmovou postelí. "Detto ti přilepil achilovku na levý patě a pravou kolenní česku ti nahradil pěstovanou kostí."

Cosmo šokované kývl.

"Taky jsme se ti museli podívat do hrudníku a pár žeber ti dát do plastových pouzder. Dneska ráno jsem vyndávala svorky. A samozřejmě jsem ti musela oholit hlavu."

"Cože?"

Mona pokrčila rameny. "Jinak by ti vypadnul mozek na podlahu. Byla klika, že měl Detto při ruce pár robotixových destiček. Jednou z nich ti vyspravil zlomenou lebku. Ty destičky dělají ze stejného materiálu jako pancíře tanků. Detto tvrdí, že až se ti zahojí kůže, dokážeš probourat hlavou cihlovou zed'."

Cosmo si na něco vzpomněl. "Detto? Ten malý kluk?"

Mona se ohlédl přes rameno. "Pš! Neříkej mu tak. Je na to dost háklivý." Dívka přistoupila blíž a ztišila hlas. "Detto je Bartoliho dítě. Tomu malému klukovi je osmadvacet."

Teď to dávalo smysl. Genetické experimenty doktora Ferdinanda Bartoliho byly jednou z nejostudnějších kapitol moderní vědy. Doktor provedl na skupině batolat experimenty s navazováním nových genů, aby vytvořil superčlověka. Jenže přitom dětem poškodil jejich vlastní DNA a výsledkem byla řada mutací. Jedním vedlejším účinkem bylo sice mimosmyslové vnímání, ale nejčastější byl zabrzděný fyzický vývoj.

Bartoliho skandál vedl k tomu, že všechny genetické experimenty byly na víc než deset let zákonem zakázány. Cosmo si opatrně zammul strniště na hlavě. Jeden kousek čela měl tvrdý a jakoby puntíkováný.

"V té destičce jsou póry na vyrovnávání tlaku, tak si nic nevrázej do kůže."

Robotixové destičky v jeho hlavě a Bartoliho děti. Tohle už začínalo být na Cosma moc. "Ještě něco?"

"V podstatě ne. Samozřejmě že v sobě máš ještě asi sto svorek na nejrůznějších ránách a odřeninách, ale ty jsem zakryla kůží ve spreji. Celkem vzato jsi na tom mnohem hůř, než vypadáš."

Ale ne hůř, než se cítím, pomyslel si Cosmo.

Mona odlepila z náplasti ochrannou vrstvu a přimáčkla mu ji na paži. "To nejlepší, co teď můžeš dělat, je odpočívat a nabírat síly. Tohle je náplast se sedativem, po té bys měl chvíli spát. Až se příště vzbudíš, možná budeš dokonce schopen udělat pár kroků."

"Ne," zaprotestoval Cosmo, ale už bylo pozdě. Sedativum mezitím pronikalo do krve.

"Dobrou," řekla Mona laskavě.

Cosmo měl pocit, že jeho končetiny vůbec nic neváží. Hlava mu klímala jako pejskovi na klíček. "Dobrou," opakoval. Nebo si to možná jen pomyslel, protože svět mu stékal před očima pryč jako mokrá olejová barva z plátna.

Vzbudil se asi za pět vteřin, nebo mu to tak připadalo. Ale nemohlo to být doopravdy, protože pásy halogenových lamp byly rozsvícené a za staromódními závěsy nakukovaly dovnitř hvězdy zastřené hustým smogem. Mnoho lidí teď už závěsy nepoužívalo, většina budov měla v oknech sklo reagující na světlo.

Cosmo proběhl své vzpomínky jako složky na obrazovce počítače. Kdo je?

Cosmo Hill, věk čtrnáct let. Uprchlý nesponzorovaný.

Kde je? Snad ve skladišti, zachráněný partou lovců divných tvorů. Vysokým teenagerem, mladou Hispánkou a Bartoliho dítětem. Může to být pravda? Připadalo mu to nemožné. Mohl by se stát součástí této podivné skupiny? A chce to vůbec? Tady se Cosmův mozek zastavil. Co vlastně chce? Tuhle otázku mu nikdo nikdy nepoložil. Vlastně ji málokdy kladl i sám sobě. To jediné, co kdy chtěl, bylo utéct z Institutu, a když teď byl pryč, neměl ponětí, co dál.

Ovšem jedno věděl naprosto jistě: do Institutu Clarissy Frayneové se nikdy nevrátí. Nikdy.

Cosmo si prohlížel svá zranění. Bolest ještě cítil - slabší, ale cítil. Byla jako pohádkový troll pod mostem - připravená po něm skočit při každém rychlejším pohybu. Obvaz z jeho zápěstí zmizel a celé předloktí měl pokryté kůží ve spreji. Po několika minutách, kdy jen dýchal a mrkal, se Cosmo rozhodl vyzkoušet končetiny. Pomalu se posadil; hlava se mu točila od náplasti se sedativem, kterou měl ještě přilepenou na paži. Odloupl ji a podíval se na houbičku. Bílá. Už žádná šťáva. To vysvětlovalo, proč se vzbudil.

Nové koleno měl pokryté plexidlahou. Průhledná dlahy byla naplněná protizánětlivým prostředkem, který urychlí hojení. Zelené světélko nad rentgenovou destičkou dlahy mu řeklo, že se na ni může bezpečně postavit.

Cosmo zkoušel zem jako plavec arktickou vodu. V kolenu to trochu zaškubalo, ale nic víc. Musel nevědět o světě nejmíň osmačtyřicet hodin, aby dlahy stačila vykonat svou práci. Jeho čelo, to byl ovšem jiný případ. Při sebemenším pohybu měl pocit, že mu někdo zaráží do lebky hřebíky. A skoro stejně hrozné jako bolest bylo svědění nové kůže, která mu narůstala přes robotixovou destičku na čelo.

Zaťal zuby a vykročil. Za první cíl si zvolil džbán filtrované vody, který stál pět metrů od něj. Nebyl to zrovna maratón, ale s ohledem na to, co měl za sebou, to zas nebylo tak špatné. Cosmo došel skoro ke stolu. Byl by to dokázal, nebýt ocelového zrcadla přišroubovaného na zdi. Cosmo zahlédl vlastní odraz a chvíli si myslel, že v místnosti je ještě někdo jiný. Jeho vyschlé rty se pootevřely a vyšel z nich jediný zvuk. "Áá." Ta postava v zrcadle mu připomínala dětské oběti válek, jaké znal z historických videí. Potlučená a vyhublá, strhaná a skleslá. Vypadal jako miniaturní Frankensteinovo monstrum. Sdrátované z různých součástek. Žádná z nich neměla správnou velikost a některé ani nebyly určené pro lidi. Zvlášť jeho hlava vypadala groteskně. Úplně oholená a na ní určité desítky zasvorkovaných jizev. Robotixová destička na čelo se pod oteklou kůží trochu vyboulovala a pod růžovou tkání se zřetelně rýsovaly tlakové póry. To jediné, co poznal, byly široce posazené kulaté hnědé oči. Roztřeseně dokončil svou výpravu, uchopil džbán oběma rukama a napil se z jeho hubice. Většinu vody si rozlil po břiše, ale něco do sebe přece jen dostal. Na tom všem se pracuje, řekl si. Všechno je to dočasné.

Ale pro Zipa ne. Na pomoc jemu bylo už příliš pozdě. Zip. Jeho kamarád tady měl být s ním. Ale kde je vlastně to tady?

Cosmo se poprvé rozhlédl kolem. Byl ve velkém otevřeném skladišti vystavěném z onoho polymeru připomínajícího železo. Okna byla vysoká a úzká jako v kostele a po jejich stranách visely zatemňovací závěsy. Na betonové podlaze stály porůznu stoly a elektronické přístroje a z každé zástrčky na zdi se vinuly elektrické kabely jako barevní hadi. Přenosné přepážky oddělovaly několik kabin a v těch improvizovaných pokojíčkách bzučely harddisky. Ale lidé tu nebyli. Až na něj bylo skladiště úplně opuštěné.

Cosmo se pohyboval pomalu a zvykal si na své nové koleno. V jednom rohu byla kuchyň. Nic útulného. Jen plynový dvojvařič, lisovaný zahradní nábytek a konvice simkávý. Na stole ležela kytice lilií zabalená v celofánu a s bublinou vody kolem stonků. Opravdové květiny. Drahé. Mezi dvěma liliemi byla zastrčená kartička. Maminko, stálo na ní, chybíš mi víc než kdy dřív. Na lavici vedle simulátoru ležela ocelová pouta. Cosmo cítil, jak se mu sevřelo hrdlo.

Poslední hmatatelný důkaz, že Francis Murphy vůbec kdy žil, a oni vlastně neznají ani jeho skutečné jméno. "Pojď, Francisí," řekl a vzal pouta do ruky. "Je načase prohlédnout si město."

Jedno z oken skladiště bylo obrácené přes řeku ke slavným mrakodrapům centra Satelitního Města, mezi nimiž byla hlavní dominantou válcovitá Myishi Tower. Za zátokou perlila budova Cuzzy Coly, po jejíchž stěnách stoupaly počítačem generované bublinky. A tamto červené světélko blikalo na kamenné ruce Sochy úsilí, dvě stě padesát metrů vysokého kolosu. Ruka ukazovala nahoru k Satelitu.

Cosmo prolezl oknem na balkon a snažil se zorientovat. Podle polohy řeky byl někde na Západním břehu. Jeho teorii potvrdzovalo i pronikavé kvílení sirén a dunění policejních vrtulníků nad hlavou.

Cosmo natáhl ruku s pouty přes zábradlí. Měl by asi něco říct. Něco zvláštního na paměť Zipova odchodu. Cosmo chvilku přemýšlel, ale nedokázal najít slova, která by vyjádřila, jak zoufale opuštěný si připadá. Možná v tom to právě bylo. Jak může jakékoli slovo vyjádřit takovéhle pocity? On sám věděl, co cítí, a to bylo důležité.

Cosmo hodil pouta do vzduchu nad Satelitním Městem. Zatřpytila se v neonech jako padající hvězdy.

Cosmovi hostitelé zřejmě šli z jedné krizové situace do druhé. Jen za sebou znova zavřel okno, vyrazili z výtahové šachty a tlačili před sebou nákupní vozík. V něm byla schoulená Mona. Pleť měla nazelenalou a divoce se třásla.

Cosmo kulhal za nimi.

"Co se stalo?"

Stefan neodpověděl, jen jedním máchnutím ruky uvolnil laminátový povrch stolu. "Zatáhni závěsy!" křikl.

Cosmo ukázal na ovládací panel vedle okna. Odtud se dala řídit světelná reakce skla. "Snad stačí nastavit...?"

"Policejní kavky přes něj vidí. Proto se do domů montuje. Chápeš?"

Cosmo přetáhl přes okna závěsy z pytlů. Jen pár vteřin poté, co skončil, přelétl přes budovu automatický policejní vrtulník zvaný kavka. Cosmo slyšel zapraskání, jak se sklo na dálku depolarizovalo. Kdyby byly závěsy roztažené, do místnosti by bylo zřetelně vidět. To nevedlo, pokud někdo zrovna neprechal z místa zločinu. Jenže právě to oni zjevně dělali. Stefan se skláněl nad Monou. Její štíhlé tělo se svíjelo bolestí, každý sval a šlacha napjaté k prasknutí. Z bezkrevných rtů se jí řinul dlouhý proud španělských slov a černé, potem prosáklé vlasy pleskaly o stůl jako chaluhy. Detto vyskočil na stůl a vytáhl z opasku šroubovák. Vrazil rukojeť nástroje Moně mezi zuby, aby se neudusila jazykem. "Nevím, co to je," připustil. "Takovéhle křeče jsem ještě neviděl." Odloupl ochrannou vrstvu z termopásky a nalepil jí ho na čelo.

"Doslova hoří," hlásil pak. "Začíná to být kritické."

"Dones kbelík ledu," přikázal Stefan Cosmovi. "Kolik uneseš." Cosmo se vrhl k ledničce, cestou vyklopil na podlahu obsah požárního vědra s pískem. Vrazil jeho okraj pod hubici výrobku na led a sledoval, jak se do něj zoufale pomalu sypou kostky.

"Dělej, dělej!"

Trvalo skoro minutu, než se vědro aspoň z poloviny naplnilo. To bude muset stačit. Cosmo ignoroval bolest v koleni a spěchal ke stolu.

Stefan popadl vědro a začal led cpát Moně do šatů. Detto nespouštěl oči z teploměru. "Nezabírá to. Přes třiačtyřicet a pořád to jde nahoru."

"Ne!" vykřikl Stefan. Rysy měl zkřivené obavami. "Musíme ji dostat do nemocnice."

"Do jaké nemocnice?" ušklíbl se Detto. "Já jsem pracoval v každé nemocnici v tomhle městě, nezapomínej. Tady na Západním břehu je jenom Všeobecná, a věř mi, že co nedokážu léčit já, nedokážou oni taky."

Cosmo se díval Stefanovi přes rameno. Moniny křeče byly stále prudší. Po očích se jí šířila zelená chapadélka.

"Nemůžeme jí dát antibiotika?" uvažoval Stefan nahlas. "Musíme přece něco zkusit."

"Ne!" vyhrkl Cosmo. To slovo z něj vylétlo dřív, než ho stačil zadržet.

Detto seskočil ze stolu. "Ne? Co ty o tom víš?" Právě tuhle chvíli si všechny Cosmovy bolesti vybraly pro návrat.

"Nevím. Něco možná jo. Něco takového jsem viděl v Institutu. Co se jí stalo?"

"Na tohle nemáme čas," okřikl ho Stefan. "Musíme ji odvézt do Všeobecné. Musíme to risknout."

Detto se postavil proti vysokému chlapci. Vypadalo to, jako když krtinec kárá horu.

"Risknout? Než projdeme tou jejich byrokracií, bude po ní. Jen hezky poslouvej, co ten kluk chce říct. Tak co potřebuješ vědět?" obrátil se ke Cosmovi.

Cosmo se vyhnul Stefanovu pohledu. "Co se stalo. Jak to, že je jí takhle?"

Stefan si mnul čelo. "V chemičce Kompozite došlo k výbuchu. Honili jsme tam Parazity. Chytila nás místní ochranka a jeden z nich trefil Monu šipkou. Od té chvíle je jí čím dál hůř."

Cosmo horečně přemýšlel. Soukromé bezpečnostní služby ze zákona nesměly nosit střelné zbraně. Obcházely to tak, že se vyzbrojovaly nesmrtícími palnými obušky, ze kterých pálili celofánové střely a různé chemické šipky. Ty šipky byly chytrý vynález, protože technicky vzato nebyly smrtelné, ovšem pokud si člověk počkal na místě na protijed. "Jakou barvu měl zásobník té šipky?"

Detto se zamračil. "Zásobník? To nevím jistě. Snad zelenou."

"S bílým pruhem po straně?"

"Možná. Přisahat na to nemůžu."

"Ano," kývl Stefan. "S bílým pruhem. Vzpomínám, že jsem ho Vasquezové vytahoval z nohy. Zelený a bílý."

Cosmo zavřel oči a vzpomněl na Institut. "Tyhle šipky od Kompozite se testovaly v Institutu. Vzpomínám si na to. Ty zelenobílé byly nejhorší. Říkali jsme jim Hnusice. Klukům bylo celý hodiny zle, dokonce i když dostali protijed.

Všechny záchody v Institutu se ucply. Ale jeden kluk našel lék. Snědl plesnivý sendvič a udělalo se mu líp. Nemohl za

to ten chleba, ale -"

"Ta plíseň," dokončil Detto. "No jasně. Je to rostlinný virus. Celulóza ho zastaví. Potřebujeme nějaký rostliny."

Cosmo dokulhal ke květinám zabaleným v celofánu. "Tady. Tady jsou."

Vytáhl z kytice jednu květinu a začal stonek a listy lilie trhat na menší kousky, jichž si hned pár naccpal do pusy. Zbytek podal Dettovi, který udělal totéž. Stefan popadl další květinu a naccpal si stonek do úst celý.

Zuřivě žvýkali, nevšímali si trpké chuti, která se jim šířila až do krku. Stonky byly tuhé, dělily se do dlouhých vláken, které se nechtěly nechat rozmělnit. Ale Cosmo a ostatní se nevzdávali a drtili vlákna mezi stoličkami. Po bradě jim stékala zelená šťáva. Konečně vyplivli do dlaně žvance zelené pasty. "Nejdřív ránu," radil Cosmo.

Bartoliho dítě roztrhlo Moně kalhoty a vyplivlo sliz přímo na místo, kde byl na dívčině stehně vidět vpich. Stefan k tomu přidal ještě svůj cumel a mnul ho do zanícené ranky. Cosmo vytáhl Moně z úst šroubovák a násilím vecpal pastu mezi drkotající zuby. Mona se dusila, otřásala, její tělo přirozeně rostlinu odmítalo. Ale Cosmo jí třel hrdlo tak dlouho, až ji spolkla. Postupně se do dívčina krku dostávalo víc a víc zeleného slizu. Než Cosmo skončil, měl prsty dokrvava rozkousané. Chvilí, která všem připadala jako věčnost, se Monin stav neměnil. Pak... "Čtyřicet tři," hlásil Detto. "Klesá to."

Mona stále ještě divoce koulela očima, ale zelená chapadélka zlehka zapulzovala a zmizela.

Detto znovu zkontroloval teploměr. "Čtyřicet dva. Zabralo to, utěsněte mě, jestli ne." V Moniných očích něco blýsklo. Poznala je? "Třicet sedm pět. Třicet sedm."

Dívčino křehké tělo se svezlo na stůl. Svaly se jí postupně uvolňovaly.

"Třicet šest pět. Normální. Bude to dobré." Mona se otočila na bok a vyvrátila na dlaždičky zelené bláto. Detto se usmál jako andílek. "To je z toho, když se člověk pase jako dobytek."

Monu očistili a uložili do postele.

"Hlavně teď potřebuje spát," prohlásil Detto. "To je lepší než všechny léky."

Cosmo by byl nějakou tu hodinku užil i sám. Za těch pár minut, co byl vzhůru, se toho stalo spoustu, ale ještě potřeboval pár věcí vědět. "Kdo vy vlastně jste?" zeptal se. "A co se to tu děje?"

Stefan opravoval lepicí páskou to, co zbylo z kytice. "My tu bydlíme. Takže otázka podle mě zní, kdo jsi ty?"

To bylo celkem fěr.

"Cosmo Hill. Když jste mě našli, utíkal jsem z Institutu Clarissy Frayneové pro parentální deficienci."

Detto se zasmál. "Cosmo Hill! Tebe našli na Cosmonaut Hill, co?"

"Jo. Přesně tak."

"Tenhle starý nudný trik už sirotčince praktikují stovky let. Jednou jsem potkal člověka ze San Franciska, který se jmenoval Holden Gate. Hádej, kde ho našli?"

"Dohlížitel Redwood přijde mě a Zipa hledat."

Detto zavrtěl hlavou. "Ne. Pro úřady jsi stejně mrtvý jako tvůj kamarád, Cosmo. Pár měsíců jsem pracoval na marodce sirotčince, jen než jsem zjistil, co se tam děje. Všechny sirotčince a vůbec všechny instituce, které obchodují s lidmi, používají sledovací mikrokapsle v pórech, aby měli přehled o svých obyvatelích. Ale ten generátor na střeše ti všechny takovéhle kapsle nutně musel usmazit. Jsi čistý, neexistuješ."

Cosmovi se tak ulevilo, že měl pocit, jako by se mu z ramen zvedlo fyzické závaží. "Tak, teď je řada na mně. Kdo jste vy?"

"Kdo jsme?" Detto dramaticky ukázal na Stefana. "Tohle je Stefan Baškir. Narodil se tady v Satelitním Městě, už jako druhá generace, a původem je Rus. Já jsem Lucien Bonn, známý také jako Detto vzhledem ke svému nepříjemnému zvyku opakovat, co řeknou ostatní. No a Monu Vasquezovou myslím už znáš."

"Tak teď o sobě víme, jak se jmenujeme. Ale co děláte?"

Detto doširoka rozpřáhl ruce. "My, Cosmo Hille, jsme jediní Supervědátoři na světě."

Cosmo se zatvářil nejistě. "To jako že všechno víte, nebo jak?"

Stefan se proti své vůli usmál. "Ne, to ne. Jenomže tam, kde ostatní vidí přirozenost, my vidíme víc. My, Cosmo, lovíme nadpřirozené tvory."

"Já ne," skočil mu Detto do řeči. "Já jsem zdravotník. Snažím se ošetřovat lidi, to je všechno. Lov nechávám na Stefanovi. Ten má výcvik na Policejní akademii."

Cosmo pohlédl na spící dívku. "A co Mona? Ta přece není od policie. S tímhle tetováním ani nemůže být."

"Ne," potvrdil Stefan. "Mona má na starosti dopravu. Má v tom směru určitý... ehm... výcvik."

Cosmo kývl. Dosud to bylo všechno jednoduché, ale teď cítil, že příští otázkou otevře celý nový svět. "Ti nadpřirození - co jsou zač? Myslíte ty modré na střeše, ne?"

Stefan se zamračil, až se mu mezi očima udělala hluboká rýha. "Přesně. Paraziti se na nás přizívají už kdovíjak dlouho. Vysávají nám z těla život. Vždyť to víš. Sám jsi to viděl, a to neumí každý."

"Říkal jsi, že jsem Vidoucí."

Stefan si sedl proti Cosmovi. Vyzářovalo z něj zvláštní charisma. Bylo mu asi osmnáct, v obličeji měl jakoby uštváný výraz. Dokonale černé vlasy mu neposlušně trčely na všechny strany a z koutku úst se mu táhla růžová jizva, takže neustále vypadal, jako by se rozpustile usmíval; vůbec se to ale nehodilo k bolestnému výrazu jeho očí. Ty oči byly patrně modré, ale Cosmovi připadaly temnější než hluboký vesmír. Bylo zjevné, že Stefan je vůdcem skupinky. Bylo to prostě v jeho přirozenosti. Poznalo se to podle způsobu, kterým se svezl na židli, i podle toho, jak se na něj Detto obracel, ačkoli sám byl o několik let starší.

"Moc nás není," řekl Stefan a podíval se Cosmovi přímo do očí. Cosmo se ovládl a neuhnul pohledem. "Není nás dost na to, aby nám někdo věřil. Navíc většina Vidoucích jsou děti nebo skoro děti. Možná je to tím, že máme otevřenější

mysl. Detto je jediný dospělý Vidoucí, na kterého jsem narazil, pokud se ovšem Detto dá počítat za dospělého."

"No ne, Stefan udělal vtip?" natáhl se Detto a uhodil ho do boku. "Moc k smíchu to sice nebylo, ale na první pokus to šlo." Stefan se popadl za bok a předstíral, jak strašně ho to bolí. "Ty jsi ty tvory nikdy předtím neviděl, až tu noc na střeše, vid', Cosmo?"

Cosmo zavrtěl hlavou. Něco takového by si pamatoval. "Vidění obvykle přichází, když člověk málem zemře, a to se tobě na té střeše stalo."

"A málem to nebylo málem," dodal Detto a poklepal Cosmovi na destičku na čele.

"Obvykle se vidění stejně rychle vytratí," pokračoval Stefan. "Ale někdy se tak otevře nové spektrum a už se nezavře.

Někdy na týden, někdy napořád. Můžeš to vidění ztratit zítra nebo za deset let nebo nikdy. Jsi rarita, Cosmo. Můžeš si vybrat. Buď zůstaneš mezi námi raritami, nebo se můžeš vrátit do Institutu."

Vybrat? Cosmo by radši riskoval setkání s tisícovkou Parazitů, než aby se vrátil do sirotčince. Člověk vydrží lékařské experimentování jen do určité míry. "Chtěl bych zůstat."

"Dobře," kývl Stefan. "Budeš potřebovat odvahu a odhodlání, jestli chceš být součástí té naší malé rodiny." Rodiny, pomyslel si Cosmo - jsem součástí rodiny. Stefan to slovo použil celkem bezmyšlenkovitě, ale pro Cosma to byla velká věc.

"My jsme rodina?"

Stefan zvedl Detta ze země. "Jo, tenhle nabručený mužik je dědeček. A Mona je naše malá sestra. Není to zrovna moc funkční skupina, ale nic lepšího nemáme. A všichni vlastně nemají nic než nás. Někdy se nám zdá, že nikdy nemůžeme vyhrát, ale aspoň zachraňujeme, koho můžeme. Třeba tebe. Nebýt nás, byl by tě Parazit vysál a nikdo by se to nikdy nedozvěděl."

"Oni nás umějí vysát?"

"Jistě - to je smysl jejich života."

Cosmo poposedl. "Tak to tady můžou každou chvilku být."

Stefana přešla dobrá nálada. "Ne, tohle je jedno z mála míst, kde jsi v bezpečí. Izolovali jsme stěny hydrogelem. Paraziti nemají rádi vodu. Dokonce i mezi okenními skly je gel."

"Ale když vyjdeme ven?"

Stefan pokrčil rameny. "Tak jsme kořist."

"Situace se za poslední rok hodně změnila," vysvětloval Detto a otevřel si láhev piva. Zhluboka se napil a řihl. Malý blond chlapec, který pije pivo. Byl to bizarní pohled.

"Detto má pravdu," kývl Stefan. "Dřív se Paraziti objevovali jen v noci. Třeba na místě nějaké nehody nebo v nemocnici. Našli někoho, kdo byl už na prahu smrti, a vycucali z něj i zbytek životní síly. Doktoři nikdy neměli o něčem takovém ani tušení. Proto Paraziti zůstali tak dlouho skrytí. Ta obluda, co ti tuhle seděla na břicho, z tebe nejspíš vysála dobrých pět let života, než jsme ji rozprskli."

Cosmo si instinktivně zamnul hrud'. "A teď je to jak?"

"Teď už není v bezpečí nikdo," odpověděl zatrpkle Stefan. "Z nějakého důvodu je Parazitů zřejmě čím dál víc. Pravidla se změnila. Můžou zaútočit kdekoli, kdykoli a na kohokoli. Objeví se hned, jak vycítí sebemenší zranění."

Cosmo polkl. "A jak se vůbec dá s něčím takovým bojovat? Jak se dají zabíjet duchové?"

Stefan vytáhl z bundy jakýsi hromosvod a zatočil jím mezi prsty jako mažoretkou hůlkou. "S tímhle. Chtějí energii, tak ji mají mít."

Detto mu hůlku sebral. "Nevytahuj se," okřikl ho. "Palný obušek. Tahle věc může odpalovat několik druhů střel, podle toho, jaký si zvolíš zásobník. A určitý druh těch projektilů prostě Parazity přetíží. Výsledek jsi viděl sám. Říká se jim Šoky a vyvinula je zbrojařská společnost jako alternativu k vysoko-voltážním omračovacím zbraním. I kdybychom minuli, náboj je tak malý, že by to nezranilo ani toho nejmenšího člověka. Na rozdíl od té rány, co dal Stefan tobě; ta mohla usmažit divokýho kance."

Cosmo si vzpomněl, jak se ten tvor na jeho hrudi rozstříkl v oblak modrých bublin.

"Nebo si můžeš zvolit běžné nesmrtní střely - slizáky, celofánky a tak dál," pokračoval Detto. "Ublížit někomu je to poslední, co bychom chtěli. Jenže občas potřebujem trochu víc času a nesmrtní střely nám z takové situace můžou pomoci."

Cosmo zamrkal. "Z toho, cos mi řekl, jsem pochopil tak šedesát procent."

Stefan vstal a zapnul si bundu. "To je víc, než co chápe většina lidí. Detto, prosím tě, proved' tady Cosma. Já musím na chvíli vypadnout." Zastrčil si kytici pod bundu a vyrazil k výtahu.

Cosmo za ním zavolal: "Ještě jedna otázka."

Stefan se ani neobrátil. "Ale rychle, Cosmo."

"Už vím, co děláte. Ale proč to děláte?"

"Protože jsme jediní, kdo to dělat může," odpověděl Stefan a zatáhl za lanko u dveří výtahu.

Dostal jsem se do komiksu, myslel si Cosmo. Tohle všechno je kreslený seriál. Někdo teď zrovna obrací stránky a říká si: To je přece nesmysl, kdo by takovým bláznivínám věřil?

"Před třemi roky byl Stefan policejní kadet," řekl Detto a hodil láhev od piva do recyklátoru. "Jeho matka byla taky v městské službě. Byla chirurg, specializovala se na úrazy a patřila v tomhle městě k nejlepším. Po její smrti strávil Stefan rok v Domově pro vdovy a sirotky. Když se dostal ven, investoval do posledního dináru celé vyrovnání od pojišťovny do tohoto místa." Cosmo se rozhlédl. Budova nebyla nijak luxusní, dokonce ani v očích sirotka. Postele byly jasně armádní kavalce, malba na stěnách vlhkem oprýskala a okna celé roky neviděla vodu a hadr.

"Batmanova jeskyně to zrovna není."

"Jaká jeskyně?"

"To nic."

Světlovlasý chlapec ukázal na řadu počítačů všeho druhu.

Nejmodernější krystalové obrazovky se střídaly s monitory z minulého století.

"Většina je z černého trhu. Sledujem přenosy ze Satelitu a čekáme na katastrofy."

"Cože? Vy jste se nabourali do sítě městské policie?"

Detto se zasmál. "Městské policie? Ale kdepak. Na to máme moc naspěch, než abychom čekali na policii. Napíchli jsme právní firmy."

To mělo logiku. Vzhledem k tomu, jak nákladné byly procesy, většina firem si najímala rychlé zásahové jednotky bojových právníků, aby se stihli dostat na místo dřív než policie.

Detto se znovu obrátil do pokoje.

"Všichni tu máme postel. Nic luxusního, ale aspoň máme kam složit hlavu."

"A náhodou jste měli jednu navíc pro mě?"

Detto povzdychl. "Jednu navíc? To ne. Ta byla Třískova. Taky k nám patřil. Ale už ty vidiny nedokázal snášet. Před šesti měsíci odešel z města, žije teď na venkově. Nosí brýle s modrými skly a nikdy je nesundává."

"Ty jsi taky Vidoucí, Detto?"

"Vidoucí? Jo, to jsme všichni. Ale u mě je to Bartoliho vedlejší účinek. Mona ti o mně řekla, ne?"

"Ano. A jak jsi našel Stefana?"

Detto se zamračil. "Stefana? Stefan měl před pár lety... nehodu. Já jsem byl v sanitce, která ho sebrala. Nejmenší záchranář na světě. Ta nemocnice, co jsem pro ni pracoval, dělala velký humbuk z toho, že zaměstnala Bartoliho dítě. Možná jsi o mně četl na Satnetu?"

Cosmo zavrtěl hlavou.

"No prostě, když jsme Stefana sebrali, tak blábolil o nějakých modrých tvorech, co mu z těla sají život. Nevěřil jsem vlastním uším. Do té doby jsem myslel, že blázním. Pak jsem ho v nemocnici navštívil a tím to všechno začalo. Když se Stefan rozhodl založit tuhle naši skupinku, tak jsem bez zaváhání podal výpověď. Od té doby zachraňujeme společně svět."

"Ještě mám jednu otázku."

Detto zavrtěl dětskou hlavou. "Ještě jednu otázku. Vy děti máte pořád samé otázky."

"Proč měl Stefan pravé, a ne umělé květiny?"

"Květiny? To ti řekne Stefan sám, až bude chtít." Cosmovi se sevřelo srdce. Byl skoro členem skupiny. Skoro, ale ne úplně.

Kontrolka na jeho plexidlane blikla červeně a ozvalo se tiché varovné pípání.

"Tak, pro dnešek dost chození. Dlahu potřebuje ještě osm hodin, aby vykonala, co má. Bolí tě to?"

Cosmo kývl.

Detto vytáhl z kapsy obyčejnou náplast. Vypadala tak deset let prošlá. "Hele. Ještě je v tom trochu šťávy." Odloupil ochrannou zadní vrstvu a přiláčí náplast Cosmovi na čelo. "Co srdce? Ten tvůj budík to dost schytl." Detto položil ruku Cosmovi na srdce a bolest najednou zmizela.

"Je pryč. Bolest je pryč. Jakjsi to udělal?"

"To ne já. To náplast. To je můj vlastní koktejl. Při téhle práci mám spoustu příležitostí uplatnit svoje medicínské vzdělání."

"A Stefan studoval na Policejní akademii?" Dettovi se na tváři objevil úsměšek tak cynický, že se ani trochu nehodil k jeho zdánlivému věku. "Jo, specializoval se na demolice."

"Zítřka se začnu učit být Vidoucí?" zeptal se Cosmo. Detto kývl směrem k Moně Vasquezové, která lehce pochrupevala v hlubokém, ale klidném spánku. "Jak být Vidoucí, to tě nikdo naučit nemůže, hochu. To prostě jsi. Ale tadyhle ta nevinná dívenka tě naučí, co máš dělat, až přijde čas, abys ten tvůj přirozený talent uplatnil."

Stefan Baškir vyšel ze skladiště na ulici Abrakadabra zdánlivě málo používaným postranním vchodem. Doopravdy byly dveře dobře promazané a opatřené alarmem, ale při zběžném pohledu by šířící se rez a hromady odpadků napovídaly, že dveře jsou dávno mimo provoz. Ve skutečnosti byla rez pečlivě pěstovaná a odpadky na kolečkách. Stačilo stisknout tlačítko a celá hromada odjela stranou, takže se odkryl vjezd tak rozměrný, že jím prošel velký nákladák. Žádný vrchol techniky to nebyl, ale stačilo to, aspoň pokud se nikdo nepokoušel odpadky recyklovat.

Stefan pootevřel dveře a vyklouzl do Satelitního Města. Právě svítalo. Východ slunce býval kdysi oranžový. Ale dnes byly východy slunce mnohobarevné, protože sluneční světlo prozařovalo chemikálie, které právě toho dne byly v ovzduší. Dnes byl smog temně fialový, což patrně znamenalo pesticidy. V poledne bude vzduch páchnout. Ale pořád to bylo lepší než červená. Když byl smog červený, nikdo se neodvážil ven bez masky.

Pouliční obchodníci byli v plné práci už v tuhle hodinu, roztápěli své pojízdné kotle a grily a připravovali se na snídaňovou špičku. Na gangy bylo ovšem brzo. Násilníci obvykle dodržovali stejný režim jako upíři. Až do pozdního odpoledne budou ulice relativně bezpečné.

Stefan si v Carlově kuchyni koupil pazzu a vyrazil ke krematoriu. Pazzy byly nejnovější hit v rychlém občerstvení - chlebové placky plněné těstovinovými mušličkami a různými omáčkami. Perfektní jídlo pro člověka na pochodu. Stefan šel po Cestovatelské třídě a dával si přitom dobrý pozor na pazzu. Tady na Západním břehu vám klidně ukradli jídlo přímo od úst. Bylo to smutné, ale bylo to tak. Jestli tohle má být město budoucnosti, tak by Stefan od minuty bral minulost. Stefan měl mizernou náladu, a nejen pro ten smog. Přes všechny jeho snahy skupina přibrala dalšího zatoulance. No dobře, ten kluk byl Vidoucí. Ale nemohlo mu být víc než čtrnáct a neměl nejmenší zkušenost s tím, jak

přežít ve městě. Mona byla taky mladá, jenže ta byla kurážná a ostřílená ulicí. Cosmo vypadal, že ho ulice během pár minut sežere zaživa. Stefan se za chlapce už teď cítil zodpovědný, i když po tom vůbec netoužil. Byl sotva dost starý na to, aby byl zodpovědný sám za sebe. Jedna věc byla riskovat při pronásledování Parazitů vlastní život, ale úplně něco jiného bylo ohrožit život někoho druhého. Zvlášť takového zelenáče, jako byl Cosmo Hill.

Minul pět bloků a stál před krematoriem Poslední útěcha. Budova byla samozřejmě železně šedá, ale ředitel se aspoň pokusil trochu ji oživit tím, že nechal po jejích stěnách poletovat počítačové anděly.

Stefan obešel budovu dozadu, k Síni věčného odpočinku. Protáhl štěrbínou svou rezidentní kartu a prošel turniketem. Jeho karta aktivovala něco, co vypadalo jako zrcadlová stěna, ale co ve skutečnosti byl desetipatrový kolotoč malých skleněných skříňek. Magnetický pruh v jeho kartě přivolal skříňku z nejvyššího patra. Sledoval ji, jak postupuje přes ostatní řady a třpytivě se snáší do prázdné kabiny v přízemí. Stefan si na dotykové obrazovce zvolil možnost "Bez hudby" a vstoupil do kabiny. Skříňka vyklouzla ze své přihrádky na sametový polštář.

"Mně se tohle všechno nelíbí, mami," broukl zahanbeně Stefan. "Samet a andělíčky. Ale věř nevěř, je spousta mnohem horších míst než tohle."

Skříňka byla krychle o hraně asi dvacet centimetrů, průhledná, s mosaznou tabulkou vepředu. Nápis na ní byl krátký a prostý. Sedm slov: NEJDRAŽŠÍ MAMINKA. HLUBOCE MILOVANÁ. ODEŠLA PŘÍLIŠ BRZO. Stefan vytáhl zpod bundy kytici a položil ji na polštář před matčin popel.

"Lilie, mami. Tvoje oblíbené."

Naježené vlasy spadly Stefanovi do očí. Vypadal tak o celé roky mladší.

"Sebrali jsme dalšího Vidoucího, mami. Je to hodný kluk. Chytrý. Dneska zachránil Monu. Pálí mu to. Rozhodně by z něj mohl být Supervědátor. Ale je to ucho, utekl z Institutu Clarissy Frayneové."

Stefan si opřel hlavu do dlaní. "A i když budem mít ještě Cosma, pořád je těch potvor moc. Každý den víc a víc. Víš, oni teď už vylézají i ve dne. Stačí mít třeba jen malinké říznutí na paži, a už aby si člověk dával pozor. Nikdo není v bezpečí. Každou noc jich rozprskneme stovku, a druhý den se na jejich místě objeví tisíc nových modrých démonů." Stefanovo mladé čelo se svraščilo starostmi, které by příslušely spíš muži třikrát tak starému. "Jsem blázen, mami? Jsme všichni blázni? Existují vůbec ti Paraziti? A jestli ano, jak s nimi má bojovat hrstka dětí? Ostatní si myslí, že jsem jejich vůdce. Vidím, jak se na mě obracejí, jako bych znal na všechno odpověď. Dokonce i ten nový kluk Cosmo už ke mně vzhlíží, a to je vzhůru teprve pár hodin. Jenže já žádné odpovědi neznám. Každý den je Parazitů víc a víc a my můžeme zachránit vždycky jen pár lidí."

Stefan si opřel hlavu do dlaní. Věděl, co by jeho matka řekla. Každý, koho zachrániš, je něčí syn, něčí matka. Když zachrániš je, zachraňuješ mě.

Kéž by, pomyslel si Stefan. Kdybych tě jen byl dokázal zachránit! Mohlo být všechno jinak.

Kapitola 3

Bublíny

Mona Vasquezová měla pocit, že se její žaludek pokouší proboxovat z břicha ven. Ležela na posteli a z každého póru těla jí stříkal pot. Pamatovala si na všechno, co se stalo předešlého večera, ale obrazy byly nejasné, jako by je viděla pod vodou. Soukromý policista ji zasáhl šipkou. Stefanovi a Dettovi se podařilo dovést ji zpátky sem. Ve vozíku. A pak co? Pak ji ten nový kluk zachránil. Nato šest hodin v jednom kuse zvracela. A pokud mohla soudit podle té útrobní gymnastiky, ještě s tím neskončila. Mona ležela nehybně jako socha. Když se nebude hýbat, tak se to houpání možná uklidní. V poslední době se takovéhle věci stávaly čím dál častěji. Člověk nemohl čekat, že se bude moci beztravně řídit po Satelitním Městě a pálit z obušku. Za posledních osmáct měsíců nasbírala sedmašedesát stehů, tři zlomené kosti, vyhrzlou ploténku a teď ještě díru ve stehně. Mohla být šťastná, že byla vůbec živá, jenže právě v té chvíli si nijak zvlášť šťastně nepřipadala. Holá pravda byla taková, že zákon pravděpodobnosti byl proti ní a každým dalším okamžikem se ten poměr zhoršoval. Jenže copak měla na vybranou? Stefanův boj byl i její boj. Někdo musel Parazity zastavit. Její vlastní rodiče zemřeli mladí. Možná jim Paraziti ukradli posledních pár let. A ti tvorové byli den ode dne drzejší. Přitahovala je každá, i sebemenší nemoc a zranění, a pronásledovali své oběti za jasného denního světla. Mona nesdílěla Stefanovu vášnivou nenávisť k Parazitům. Po noci, kterou strávila odstřelováním těch tvorů s týmem Supervědátorů, jí nedělalo potíže osm hodin tvrdě spát. Ale Stefana pokaždé slyšela, jak se ochomýtá kolem pracovních stolů, opravuje zbraně nebo připravuje lezecké vybavení. Jeho posedlost mu často nedala spát i osmačtyřicet hodin v jednom tahu.

Dívka se pomalu posadila. Čekala, že se jí zvedne žaludek, ale nedošlo k tomu. Třeba už jí konečně bude líp. Podívala se na svou tvář do zrcadla vedle postele: byla zelená, o tom nebylo pochyb. Nebyla to žádná temná zeleň, ale nádech tam jednoznačně byl, dokonce měla v očích i pár zelených chapadélek. Co za jed to bylo v té šipce? Nebýt Cosma, nebylo by z ní teď nic než keříček s pár uschlými lístky. Mona povzddechla a natáhla si kůži na tváři mezi ukazováčkem a palcem. Bývaly doby, kdy si dělala starosti, jestli je dost hezká. Její matka říkala, že je krásná jako exotická květina. Mona na tu větu nikdy nezapomněla. Exotická květina. Dokonce i když si občas už nedokázala matku a otce vybavit. Ztratila je v jedné z potyček o potravu v Čórce. Mona se vyloudala ven do jejich společného "obývacího" a drbala se přitom na hlavě. Stefan byl samozřejmě už v plné práci a zaléval čisticím roztokem skla svých brýlí pro noční vidění. Tmavé oči měl plně soustředěné na práci. Chvilku si ho prohlížela. Tenhle kluk by měl obrovský úspěch u děvčat, kdyby jednou přestal pracovat na tak dlouho, aby některou pozval na rande. Měl všechno, co je k tomu potřeba. Byl vysoký, tmavý, hezký - hezký ve stylu "život se se mnou nemazlil". Ale Mona věděla, že nemá čas ani na sebe, natož na někoho jiného. Měl čas jen pro Parazity.

Stefan si jí všiml a tvář se mu rozzářila upřímným úsměvem. "Ahoj, Vasquezová! Tak už jsi na nohou?" Mona kývla a žaludek jí při tom pohybu poskočil. "Taktak. Díky tomu novému klukovi."

"A připravená k akci?"

"K akci jsem připravená vždycky, Stefane," odpověděla a snažila se v sobě vykřesat trochu nadšení. Detto jí hodil obušek. "To je dobře. Ukaž Cosmovi, jak se s tímhle zachází. Máme poplach tři bloky odtud."

"Myslíš, že se tam Paraziti objeví?" Stefan se na ni podíval přes své brýle na noční vidění. "Co myslíš ty?" zeptal se.

Cosmovi se právě zdál hodně ošklivý sen, ve kterém vystupovali dva Paraziti, Zip a fén na vlasy, když s ním Mona zatřásla a probudila ho. Otevřel oči a čekal, že nad sebou uvidí dohlázele ložnice z Institutu. Místo toho uviděl Monu Vasquezovou. Bylo to neuvěřitelné, ale nějak dokázala, že jí to slušelo i přes těstovitou a nazelenalou pleť. "Vypadáš hezky," zamumlal ze spaní.

Mona se ušklíbala. "Prosím?"

Cosmo zasténal. Vážně to řekl nahlas?

"Vypadáš hezky... zelená. Hezky zelená. To ten virus. Neboj, to přejde."

Mona se usmála. "Slyšela jsem, že jsi úplný doktor."

Ten úsměv probral Cosma rychleji než adrenalinová náplast.

"Doktor ne. To byla klika."

"I pro mě." Mona se narovnala. "No dobře. Konec sentimentu. Vystrč tu svou holou hlavu z postele. Máme práci."

Cosmo odhodil ošuntělou přikrývku. "Já vím. Výcvik."

"Výcvik? Kéž by. Máme poplach tři bloky odtud."

Podala Cosmovi obušek. "Zelené tlačítko, odjistit. Červené tlačítko, pal. A dávej pozor, abys tím užším koncem mířil na tu modrou příšeru. Jasný?"

Cosmo vzal obušek opatrně do ruky. "Zelená, červená, užší konec. Jasný."

Mona se znovu usmála. "Fajn. Právě jsi absolvoval výcvik."

Supervědátory si připínali výstroj - podivnou směs policejního a hornického vybavení. Některé nástroje vypadaly, jako by držely pohromadě jen lepicí páskou a silou vůle. Všechno se zdálo zastaralé.

Stefan při práci vykřikoval: "Strombergova budova. Většinou obytné jednotky. Satelit jim posílá rotační časy. A dva byty zřejmě poslal najednou na jih. Strašná havárka." Mona to Cosmovi vysvětlila, zatímco mu připínala na záda výsuvný žebřík. "Železnák je čtyřadvacetihodinové město, takže továrny otáčejí své budovy podobně, jako se střídají směny. Každý má osm hodin klidu a osm hodin obrácených na jih. Zbýlých osm pracuješ, takže je ti fuk, kde tvůj byt zrovna je. Satelit se pokusil nacpat dva byty do stejného místa. Fujtajbl." Cosmo se otfásl. Další chyba Satelitu. Už to začínalo být spíš pravidlo než výjimka.

Detto mu podal velké plastické brýle pro noční vidění, které mu zakryly většinu obličeje a temene hlavy. "Tahle rozostřovadla nosíme všichni. Rentgenové paprsky se od nich odrážejí. Když bezpečáci získají obrázek lebky, mohou počítačem vygenerovat tvůj obličej. A dneska se to u soudu připouští jako důkaz."

"Jo... jasně," zamumlal Cosmo. Měl pocit, jako by kráčet k okraji propasti s pevným úmyslem skočit. V sirotčinci bylo všechno stejně předvídatelné, jako že po noci přijde den. Se Supervědatory každý okamžik přinášel nové dobrodružství. Byl tohle život, jaký si přál? A měl vůbec na vybranou?

"Všichni hotoví?" křikl Stefan. "Tak jdeme."

Nacpali se do výtahu, napjatí a rozčilení. Cosmo pořád nemohl uvěřit tomu, že se právě vydává lovit ty nadpřirozené. Ostatní členové dělali věci, které byli zvyklí před akcí dělat. Detto si patlal paže maskovací barvou, Mona lupala všemi klouby v prstech a Stefan propaloval stěnu výtahu pohledem. Cosmo si všiml, že jedou nahoru. "My máme helikoptéru?" zeptal se s nadějí.

"Helikoptéru? No jasně," zasmál se Detto. "Dvě helikoptéry a transformér."

"Tak proč jedeme nahoru?"

"Protože dole jsou právníci," řekla Mona. "A nahore Paraziti."

"Aha," řekl Cosmo, ale nijak ho to neuklidnilo. Na střeších v poslední době moc štěstí neměl.

Skladiště, kde sídlili Supervědátory, bylo na mezinárodní standardy poměrně nízká budova. Mělo jen sto čtyřicet pater. Vystoupili na střešku do oblaku kalného zeleného smogu. Na Západním břehu byly všechny domy přibližně stejně vysoké, lišily se tak o patro, o dvě. To zajišťovalo, že paraboly na střeše chytaly jasně signál Satelitu. Také to tajným strážcům usnadňovalo pohyb mezi budovami, pokud byli přítomni ochotni riskovat život a zdraví.

Západní břeh se před nimi rozkládal jako krabička na výšku postavených dominových kostek a jednotlivé mrakodrapy od sebe odlišovala jen grafická úprava budov a neonové reklamy. Nahore manévrovaly policejní a televizní helikoptéry, snažily se získat nejlepší pozici na úkor těch druhých a všemi zmítal vítr, prohánějící se mezi šedivými budovami.

Stefan odepnul ze zad výsuvný můstek. Cosmo ho pozorně sledoval - bylo zjevné, že na nějaké nacvičování nebude čas. V Institutu viděl, jak s takovými vynálezy pracovali čističi oken, kteří běhali mezi budovami se sebevražednou lehkomyšlností, a vždycky si myslel - tak k tomuhle by mě nikdy nikdo nedonutil. Ale časy se mění. Okolnosti se mění. Můstek ve složeném stavu připomínal kovový tác s dvěma řadami děr po stranách. K jednomu konci tácu byla připevněna cívka kabelu. Stefan druhý konec pevně přišlápl podpatkem a prsty sevřel rukojeť cívky. Odmotal pár metrů kabelu a pak stiskl odpalovací tlačítko na cívce. Můstek se okamžitě rozložil, poháněn malou plynovou bombou, a řítil se přes propast. Stefan odborně řídil cívku a udržoval začátek mostu ve výšce tak dlouho, dokud bezpečně nedosáhl přes okraj střešky druhé budovy. "Jděte!" přikázal a ustoupil stranou. Mona a Detto přeběhli, opatrně, ale sebejistě. "Nedívej se dolů," radil Detto z druhé strany. Cosmo se zhluboka nadechl a přešel; celou dobu zadržoval

dech, jako by byl pod vodou. Přejít most v téhle výšce nebylo tak snadné, jak by se mohlo zdát. Vítr tě postrkuje ke skoku, kov vrže pod nohama a čas si s tebou hraje jako kočka s myší - každá vteřina se zdá hodinou. Cosmo se soustředil na Monu a na její úsměv.

Už byl na druhé straně a opatrně sestoupil na střechu. Stefan přeběhl za ním a stisknutím dalšího tlačítka můstek zase stáhl: poskládal se a vyskočil mu do dlaně jako jojo. Na jižní straně budovy už Detto instaloval další můstek. Nebyl čas přemýšlet, nebyl čas se rozhodovat. Byl čas nejvýš držet krok s ostatními a mít strach.

"Honem!" pobízel Stefan přes rameno. "Nemáme ani vteřinu nazbyt. Paraziti tam už budou."

Paraziti! Cosmo na ně skoro zapomněl. Budou tam čekat? A jak on zareaguje, až se s nimi zase setká tváří v tvář?

Přeběhl druhý můstek; už teď byl jeho strach menší. Cosmo si nemyslel, že by mu takovéhle pobíhání po střeších někdy přestalo vadit docela, ale aspoň už nebyl ochromený hrůzou. Mona klusala vedle něj. "Koukej," řekla zadýchaně. "Všude kolem nás. Vidíš je, Cosmo?"

Cosmo je viděl. Desítky modrých tvorů pobíhaly po střeších, přitahovány jediným místem, jako když špinavá voda odtéká z výlevky. Těch je! Jeho myšlenkám jako by docházel dech stejně jako jeho plicím. Musely jich být tisíce. Ale běžel pořád dopředu, i když instinkt mu radil, aby se obrátil a prchal.

O jeden blok na jih byly dva byty vychýlené ze svislé osy a stále ještě se snažily zaujmout stejný prostor Strombergovy budovy. Obrovité převody sténaly a po stěnách domu pobíhaly elektrické výboje. Paraziti bez potíží přeskakovali přes propast a vnikali do bytů.

"To půjdeme támhle?" zeptal se Cosmo nevěřicně.

Stefan krátce kývl. "Jo. A rychle. Televizní kavky jsou už hodně blízko, a taky slyším sirény."

I Cosmo slyšel sirény. Nepřerušované aú-aú policie a pronikavé bíp právních firem. Bíp bylo hlasitější. Měli nejvýš pár minut. Mona vystřelila můstek a ustoupila.

Stefan vytáhl obušek a odjistil ho. "Teď všichni poslouchejte. Jdeme dovnitř schodištěm ze střechy. Bereme jen jeden byt. Třicet vteřin a pryč. Než se Strombergovi bezpečáci dostanou sem na střechu, musíme být už kilometry daleko. Jasný?"

"Jasný!" křikl Cosmo, jak to viděl v televizi. Mona a Detto jen kývli a odjistili zbraně.

Stefan položil Cosmovi ruku na rameno. "Klídek, Cosmo. Nezapomeň, s Parazity si hlavu nelam, ti se nebrání, dokud nejsi zraněný. Bacha na právníky a bezpečnostní službu. Používají špinavé triky."

"Dobře."

Mona ho uhodila do ramene. "To zvládneš, Cosmo. Dám na tebe pozor."

Přeběhli poslední most. Cosmo doslova cítil, jak se mu otřásá hrudní koš, tak splašeně mu bušilo srdce. Jediné, co ho hnalo vpřed, byl pocit, že nic z toho se ve skutečnosti neděje. Ve skutečnosti nejspíš leží někde v nemocnici pod silnými sedativy a nad ním stojí vychovatel Redwood. Tak si aspoň užij tenhle vysněný svět, dokud trvá. Ber to jako videohru. Vběhnout dovnitř, odstřelit pár Vetřelců a potom si porovnat skóre. Povrch střechy byl nerovný, zprohýbaný zuby mamutích převodů. Z děr v betonu stříkaly gejzíry páry a horkého oleje. Schodiště blokovaly zborcené schody. Stefan omotal kolem kovových vzpěr kus hořlavé pásky. Tu původně vyvinuli pro dřevařské společnosti v Jižní Americe, ještě než začalo být ilegální používat dřevo jako stavební materiál. "Zakryj si oči!" Cosmo poslechl, ale o zlomek vteřiny to nestihl. Stefan ulomil rozbušku a zapálil magnéziový pás, který bíle zazářil a dodal energii oxyacetylenovému balónu. Páska prořízla kovové vzpěry jako nůž sýr a Cosmovi zůstal ten obrázek ještě několik minut vpálený na sítnici. Kus schodiště se zřítil do šachty a zablokoval nižší patro. "Můstky," přikázal Stefan. Členové týmu zahákovali svá zařízení za zábradlí a zkušeně je namířili do chaosu pod sebou. Jeden po druhém sestupovali do nestabilního podstřeší. Cosmo sešplhal poslední po Monině žebříku a pořád mrkal, aby se zbavil hvězdiček v očích. Vstoupil do obrazu zkázy. Houfy lidí v panice přechaly k požárnímu východu a netušili nic o modrých tvorech, kteří se zvědavě tiskli ke stěnám. Ne všichni k nim ale byli slepí. Stefan vytáhl obušek a začal pálit. Paraziti vybuchovali v azurových bublinách, které se v uzavřeném prostoru odrážely jako kuličky v hracích automatech. Nevydávali žádný zvuk a ani nevypadali překvapeně, jen se naduli a praskli. Mona začala pálit se smrtící přesností a také s litaní španělských slov, která, jak Cosmo tušil, se nenaučila ve školce. Rychle vyčistila od Parazitů jednu stěnu a pak si začala klesat cestu okolním zmatkem do vykořeněného bytu. Cosmo vytáhl svůj vlastní obušek, odjistil ho, zamířil - a zaváhal. Paraziti ho sledovali kulatýma očima, hlavy nakloněné. Byli živí. A on to nedokázal udělat. Dokonce ani vzpomínka na toho modrého tvora, který mu seděl na hrudi a vysával mu život, ho nepřiměla stisknout tlačítko.

Na konci chodby jeden byt nezapadl na své místo. Mezi ním a hlavní konstrukcí se otevírala dvoumetrová mezera. Stefan přes ni vystřelil můstek a s pomocí vrátku zatoulaný byt přitáhl. Paraziti se vznášeli všude kolem, dychtiví dostat se ke zraněným.

Mladík se ohlédl. "Třicet vteřin, nezapomeňte," řekl. Oči měl vytřeštěné, posedlé. Teď pro něj byla důležitá jen jedna věc. Přeběhl přes můstek a už při běhu pálił. Jeho tým ho následoval do lvího doupěte. Bylo jasné, že byt dostal pořádnou ránu. Všechn nábytek to natlačilo k jediné zdi. Z televizi, židlí a domácích robotů zbyly jen dráty a třísky. Lidé na tom nebyli o mnoho lépe. Přinejmenším deset mužů, žen a dětí leželo na sobě v jednom koutě pokoje, vpletení jeden do druhého. Paraziti se po nich hemžili jako mouchy na mase a hladově z nich vysávali životní sílu. Cosmovy pochyby se vytratily. Zamířil obuškem na nejbližšího modrého tvora a stiskl tlačítko. Zbraň sebou překvapivě málo škubla - chovala se skoro jako hračka. Zato výsledek už se hře nepodobal. Výboj rozžhavl vzduch a zasáhl Parazita uprostřed těla. Tvor do sebe vstřebal každý volt, ani jiskřičku nepropustil ke své oběti. A chamtivá touha po energii se mu stala osudnou. Rána ho nabila víc, než dokázal snést, a roztržila ho na desítku jiskřících koulí.

Detto nestřílel. Byl zdravotník, dělal pro zraněné, co se dalo. Stahoval svorkami otevřené rány, zaléval je antiseptickou dezinfekcí a těm, kdo byli při vědomí, lilo do krku tekutý lék proti bolesti. Pro některé bylo už příliš pozdě. Detto položil

ruku na srdce starého muže. "Šok," řekl smutně. "Jenom šok."

Mona vypadala napůl jako nindža, napůl jako práce; páčila do modrých tvorů jednu ránu za druhou. Nikdy neminula. Za chvíli už byl kymácející se pokoj plný modrých bublin, které vypadaly jako balóčky na večírku. Vznášely se ke stropu a s elektrickým zasyčením v něm zmizely. Cosmo páčil znova a znova. Supervědátory měli pravdu. Modří tvorové z těch nešťastníků vysávali život. A on to nikdy dřív netušil. Neviděl je. Jak se dá bojovat s takovými protivníky? Za ním se objevila Mona s bradou ožehnutou zábleskem vlastní zbraně. "Dobře, Cosmo. Zrovna jsi zachránil život." Ano, tak se na to muselo. Zachraňovat jeden život po druhém. Cosmo zamířil na tvora, který už stříbřitě žhnul vstřebanou životní silou. Vypálil. Tvor se rozplynul v bubliny.

Podlaha se jim pod nohama najednou začala zahřívát. Cosmo měl boty s gumovou podrážkou a ta za sebou začínala při každém kroku táhnout roztavená vlákna. "Hoří podlaha!" vykřikl. Stefan položil ruku na koberec. "Právníci," hlásil.

"Dobývají se sem podlahou, schodiště jsme zablokovali. Mizíme!"

"A Paraziti?! Ještě tady jsou."

Stefan popadl Cosma za bundu. "Udělalí jsme, co se dalo. Když tě zavřou, nepomůžeš už nikomu." Z podlahy těsně vedle Cosmovy nohy vylétl oranžový řezací paprsek a vykrojil v ní malý kroužek. Paprsek zmizel a vzápětí ho nahradila kamera s vláknovou optikou. Mona popadla kabel a tak dlouho za něj šubala, až se vytrhl z krabíčky. "Balíme. Musíme pryč!"

Znovu se objevil řezací paprsek, tentokrát modrý a tedy rychlejší. Z díry se ozvalo drsné cvakání několika nabíjených zbraní.

Stefan vedl ústup a cestou ještě páčil. Obyvatelům bytu se Supervědátory museli zdát šílení. Stříleli na nic, do vzduchu, když tu bylo tolik raněných, jimž bylo třeba pomoci. Přeběhli skládací můstek. Cosmo se ohlédl zpátky přes mezeru.

Dole bylo na vysokozdvižné plošině namačkáno dobrých deset zásahových právníků, na přílbách logo s váhami spravedlnosti, a čekali, až řezací paprsek dokončí svou práci. Jeden z nich zahlédl Cosma.

"Hej, vy tam!" křikl. "Neutíkejte z místa nehody. Musíte podepsat prohlášení, že se zříkáte -"

"Nezastavuj se," pobídl Cosma Detto. "Tihle mají lepší vybavení než my."

Právník odtrhl ze své bundy klopou připevněnou suchým zipem, takže bylo vidět slaňovací bodec a lano. "Útěk z místa nehody je protizákonný!" křikl. "Stát! Nebo Strombergova korporace nenese žádnou odpovědnost za vaše zranění."

Právník se protáhl pod bezpečnostním zábradlím plošiny a vypálil bodec skulinou ve zříceném schodišti. Cosmo uhnul a bodec se zabořil do stropu. Právník zmáčkl tlačítko a kabel připojený k bodci ho velkou rychlostí vynesl vzhůru.

Prorazil dvě vrstvy sádkartonu a zprudka dopadl na podlahu vedle Detta. "Stát, obžalovaný," řekl a zamířil palný obušek. "Máš právo vysloužit si pěknou nakládačku, jestli se pokusíš utéct."

Detto doširoka otevřel oči. Dokonale napodobil nevinné šestileté dítě. "Pěknou nakládačku? Ale, pane, já jsem nezletilý."

Právník se zachechtal. "Než se tvůj případ dostane před soud, tak už nebudeš."

"Námítka," prohlásil Detto a nabral svého protivníka hlavou přímo do žaludku. Ohromený právník propadl dírou v podlaze a jen lano ho zachránilo před pádem k zemi.

Stefan a Mona byli už na střeše. "Hodte sebou, vy dva. Blíží se vrtulníky."

Byl to kaleidoskop chaosu. Cosmovi se před očima mihala jedna krize za druhou a mizely dřív, než stačil reagovat.

Smrtelně nebezpeční právníci a bojovné Bartoliho dítě. Paraziti vysávající životy a teď ještě helikoptéry. A to všechno jen proto, že oni se snaží pomáhat lidem. Copak neexistuje nikdo, komu by to mohli říct?

Cosmo se vyšplhal po můstku na střechu. Noční obloha ožila blízcími se vrtulníky. Po budově klouzaly desítky reflektorů. Většinou to byla televize. Katastrofy patřily vždycky k důležitým zprávám. Dokonce i takhle malá nehoda měla v každém zpravodajství zaručené první místo.

Mona a Stefan se krčili u kraje střechy Strombergovy budovy. Stefan odepnul od pasu nárazuvzdornou vysílačku a nařídil ji na nejvyšší hlasitost. Pak ji hodil na vedlejší budovu. "Potřebujeme most," řekl Stefan. "Mono?"

"Já ne. Už jsem kladla tři. Nemám už skoro žádný plyn."

"Detto?"

"Stejný případ."

Stefan si zammul čelo. "Cosmo. Most. Dělej."

"Já?"

"Proč ne? Nikdo jiný nemá dost šťávy na velkou mezeru. A měnit bomby nemáme čas."

Nováček mezi Supervědatory vytáhl svůj můstek z držáku na zádech. Vypadalo to docela jednoduše: postavit se na jednu příčel, vystřelit předeek a řídit ho kabelem. Nebylo to sice tak snadné jako spadnout ze střechy, ale lehčí než navléknout špagetu do jehly. Postavil se na příčel.

"Zapni ji podpatkem," radila Mona. "Použij vlastní váhu jako kotvu." Přeshlápl.

"Drž předeek vzhůru, je lepší přestřelit." Předeek vzhůru. Dobře.

Zespoda se ozval hluk. Vykřikované povely, dusot těžkých bot. "Už jdou!"

Cosmo pevně sevřel cívku a vypálil. Můstek mu šklbl nohou a otrásl jeho novou kolenní česku. Nevšímal si bolesti a soustředil se na řízení můstku. Byl těžší, než čekal, a víc sebou zmítal. Tady ve výšce hodně foukalo a můstek se kroutil. Cosmo se zavěsil do lana a vyzvedl předeek můstku do výšky. A pak byl na druhé straně, dobrý metr za okrajem vedlejší budovy. Povolil a můstek s bříknutím dopadl. Z protějšího konce vyjely dva přídržné háky.

Tým neztrácel čas gratulacemi a vrhl se do bezpečí vedlejší střechy. Cosmo je následoval a pak stisknutím tlačítka můstek stáhl. Ze stínu zasvítily Monin úsměvy. "Napoprvé to nebylo špatné, Cosmo."

Detto se také usmál. "Nebylo špatné? Když Mona kladla prvně můstek, museli jsme přeseknout lano, jinak by ji byl strhnul ze střechy."

Mona se zamračila. "No, aspoň jsem dost vysoká na to, abych uřídila můstek přes velkou mezeru."

"Tiše!" přikázal Stefan. "Máme společnost." Tým právníků šplhal po lanech na vedlejší střechu a vylézal poškozeným přístřeškem nad schody. Na ramenou měli reflektory, které vykukovaly z díry jako válečná pátrací světla. Několik právníků právě měnilo celofánové zásobníky za ilegální ostré střelivo.

Jednotka se sestoupila v řidký kruh a hledala nějakou stopu své kořisti. Stefan zašeptal do druhé vysílačky.

"Všichni k zemi: právníci na střeše." První vysílačka o dvě střechy dál větu zachytila a zesílila ji tak, že byla jasně slyšitelná. "Tudy," vyštěkl velitel právníků. "Nevyslychat nikoho, dokud nepodepíše vzdání se nároků."

Právníci vystřelili svá lana směrem, odkud se ozval Stefanův hlas. Byli teď velice bojovní, ale brzo si už budou připadat hodně hloupě.

Detto se zachichtal. "Takový starý trik. Ve skladišti máme těch vysílaček celou bednu. Dřív byli právníci chytřejší."

Mona vyhlédla přes zidku střechy. "Někteří ještě jsou." Dva z právníků šli jejich směrem, palebné obušky pevně opřené o rameno.

"Úžasné vybavení," podotkl Detto. "Ty slaňovací postroje jsou handsfree. A ty obušky můžou střílet pořád. Zastaví je nanejvýš elektromagnetický pulz."

Cosmo se bál tak, že na obdivnou prohlídku vybavení neměl vůbec myšlenky. "Jdou sem. Co budeme dělat?"

Stefan sundal batoh a odložil obušek. "Vzdáme se."

Mona se usmála. "Tohle sleduj, Cosmo. Nádherný trik." Cosmo si všiml, že Mona i Detto si mění ve zbraních zásobníky.

Stefan se pomalu zvedl na nohy, ruce zdvižené do výše. "Nestřílejte!" volal. "Nemám zbraň."

Právníci se rozdělili, takže se z nich staly dva cíle. Obě zbraně mířily na Stefana. "Utekl jste z místa činu!" křikl jeden přes mezeru. "Máme plné právo vás utěsnit."

"Já vím, ale neblázněte, lidi. Jenom jsem chtěl vidět, co se děje. Ničeho jsem se nedotkl. Ostatně můj táta je velvyslanec. Máme diplomatickou imunitu."

To právníky zarazilo. Diplomatická imunita sice byla od smlouvy Jeden svět víceméně přežitek, ale ještě se tu a tam našla nějaká odlehlá republika, která si hájila svá práva. Když člověk utěsnil skutečného diplomata, strávil následujících pět let u soudu a dvacet ve vězení.

"Jestli máte diplomatickou imunitu, tak proč nosíte rozostřovací?" Rozostřovací byl slangový výraz pro masku pro noční vidění, kterou na sobě měli Stefan a jeho tým. Nízkoúrovňová radiace plastu nejen že odrážela rentgenové paprsky, ale dokázala i vymazat video. Dokonce i kdyby Supervědátoři zachytily kamery, jejich hlavy by se jevily jen jako neostré skvrny.

"Ochrana proti UV záření, nic víc. Přisahám. Nechci si nechat uškvařit mozek."

Jeden z právníků natáhl kohoutek své zbraně. "UV ochrana? V noci? No tak dobře, pane s diplomatickou imunitou, ukažte nám nějaký průkaz. A jestli bude falešný, tak se do nádrže dostanete až ráno."

Stefan zašátral v bundě a dvěma prsty vytáhl identifikační kartičku. "Hodím vám ji tam. Jo? Nezačnete střílet. Můj táta se zná s primátorem Shinem."

"Jednou rukou. Tu druhou položte na hlavu." Stefan udělal, co mu řekli, a vyhodil průkazku vysoko do vzduchu.

Zachytil ji vítr a vynesl plastový obdélníček ještě o dvacet metrů výš.

"Pitomec," prohlásil právník číslo jedna a sledoval očima kartičku. "Mám ji," řekl druhý.

V té chvíli, když oba právníci sledovali očima průkazku, Detto a Mona zároveň vyskočili a každý jednou vypálil z nových zásobníků.

Dvě zelené střely letěly ke Strombergově budově a zanechávaly za sebou lepkavou stopu. Rozprskly se právníkům o vizory přileb a pokryly jejich hlavy a ramena zeleným slizem. Obě bojovní právníci padli k zemi a horečně si stírali oslepující mazlavou hmotu z vizorů.

"Slizáky," vysvětlila Mona a znovu se zářivě usmála. "Nejhnusnější látka na téhle planetě. Ty helmy si už neobléknu. Mě jednou taky zasáhl slizákem, zničilo to mou oblíbenou neprůstřelnou vestu. Tihle dva jsou ze hry, dokud se tu neobjeví jejich kolegové."

Stefan se díval, jak se prázdná plastová kartička snáší do ulic Satelitního města. Pak mu v kapse tiše zapulzoval telefon. Vytáhl ho a pohlédl na malou obrazovku. "Vzkaz od počítače. Někdo zmáčkl poplachové tlačítko dole na rohu Poříční a Osmé. Jdeme. Tentokrát po ulici."

"Ještě moment," prohlásil Detto. Vystřelil můstek a rychle zbavil zmítající se právníky jejich slaňovacích postrojů a zbraní.

Supervědátoři měli omezené finanční prostředky a tohle vybavení bylo tak dobré, že by byl hřích ho tam nechat. Za pár vteřin bylo Bartoliho dítě zpátky u ostatních. "Já myslel, že nemáš plyn," připomněl mu Cosmo vyčítavě.

Detto pokrčil rameny. "Že nemám plyn? Já? No jo, to jsem říkal, co? No ale aspoň ses to naučil, ne? A nikdo nepřišel o život." Supervědátoři se sbalili, složili můstky a zbraně uložili do pouzder. Cosmo udělal totéž; srdce měl někde mezi žaludkem a krkem. Ostatní vypadali naprosto klidní, jako by neviděli, jak šílené jsou ty jejich noční výpravy. Možná honili Parazity už tak dlouho, že tohle byla pro ně prostě normální noc. A nebo, a to bylo pravděpodobnější, byli všichni šílenci. Cosmo přitáhl pás na batohu a vykročil za Dettem na schodiště. To znamenalo, že i on je šílenec.

Kapitola 4

Železnák

Supervědátoři se dopotáceli zpátky do skladiště v pět ráno. Ten poplach na Poříční byl falešný. Někáký děda tam strčil ruku do mikrovlnné trouby, když ještě běžela, a tím uvedl do chodu osobní alarm. Mnoho lidí u sebe nosilo osobní alarmy, které se daly spustit v případě nějakého nebezpečí nebo nemoci a přivolaly ochranu nebo lékařskou pomoc. Bylo to drahé, ale soukromé týmy přijížděly na místo průměrně o dvě minuty dřív než policie, a dvě minuty mohou

představovat rozdíl mezi životem a smrtí.

Když se vraceli z Poříčnicka, počítač z jejich skladiště je upozornil, že před bankou na dražším konci Poříčnicka došlo k přestřelce. Supervědátory se utábořili na střeše a odtud stříleli po Parazitech, kteří se na místo sbíhali v houfech. Slunce už vykukovalo přes duhový smog, když se konečně dostali domů. Dokonce i Detto byl tak unavený, že nevtipkoval, malý obličej měl uštvaný, chlapecké kalhoty potřísněné krví těch, kterým pomáhal.

Seděli kolem stolu a žvýkali konzervované jídlo z Bleskových balíčků. Cosmo odtrhl ze svého balíčku pojistku a deset vteřin počkal, než se jídlo ohřeje.

"Dneska to šlo, ne?" řekl. "Nikdo zraněný a odstřelili jsme aspoň stovku těch tvorů."

Stefan odhodil svou vojenskou lžici. "A zítra v noci jich tam budou dvě stovky."

Cosmo pomalu a mlčky dojedl. "Víte, co mě napadlo?" Stefan se opřel a založil ruce na prsou. Řeč jeho těla měla Cosma varovat, aby mlčel. "Ne, Cosmo - co tě napadlo?" Mona střelila po Cosmovi varovným pohledem, ale on pokračoval.

"Napadlo mě, že kdybychom zjistili, kde žijí, tak bychom jim mohli fakt pořádně zatopit."

Stefan se zostra zasmál a zamnul si tvář oběma rukama. "Dělám tohle už skoro tři roky a něco takového mě ještě nenapadlo. Teda ty musíš být nejspíš génius, Cosmo. Zjistit, kde žijí. Úžasný nápad!"

Cosma najednou začalo brnět nové koleno. "Jen jsem myslel..." Stefan prudce vstal, až židle odlétla. Ovládal se, ale dalo mu to hodně práce. "Já vím, co sis myslel, Cosmo. Mě to taky napadlo. Najít jejich hnízdo a všechny je zlikvidovat najednou. Je to výborná myšlenka. Má jenom jednu vadu. Nemůžeme ho najít. Najednou nemám hlad," dodal. "Jdu do postele." Vysoký mladík se dolou dal do své kabinky a zatáhl za sebou závěs.

Detto se dokázal zasmát. "Tak naštvat šéfa se ti povedlo moc pěkně, nováčku."

"Nech ho být, Detto," okřikla ho Mona. "Nebo tě postavím do kouta."

Detto se zasmál a zvedl malé pěstičky. "Já jsem sice pacifista, Mono, ale kvůli tobě bych udělal výjimku."

Cosmo také odstrčil jídlo. "Nechtěl jsem ho rozčítit."

Mona shrábla nedojedené jídlo do své krabičky. "To není tvoje chyba, Cosmo. Tohle je celý Stefanův život. Když bdí, i když spí. Pro tohle žije. A každý večer se musí vyrovnávat s faktem, že vůbec nic nezmůžeme."

"Pořád mám dojem, že je tu ještě něco, co nevím. Nějaký důvod, proč to děláme."

Detto si otevřel pivo a vypil jedním douškem polovinu láhve. "Pomáháme lidem, to ti nestačí?"

"Pomáháme lidem? Nic jiného v tom není?" Mona a Detto se po sobě podívali. Cosmo si toho všiml. "Je mi to jasné."

Ještě k vám nepatřím."

Mona ho vzala kolem ramen. "Víš co, Cosmo? Máš nervy na pochodu. Potřebuješ se projít."

Cosmo si najednou vzpomněl na Zipa. "Na procházce jsem nebyl čtrnáct let."

"Tak to máš nejvyšší čas," prohlásila Mona a popadla bundu. "Jestli ještě pár hodin vydržíš vzhůru, vydržím to já taky. Vamos."

Cosmo za ní vykročil k výtahu. "Kam jdeme?"

"Počkej a uvidíš."

"Detto, jdeš taky?" Drobné Bartoliho dítě se usadilo na židli a zapnulo televizi. Já? Ne, děkuju. Jednou jsem se s Monou šel projít - a měl jsem štěstí, že jsem se vrátil se všemi prsty."

Cosmo se nejistě usmál. "To si dělá legraci, co?"

Mona ho postrčila ke kleci výtahu. "Ne, Cosmo," odpověděla a zavřela za nimi mříž. "Nedělá si legraci. Ale kdo potřebuje všech deset prstů, ne?"

Mona vedla Cosma bludištěm potrubí a opuštěných montážních linek do velkého skladu v přízemí. Na rampě, ztěžka zavěšená na nadnášecích polštářích, stála mohutná dodávka. Mona poplácala nárazník a vyplašila hejno rzivých vší. Rzivé vši byly nový druh hmyzu, který se vyvinul tady v Satelitním Městě. V televizi tvrdili, že to jsou noví superbrouci a že jsou dokonce odolnější než švábi.

"Popelnice. Tahle hromada šrotu nám už párkrát zachránila kůži."

Cosmo kopl do nárazníku. "Doufám, že tím nechceš nikam jet?"

Mona otevřela kapotu. "Nenech se zmást tím, jak vypadá. Mně je milejší ojetá věc než kradená. Ale dneska nepojedeme nikam, Cosmo. V motoru odešel rozdělovač. Potřebuju nový, nebo aspoň takový, co není moc secondhand."

"Já myslel, že se jdeme projít."

"Však jdeme," odsekla Mona a vytrhla rozdělovač ze svorek. "Stejně nemáme na vybranou. Jenom prostě potřebuju cestou něco vyřídít."

"A na co potřebuješ mě?" zeptal se Cosmo, i když, po pravdě řečeno, by byl Monu rád doprovázel, kamkoli by si vzpomněla. Koneckonců, bylo mu čtrnáct a Mona byla první dívka, se kterou kdy mohl mluvit bez dozoru.

Mona zabalila rozdělovač do hadru. "Cosmo, potřebuju, abys mi křyl záda."

Čórka se ve slangu Železnáku říkalo krádeži automobilu. V téhle oblasti Západního břehu se kradlo tolik automobilů, že se podle téhle zábavy začalo říkat celé čtvrti. Nezletilí "čórkaři" kradli BMW, Kromy a Benze rovnou z jejich boxů na parkovištích luxusních čtvrtí a upravovali si je pro závody. Každý večer se skupiny mladíků scházely v opuštěných schodištích k nelegálním akceleračním závodům. Čórka. Tam byla Mona Vasquezová doma.

Trvalo skoro hodinu, než Mona a Cosmo došli z ulice Abrakadabra do Čórky. Na jih podle řeky, pak přes ni ke starým policejním zátarasům. Jak jednou prošli za hromady vypálených aut, museli spoléhat už jen na sebe. Na poplašný signál z Čórky policie zásadně nereagovala. Cosmo se snažil být neviditelný. Tenhle trik se naučil v Institutu. Ramena nahrbená, malé kroky, na nikoho se nedívat. Moně se ale ta jeho teorie neviditelnosti nelíbila. "Nech toho, Cosmo."

Tady musíš chodit zpřímá. Tihle supi vycítí každou slabost a jsi vyřízený rychleji než cukr v nádrži s benzínem."

Dotyční supi byli skupinky adolescentů, kteří se vraceli z nočních závodů. Postávali na chodníku nebo popojížděli po ulici v autech s posíleným nadnášením. Tady žádné satelitní řízení neměli, tady se všechno dělalo ručně.

Většina supů zřejmě Monu znala. "Hej, chiquita," houkl jeden z velké skupiny, svalnatý mladík s bandanovým šátkem uvázaným kolem hlavy. "Kdy zas přijdeš závodit, Mono? Chybíš nám."

Mona se usmála. "Holá, Migueli. Možná si přijdu zazávodit, až postavíš něco, s čím by to stálo za to. Ten tvůj šrot předhoniš pěšky."

Miguel zasténal a chytil se za srdce, jako by dostal ránu. "Dostala jsi mě, Vasquezová. Ale jednou dostanu já tebe."

Mona se dál usmívala, ale také se nezastavila. "Zlatý oči, Migueli. Zlatý oči."

Když zahrnuli za roh, Mona se zachvěla. Navenek se sice předváděla a vychloubala, ale v hloubi duše měla obavy. "Už jsem se bála, že budou chtít, abych se vrátila. Miguel je Miláček." Cosmo udiveně zamrkal. "Myslíš?"

Mona ho plácla po rameni. "Ne, estúpido, ne takovýhle miláček. Milácci jsou největší gang v Čórcce. Táhla jsem to s nima. Byla jsem jejich mechanik, starala jsem se o káry. Kdyby ses podíval pod ty jejich bandany, tak bys viděl stejný tetování, jaký mám já." Mona ukázala na spirálu DNA na svém čele.

"To je znak gangu, vid? Co to znamená?" Mona se naklonila, aby si Cosmo mohl lépe prohlédnout kresbu na jejím čele.

"Je to DNA složená z autodílů. Vidiš ta kola a písty? Znamená to, že v hloubi duše jsou všichni Miláčkové stejní."

Žijeme pro závody."

Šli ještě pár bloků kolem železných domů a zabedněných krámů. Pouliční obchodníci roztápěli přenosné hořáky a jejich zboží chránili buď velký pes, nebo viditelně zavěšená zbraň. Na Monu volalo pár dalších členů gangu. A nebyli to jen Milácci; měli také Kelty, Angly, Slavíny, Afrikány a Asiaty. Mona Cosmovi za chůze vysvětlovala, kdo je kdo. "Tohle jsou Irčani čili íčka. Specializují se na krádeže nákladáků z přístavu za mostem." Ukázala na pár Afričanů oblečených v černém. "Tam ti dva dlouhání jsou Žulové. To jsou většinou bodyguardi, učí se nějaké africké bojové umění. Když po tobě některý z nich něčím ostrým hodí, máš to spočítané." Cosmo se snažil vypadat ještě neviditelněji. "Tam ti manici s piercingem, to jsou Buldoci. Ti dokážou odstojit motorku za pár vteřin. Otočíš se, že si zavážeš tkaničku, a když se otočíš zpátky, máš z motorky kostru."

"Jak ses dostala od Miláčků?" zeptal se Cosmo. "Já myslel, že jak jsi jednou v gangu, jsi tam na doživotí."

"Stefan mě zachránil. Před osmnácti měsíci jsem měla při závodech havárku, a ošklivou. Jedna plíce se mi zhroutila a málem jsem vykrvácela. Paraziti se na mě sesypali, že mě vycucají docela, a moji milí Miláčkové se samozřejmě rozutekli hned, jak jsem narazila do toho sloupu. Stefan byl na noční hlídce a slyšel výbuch. Přiběhl sem a sestřelil mi ty obludy z prsou. Detto mi dofoukl plíci a pak mě odvezli do Všeobecné. Cestou jsem blábolila něco o modrých tvorech, co mi vysávali život, takže o týden později se Stefan objevil v nemocnici a nabídl mi nový život. Vzala jsem to. Neměla jsem důvod v Čórcce zůstat. Rodiče nemám a Stefanovi už bylo osmnáct, takže mě sponzoruje. Neumíš si představit, jaká je to nádhera být právoplatný občan. Nemusím se pořád bát, že mě nějaký ouřada chytí a šoupne do ústavu."

"A Milácci tě prostě nechali jít? Svého nejlepšího mechanika?" Mona se zastavila u jednoho stánku a koupila dva horké rohlíky. Posadili se na převrácenou popelnici a jedli čerstvé pečivo.

"Tak jednoduché to nebylo. Miguel se jednou večer objevil na ulici Abrakadabra s partou vazounů. Stefan je pustil dolů do skladiště a pak na ně rozsvítil všechny reflektory. Řekl jim, že Milácci se vzdali práva na moje služby tím, že mě tam nechali a přitom věděli, že umírám."

"A Miláčkům to stačilo?" ptal se Cosmo pochybovačně.

"Ne," připustila Mona. "Stefan jim nabídl prototyp dusíkového závodního auta Myishi Z-12, když mě pustí z gangu."

"Stefan tě koupil?"

Mona ho znovu plácla do ramene. "Ne, Cosmo. Koupil mi svobodu. Proto dneska jezdíme Popelnicí. A proto tady sháníme prastarý rozdělovač." Mona dojedla a odhodila papír do pouličního spalovače. "Jdeme. Čeká nás vyjednávání." Cosmo šel za Monou úzkou uličkou, která páchla čerstvými splašky a motorovým olejem. Kolem zbytků jídla se hemžily krysy a rzivé vši se zahryzávaly do odhalených částí vzpěr v železných stěnách. Mona odhrnula zplhlý závěs s mastnými skvrnami a prošla vchodem, který se tak odkryl. Za závěsem byly ocelové dveře s bezpečnostní kamerou. Mona zaťukala na obrazovku. "Holá, Jean-Pierre, otevři."

Chvilku se nic nedělo, pak se ozvalo zapraskání statické elektřiny. "Mono Vasquezová! Ty ještě žiješ? Kdo je ten kluk?"

"Cosmo je tu se mnou. Ručím za něj." Závory se dálkově odemkly a dveře se otevřely. "Pojďte dovnitř, ale na nic nesahejte."

Vstoupili do místa, které působilo jako automechanikův sen. Stěny vypadaly, jako by byly samy postavené z autodílů. Bylo tu všechno - od nejnovějších plazmových konvertorů po části prastarých spalovacích motorů. Prošli bludištěm dalších podobných stěn plných součástek a kolem několika aut v různých fázích oprav.

Vysoký štíhlý muž byl až po pás zaborený do motoru šestiválce Krom. Jemné světlé vlasy měl v týle svázané do ohonu a každý centimetr odhalené kůže byl začernalý olejem a výfukovými plyny.

"Ahoj, Jean-Pierre, co nového?"

Muž se vysoukal z motoru a sundal si zvětšovací brýle. "Vasquezová, nového je to, že mi jdeš zaplatit sto dinárů, co mi dlužíš za ten výfuk."

Mona se zasmála. "Vaya al infierno, Jean Pierre. Táhni k čertu. Ten výfuk byl pěkně slátanej. Po sto kilometrech prasknul. Víš, co bych měla spíš udělat? Kopat tě do toho tvého francouzského zadku kolem dokola dílny."

Jean-Pierre pokrčil rameny. "Tres bien. No nic, zkusit se to musí."

"Jsi mi něco dlužný a přišla jsem si to vybrat." Mona hodila rozdělovač na ponk. "Sežeň mi takový a jsme si kvit."

"Kvit? To si ze mě děláš srandu, Mono. Tohle není jednoduchý opatřit. Osmdesát dinárů, jestli ho vůbec seženu."

Mona založila ruce na prsou. "Třicet, hombre. Beztať už teď víš, jestli ho máš nebo ne."

Jean-Pierre se zešíroka usmál, až mu mezi olejovou černí zasvítily zuby. "Mono, jak tys mi tu chyběla. Tak dobře, třicet, ale jen proto, že jsi mi spravila náladu."

Jean-Pierre zmizel v jedné z uliček obložených součástkami.

"Tohle je jedinej aspoň trochu spolehlivej kšeftman se součástkami v celý Čorce," vysvětlila Mona Cosmovi. "Ať potřebuješ já nevím co, Jean-Pierre to buď sežene, nebo vyrobí. Gangy ho nechávají být, protože bez něj by se jim všechny káry rozpadly."

Jean-Pierre se vrátil a točil náhradním rozdělovačem jako mažoretka hůlkou. Na rameni mu seděl Parazit. Cosmo ucouvl, až srazil sloupec poklic na kola. "Mono! Koukej! Vidiš to?"

Francouz se zamračil. "Hej, mon ami, bacha na zboží. Co je s tebou?"

Mona bez mrknutí oka odpověděla: "Nevšímej si ho, Jean-Pierre. Je to blázen. Moc se na závodech nalokal z výfuku. Občas vidí, co není."

Cosmo nespouštěl oči z tvora, který se krčil a čekal. "Nemůžeme něco udělat? Zabít to?"

Mona sbírala poklice a mračila se na něj. "Sklapni, Cosmo. Nic tam není! Nic, rozumíš?"

Cosmo se snažil pochopit, co mu naznačuje pohledem hnědých očí. Byl si jistý, že tvora viděla také. "Nic. Rozumím."

"To je dobře." Odpočítala na ponk dinárové čipy. Za zátarasem většina lidí používala kreditní kartu, ale v Čorce vládla hotovost. "Tady je třicet dinárů."

Jean-Pierre shrábl čipy do zásuvky. "Celých třicet? Nejsi na mě nějak moc hodná, Vasquezová?"

Mona sebrala rozdělovač a odhodlaně ignorovala velkookého Parazita na Jean-Pierrově rameni. "Ne, jen poznám dobrý obchod." Odmlčela se, pohled sklopený k podlaze. "Jak se v poslední době cítíš?"

Jean-Pierre sebou trhl. "To je zvláštní, že se na to ptáš. Svírá mě to na prsou. Teprve posledních pár týdnů. Nejspíš to nic není. Měl bych zajít do města k doktorovi, ale kdo by věřil doktorům, n'est ce pas."

Mona se podívala Francouzi do očí. "Začni se léčit, Jean-Pierre. Bez tebe jsme všichni v háji."

"Certainement. Zákazník má vždycky pravdu." Vytáhl ze stěny koš-zásuvku. "Tady máš sadu svorek zadarmo jako prémii pro oblíbenou zákaznici."

Mona strčila svorky do kapsy a pak políbila Jean-Pierra na tvář. Parazit jí uhnul jakoby nic. "Nashle, Jean-Pierre. A díky." Francouz si zamnul tvář. "Pusa? Od Mony Vasquezové? Nejsi doufám nemocná, že ne?"

Mona šlehla zlým pohledem po Parazitovi. "Ne, Jean-Pierre. Já nejsem nemocná."

Mona neřekla žádné další slovo, dokud mezi nimi a Jean-Pierrovou dílnou nebyly dva bloky.

"To jsou obludy. Někdy vědí, kdy na člověka čeká něco zlého."

"Proč jsme něco neudělali?"

"A co bys chtěl dělat? Vypálit díru do vzduchu za bílého dne? Jean-Pierre by byl musel zastřelit nás. Tady nemůžeme dělat vůbec nic, stejně jako nemůžeme střílet v nemocnicích. Možná Jean-Pierre dostane infarkt a Parazit ho dorazí."

Chápej, přirozené příčiny. Nebo mu Parazit jen odsaje pár let. To je právě jejich výhoda - nikdo nic neví. Žádný zločin, žádný podraz, žádné podezření, žádná oběť. Před necelým rokem člověk ještě ve dne Parazita nepotkal. Ale teď je to čím dál častější."

Cosmo si prohlížel houstnoucí davy na ulici. Vidět Parazity na světle bylo těžší, ale byli tam, usazení na ramenou svých terčů, nebo je sledovali z výšky.

Mona si všimla, jak je sleduje. "Je to tak. Světlo moc rádi nemají, ale jsou tu. Taky vodu nemají rádi. Nezabije je, ale když se pořádně namočí, přijdou o většinu energie. Proto se každý den modlím o déšť."

"Takže se s tím nedá dělat nic? Jak si tě Parazit jednou vybere, je konec?"

"Nemusí být. Můžou tě zachránit zdravotníci, můžeš se proti veškeré pravděpodobnosti uzdravit, nebo jako my, nechodit v noci na hlídku. Paraziti se obvykle neukazují dřív, než dojde k nějaké nehodě, ale občas je pach smrti tak silný, že nedokážou odolat."

Spěchali Čórkou směrem k zátarasu. Cosmo držel hlavu skloněnou, protože se bál, aby neupoutal Parazity. Bál se, že pohledem by mohl některého z nich pobídnout, aby se mu usadil na rameni.

"Už jdete?" řekl nějaký hlas.

Miguel a Milácci se vykláněli přes zábradlí tří patra nad nimi. "Musím," odpověděla Mona. "Mám práci."

"Měla by ses zdržet, chiquita. Dneska večer se budou dít velké věci. Odhalujeme Myishi Z-12. Všechny smeteme."

"Fakt? Možná byste to měli odložit. Slyšela jsem, že večer má být hnusný smog."

Miguel se zasmál. "O čem to mluvíš, holka? Miláčkům je smog kradenej. Dneska máme své úkoly." Cosmo se koutkem oka podíval vzhůru. Pět šest Parazitů se tisklo ke zdi nad hlavami Miláčků a kulatýma očima skoro láskyplně hleděli na své cíle.

Mona šla dál. "Tak to vypadá, že i my budeme mít večer svoje úkoly."

Kapitola 5

Milácci a Buldoci

O dvanáct hodin později byl Cosmo znova v Čórci, tentokrát v útrobách Popelnice spolu s ostatními Supervědátoři. Mona zaparkovala ve stínu zrezavělé plechové střechy proti hlavnímu stanu Miláčků, což byla opuštěná policejní stanice - zbyla tu z doby, než policie Čórku vyklidila a stáhla se za zátaras. Venku bylo všechno na noc pozamykané a ulice prázdné, až na skupinky mladíků a na toulavé bezdomovce. Stefanovi se to všechno vůbec nelíbilo. "Paraziti se můžou mýlit. Co když vyplýváme celou noc?"

"Na to jich bylo příliš mnoho, Stefane," odpověděla Mona. "Jeden se splést může, ale tihle tady čekali na velkou katastrofu. Miguel říkal, že Miláčkové dneska předvedou Myishi Z-12. S tím musejí nutně vyhrát a ostatní gangy

budou příšerně zuřit."

Stefan pokrčil rameny. "Gangy zuří pořád." Moně blýsklo v očích. "Ti kluci byli hodně dlouho moje rodina, Stefane. A o rodinu se člověk musí starat, Stefane, zrovna ty bys to měl chápat."

"Tak dobře," souhlasil neochotně Stefan. "Budeme je pár hodin sledovat, ale pak se vrátíme k počítači."

"Díky, Stefane."

Detto se odvrátil od okna. "Tak pozor. Jdeme na to." Miláčci právě vyjžděli z podzemního parkoviště policejní stanice v průvodu vypulírovaných Kromů. V čele jel Miguel v důkladně maskovaném Myishi Z-12. "Támhle je," řekla Mona. "Cena mojí svobody." Cosmo si otřel průhled ve špinavém okénku. "Nevypadá nijak zvlášť."

Mona nastartovala motor Popelnice. Na svou velikost byl překvapivě tichý. "No to je na tom to chytré. Kdyby Miláčci přijeli s Myishi Z-12, nikdo by si proti nim nevsadil. Takhle si můžou přijít na víc peněz." Znovu vyjela, ale držela se v uctivé vzdálenosti za konvojem Miláčků. "Nikdy jsi mi vlastně neřekl, jak jsi k tomu autu přišel, Stefane."

Stefan se usmál. "Zabavil jsem ho z výzkumného oddělení Myishi. Dvě tam testovali a jedno nevybralo zatáčku. Vlítlo rovnou do skladu paliva. Hned se tam slítlo hejno Parazitů. Sledoval jsem je a začal jsem pálit. Právníci se mi dostali trochu moc na dosah, tak jsem si vzal to druhé auto. Ta věc je úžasná, před konkurencí má celé roky náskok. Má dokonce i přípravu na křídla, kdyby ho člověk chtěl časem vylepšit. Fakt mě bolelo, že jsem se ho musel vzdát."

Mona ho uhodila do hrudi. To pro ni bylo láskyplné gesto. "No dobře, Stefane. Děkuju ti. Kolikrát ti to mám ještě opakovat?"

"No, ještě tak pártisickrát a mohlo by to stačit."

Miláčkové jeli slavnostně ulicí a troubili na nejrůznější melodické houkačky, aby ulici probudili. Za chvíli už se na balkonech shromáždily davy lidí a mávaly bandanami. Miguel královsky kynul z okénka.

Mona se v Popelnici držela zpátky, dokud konvoj neprojel přes Rudé náměstí. Pak průvod zatočil na východ. "Fajn. Na východ. To je území Buldoků. Tak to budou závodit ve staré továrně Krom."

Detto tu informaci vložil do palubního počítače a server ve skladišti za pár vteřin dodal plánec továrny. "Dokonalé místo. Jestli použijí bývalé montážní linky, tak tam mají dva sedmikilometrové pruhy pevného asfaltu."

"Co přístup?" zeptal se Stefan.

"V přízemí šest dveří, ale ty předpokládám používat nebudem."

"Správně."

"V tom případě doporučuju řady slunečních panelů na střeše. Místní si ty panely určitě dávno rozebrali, takže by tudy mělo jít prolézt nahoru do konstrukce." Cosmo zasténal. Zase střechy. Ale nahlas neřekl nic. Stefan jako by mu četl myšlenky. "Neboj, Cosmo," řekl. "Včera večer jsi byl dobrý. Ten můstek jsi položil jako hasič. A ani s obuškem to nebylo tak zlé, i když ses trefoval spíš do zdi než do Parazitů."

"Kompliment od Stefana Baškira?" prohlásila s hraným překvapením Mona. "Ten by sis měl nahrát a každý večer si ho znova pouštět, protože další už zřejmě nikdy neuslyšíš." Cosmo se zasmál. Ale Stefanova slova pro něj byla důležitá. Poprvé se téměř cítil součástí skupiny.

Mona protáhla Popelnici několika úzkými uličkami jen díky tomu, že sklopila zrcátka. Před nimi se tyčila továrna Krom a prázdnými panely ve střeše probleskovalo oranžové světlo. "Tohle musí být ono," vypnula motor a vylezla na korbu.

"Vevnitř bude dobrých padesát Buldoků. Všichni budou mít předpotopní flinty ještě se střelným prachem a někteří i celofánky nebo Šoky. Já bych řekla, že buď dojde k nehodě, nebo ke rvačce mezi gangy."

Stefan kývl. "Dobře. Nebudem se do toho plést, dokud se nestane to, co se stát má. Pak se postaráme o naše přátele přízraky."

Moně se ten plán nelíbil. "Neměli bychom se pokusit to utnout rovnou? Zabránit tomu úplně?"

"Ne. Neumíme předpovídat budoucnost. Možná, že kdybychom se snažili jím v tom zabránit, tak tu rvačku sami způsobíme." To mělo logiku, i když Mona z toho nijak šťastná nebyla. Stefan jí položil ruku na rameno. "Jak jsi na tom, Mono? Zvládneš to?" Mona si zacvakla do obušku baterii. "Neboj se o mě, Stefane. Já vím, proč jsme sem přišli."

"Dobře. Vezmem to po požárním schodišti nahoru, střechem a pak do střešní konstrukce. Ale dávejte si bacha. Gangy si třeba mohly někde půjčit rozum a postavit na střechu strážce." Detto si připnul suchým zipem na hrud' lékárníčku. "To víš. Gangy mají rozum asi jako prasata křídla." Ulička byla tak úzká, že museli vystoupit z Popelnice zadem a pak přelézt přes její střechu, aby se dostali k požárnímu schodišti budovy Krom. Zdi továrny jen málo tlumily zvuky řvoucích motorů a radostného povzbuzování. Nejnížší příčel požárního žebříku byl asi o metr výš, než kam Stefan dosáhl. Místo aby vytahoval svůj vlastní žebřík, popadl Detta za opasek. "Můžeme?" Detto kývl. "Nahoru."

Stefan zvedl malíčkého chlapce-muže do výšky, až zachytil spodní příčel a vlastní vahou stáhl požární žebřík k zemi.

Šplhali jeden po druhém, Stefan poslední. Kdyby pod někým žebřík praskl, bylo by to nejspíš pod tímhle vysokým mladíkem. Požární žebřík je ale unesl a o pár minut později už Supervědátoři leželi na břiše na mírném svahu střechy a nakukovali dovnitř prázdným rámem slunečního panelu. Pod nimi se táhly obrané zbytky megatovárny, která kdysi zaměstnávala víc než dvacet tisíc obyvatel Satelitního Města. Vyvýšené montážní linky byly podepřené svařovanými vzpěrami. Montážní androidi byli zbaveni všech součástí, které se mohly k něčemu hodit, a viseli ochable ve svých stojanech jako kostry robotů. Komplikované mostní jeřáby a podstřešní sítě magnetických monorailů byly ověšené háky, svěrkami a kabely jako mechanickou bižuterií.

Buldoci a Miláčci stáli proti sobě klasickým kmenovým způsobem. Přinejmenším stovka členů gangu postávala kolem svých vozů, hrudi nadmuté, hlavy zdvižené, břicha vtažená. Samy automobily představovaly mechanický ekvivalent pavího ocasu: mohutné spoilery s digitalizovanou grafikou, starosvětské gumové pneumatiky a kapoty odstraněné, aby bylo vidět pulzující motory. Jedině Myishi Z-12 bylo nenazdobené - odpočívající panter.

Závody už začaly. Vždycky dvě auta byla vyvezena na montážní linku a pak se hnala po sedmikilometrové dráze, zanechávající za sebou pach spáleného benzínu a dusíku. Pravidla byla jednoduchá. Na každém pruhu stála jedna

elektrifikovaná startovní brána. Když ta se zvedla, řidič dupnul na plyn. Když se rozjel moc pozdě, mohl závod zabalit hned; když moc brzo, srazila elektrická rána auto i s řidičem z dráhy. První, kdo projel kolem cílového sloupku, sklídl za vítězství slávu i peníze. Ani tady nahoře ale nebyli Supervědátory sami. Několik desítek Parazitů se jako pavouci drželo zařízení a občas sklouzlo dolů vysát pár kapek života některému zraněnému řidiči. Jako obvykle vůbec nevnímali, že je skupina pozoruje. Cosmo vytáhl obušek.

"Počkej," zarazil ho Stefan. "Tohle ještě není to hlavní. Takovouhle spoustu Parazitů nepřiláká pár malých zranění. Musíme počkat, až se strhne něco velkého." Stefanovi šhubaly prsty na obušku. Bylo zjevné, že dovolit Parazitům vysát třeba jen kapku života ho ničí.

Vůdci občas musejí dělat opravdu těžká rozhodnutí, pomyslel si Cosmo.

Detto se podíval na výškoměr na svých hodinkách. "Tady jsme aspoň šedesát metrů nad zemí. Jestli se něco stane, tak odtud nikomu nepomůžu. A jediný důvod, proč jsem tady, je lékařská pomoc. Co si myslím o odstřelování Parazitů, víte sami. Takže jestli ji nemůžu poskytnout, vrátím se radši ke své staré práci. Je líp placená a nebudu muset pořád snášet ty vaše pubertální nálady."

Stefan ho probodl pohledem, který by propálil titanové pláty. "Detto. Na tohle teď není vhodná chvíle."

Detto mu zlý pohled oplatil. "Není? Takže životy zachraňujeme, jen když ty řekneš? No to kdybych věděl, zůstal jsem v našem paláci a dal jsem si pár piv."

Stefan zat'ál zuby, částečně vzteky, částečně proto, aby se neusmál. "Detto, já tě jednoho krásného dne zapíšu do mateřský školky, ať se propadnu, jestli ne. Dobře, tak si vezmi Monu a slezte dolů. Ale nic neriskujte. Tohle není ten typ lidí, s jakými máme obvykle co dělat. Tohle jsou ozbrojení zabijáci. Když dokážete někomu pomoci, tak mu pomozte, ale radím vám, nejdřív do něj vrazte sedativum. A vezměte si rozostřovač. Člověk nikdy neví."

Detto se usmál. "Stefane, ty jsi miláček." Bartoliho dítě se rozběhlo dolů po schodišti krokem jistým jako horská koza. Mona spěchala za ním a španělsky klela. Sbíhali po potrubích a klesajících kolejích, dokud se obkročmo neusadili na kabelovém potrubí těsně nad montážní linkou. Kdyby došlo k nějaké katastrofě, bylo by jednoduché vystřelit můstek a dostat se dolů. Stefan sledoval jejich postup polním vizorem. "Jsou bezpečně na místě."

Cosmo ležel vedle něj na jeřábu. "Neměli bychom jít dolů s ní... s nimi?"

Stefan nespouštěl oči z dění pod sebou. "Něco ti poradím, Cosmo. Nezačni být moc závislý na Moně. Je to nejlepší. Vidoucí, jakého jsem kdy potkal, ale jednoho dne s tím skončí a půjde dál. A odpověď na tvou otázku zní - krýt je můžeme odtud. Když se dostanou do potíží, tak můžeme odvést pozornost a palbu jinam."

Cosmo si povzdechl. Odvést palbu znělo ještě mnohem nebezpečněji než všechno, co dělali doposud. Stefan si jeho povzdech špatně vyložil. "Netrap se tím, kamaráde," řekl a přátelsky poklepal Cosmovi na robotixovou destičku.

"Vojenskou taktiku vás v Institutu nejspíš neučili." To poklepaní Cosmovi připomnělo, že několik částí jeho těla není originální. Kolik se toho za pouhý týden změnilo! Nové koleno, nové čelo, noví přátelé, nový život. Cosmo se podíval dolů na stovku ozbrojenců. Nový život - na jak dlouho?

Detto bez námahy balancoval na kabelovém potrubí. Byl sice maličký, ale měl přirozený gymnastický talent. Možná že si člověk víc zvykne na svoje tělo, když se desítky let nemění. "Takže tobě se ten kluk líbí?" řekl škádlivým tónem, nevhodným k jeho andělské tvářičce. "Tvůj malý chico."

"Jo, jasně, líbí se mi. Cosmo je fajn. Rychle se učí." Mona ležela na potrubí na břicho a hledala v davu pod sebou Míguela. Jestli bude mít šanci někoho zachránit, bude to Miguel. Našel ji na ulici a vzal ji k sobě, když ji dva jeho kluci chytli, jak se pokoušela o malou čórku na autě patřícím Miláčkům. Místo aby ji potrestal, zaměstnal ji.

Detto se zasmál. "Jenom fajn? Neblázni, Vasquezová, mluvíš se mnou a ne s pitomcem. Od té doby, co je tady, jsi o malinko mň nabručená."

"Mám společnost. Je to příjemné, mít v Abrakadabra někoho přibližně v mém věku."

Detto popichoval dál. "Moc velký krasavec tedy není. Zatím nemá skoro vůbec vlasy, a to čelo vypadá, jako by se mu tam schovával dikobraz."

"No, ale aspoň je vysoký," odsekla Mona jedovatě.

"Ale ale, kdopak se to tu zlobí? Že by trhlina v brnění naší milé Vasquezové?"

Mona by to Dettovi nikdy nepřiznala, ale svým způsobem měl pravdu. Ten sirotek byl zajímavý. Do jejich života vstoupil dost nezapomenutelným způsobem, jak tam ležel na střeše a kouřilo se z něj. A pak jí zachránil život. To by musela mít povahu asi jako hladový medvěd, aby ho po tomhle neměla ráda. "Je to kamarád. To je všechno. Ale třeba je ta představa pro tebe moc velká, takže ji nemůžeš pochopit."

Detto se usmál, spokojený, že se jeho popichování neminulo účinkem. "Tak najednou vtipkujeme o velikosti, co? Já jsem možná malý, Vasquezová, ale v té své podměrečné hlavě mám víc mozku než všichni ostatní Supervědátory dohromady."

Mona namířila obuškem na svého maličkého společníka. "Přestaň mě štvát, Detto. Myslíš, že bych se do tebe netrefila jedním Slizákem? Fakt si to myslíš? Protože jestli si to myslíš, tak se pleteš."

Detto pozvedl dlaně. "Výhrůžky násilím? Neuvědomil jsem si, jak to začíná být vážné. A tak rychle - kdo by to čekal?"

Odmlčel se a pak se upřímně usmál. "Ale upřímně. Je fajn, ten malý Cosmo. Jsem rád, že sis našla kamaráda."

Mona pohoršeně zamlaskala. "Mluvíš o něm jako o štěněti."

"Snažím se mluvit upřímně. Jsi mladá, Mono. Teenager. Potřebuješ si s někým popovídat. Já na to sice nevypadám, ale jsem moc starý. A Stefan - ten většinou nemá na mluvení náladu vůbec."

Dettovi zavibroval v kapse telefon. "Textovka shora," prohlásil a přečetl displej: "Na co si vy dva hrajete? Nechte pusy zavřené a oči otevřené." Bartoliho dítě mávalo přibližně směrem, kde byl Stefan. "Měla by ses radši soustředit na práci, Mono, nebo ti to budu muset dát příkazem."

Mona se usmála. "Viš ty co? Kdybys neměl asi devadesát centimetrů..."

"Devadesát pět," opravil ji uraženě Detto.

Dole pod nimi situace houstla. Menší závody skončily a teď právě vyjížděly po rampě na start hlavní aktéři. Buldoci se nahnuli kolem šestikolové formule, troubili a vystřelovali do vzduchu výboje z Šoků. Auto mělo široké pneumatiky, plazmové ozdoby a na zádi vibrovaly dvakrát dva výfuky. Bylo stejně hlučné jako sami Buldoci a ukazovalo svaly.

Buldoci byli posedlí vnějším vzhledem. Vítězové dnešních závodů pravděpodobně použijí vyhrané peníze k tomu, aby si dali pod kůži implantovat umělé svaly plněné solným roztokem. Závodní Myishi vypadalo ve srovnání se soupeřem krotce. Křivky karoserie byly trochu retro, zpod zadního nárazníku vykukoval jediný výfuk a mělo jen čtyři kola.

Směšné. Na Buldoky dojem neudělalo. Začali výt ke stropu, což byl jejich tradiční způsob, jak dát najevo pohrdání.

Mona obrátila oči v sloup. "Buldoci! Vejškrabky přírody." Mona nebyla tak klidná, jak vypadala. Ať se mělo stát cokoli, muselo se to stát už brzo. Přímou ve vzduchu začínala být cítit smrt. I Paraziti to cítili a slézali po zdech továrny čím dál níž. Dettův telefon znovu zavibroval. "Další textovka," postěžoval si. "Co si ten Stefan myslí? Že jsem jeho sekretářka?" Vytáhl telefon z kapsy a prolétl vzkaz. "Měla by sis to asi přečíst," řekl pak zdušeným hlasem.

Mona sáhla po telefonu, ale přitom pořád hleděla pod sebe. Na zeleném displeji jasně vyvstávala černá písmena.

Prasata mají křídla, hlásil text. Buldoci postavili stráž. Je za vámi. Mona uslyšela vedle ucha zapraskat baterii.

Cosmo vyskočil. "Musíme jim pomoci!"

Stefan ho popadl za bundu a stáhl ho zase dolů. "Lehni, Cosmo, nebo uděláš šikovný terč ještě ze sebe."

"Ale vždyť je zabijou!" protestoval.

Stefan se převálil a položil mu ruku na ústa. "Dobře mě poslouvej, Cosmo. Já vím, co dělám. Dělám to už tři roky. Ty jsi strávil celý život v sirotčinci. To, co ty víš o bojových misích, by se dalo napsat na Dettovy slipy. Je to jasný?"

Cosmo kývl.

"Fajn. Počkáme si, jak se to vyvine. Třeba Monu a Detta taky něco napadne," Stefan odtáhl ruku.

Cosmo se přerývaně nadechl: "Co když je zastřelí?"

Stefan se znovu zadíval dolů. Rychle mrkal a rukama svíral zábradlí lávky. Neovládal se tolik, jak předstíral. "Jestli je zastřelí, tak za to zaplatí."

Možná, pomyslel si Cosmo. Ale ne tolik jako my.

Hlídač Buldoků byl až na černé trenýrky nahý. Jeho kůže byla tmavá, nepřírozeně tmavá. Když si ho Detto několik vteřin prohlížel, uvědomil si, že má skoro celou kůži potetovanou. Původně v té spoustě barviva neviděl nic, až pak zahlédl podivně fascinující obrazce a spirály.

"Líbí se ti to?" zeptal se hlídač. "Jamajský hypnotický obrazce, pokrytí celého těla, jenom za 399 dinárů v tetovacím salonu Inkoustová skvrna. Ptej se po Sašovi."

"Dobrý," řekl Detto. Ty obrazce byly úplně všude. Jak je možné, že si jich předtím nevšiml? Mona mu lusklá prsty před očima.

"Nekoukej na to, estúpido. Hypnoobrazce tě bezpečně složí."

"Je to tak," kývl strážný. "Jednou jsem jel taxíkem a řidič na mě koukal v zrcátku. Usnul za volantem." Zamířil hlaveň zbraně na Monu. "A teď k věci. Vstaňte. Máte tak akorát čas stihnout svoje poslední rande."

Detto otevřel ústa, aby něco řekl, ale Mona mu je ucpala rukou. "Tak jo, amigo. Veď nás."

Tetovaný strážný je postrčil na příkré schodiště dolů na podlahu továrny. Ostatní Buldoci takhle zblízka vypadali mnohem vyšší. Postrkovali vetfelci tam a zpátky, mávali zbraněmi a vyli po krvi.

Jejich vůdce udělal krok dopředu. Bylo jasné, že je to vůdce, protože mu na prsou blikal nápis KÁPO, vytvářený podkožními světly. "Cos to našel, Stíne?" zavrčel a na hlavě se mu zachvělo kovové čiro. Kápo doopravdy vrčel.

Nejspíš si nechal operovat hlasivky, aby takového účinku dosáhl. Stín postrčil svou kořist doprostřed. "Dvě rzivý vši, co visely ve trámech."

Kápo si vetfelce prohlédl. "No dobře. Přivažte je na kapoty, budou z nich hezký ozdoby."

Obou se chopily desítky rukou a hrubě je zvedly nahoru. "Počkat," zastoupil Buldokům cestu Miguel. "Mně na kapotu nic přivazovat nebudete, Kápo. To auto je aerodynamický. Takováhle boule by ho brzdila. Comprendes?"

Mona se na něj zamračila z moře rukou. "Tak ti pěkně děkuju, Migueli. A já myslela, že ti na mně záleží."

Bylo přímo slyšet, jak Kápoovi skřípou v mozku převody. "Ty tu holku znáš?"

Miguel zhluboka povzdechl. Další zkažená noc. "No jasně. To je moje... mladší ségra. Řek jsem jí, ať zůstane doma, ale ona miluje závody. Asi to má v krvi. Udělej pro mě něco a pusť ji." Kápoova světla na hrudi blikala rychleji v rytmu s tepem jeho srdce.

"Já nevím, kámo. Pravidla jsou pravidla."

Miguel naléhal. "Neblázni, hombre. Bez ní se nemůžu vrátit domů."

"A proč ne, kámo? Pubertáci jsou akorát ztráta místa a vzduchu."

"To je fakt, ale tahle holka je jedna z nejlepších řidiček, co máme. Skoro tak dobrá jako já. Byla by škoda přijít o tu spoustu řidičských hodin, co jsme už do ní vrazili. Za pár let bude propalovat dráhu."

Kápoovi se po obličeji rozlil ošklivý úsměv. Jeho ocelové čiro začalo vibrovat, jak se rozesmál.

"Tak jo, kámo. Mám pro tebe návrh. Poslední závod pojede ta holka."

"Qué no!" protestoval Miguel. "Ani náhodou. To auto je moje kotě."

"Jak chceš. Buď bude v tom autě, nebo bude na něm."

Miguel si stáhl z hlavy bandanu a zkroutil ji v rukou. "Tak dobře. Pojede." Namířil prstem na Monu. "Jestli tohle zvoráš, Mono, tak si mě nepřej."

V autě nebo na něm? Ne, Mona skutečně neměla na vybranou. Desítky cizích rukou ji vyzvedly do Myishi Z-12. Cítila,

jak ji sbalili skoro napůl a prostrčili okénkem do auta. Detta nacpali vedle ní.

"Toho maskota si můžeš vzít s sebou," prohlásil Kápo, který se poutal do auta Buldoků. "Štěstí budeš hodně potřebovat."

"Maskot," cedil Detto přes zaťaté zuby. "Ten tupý žok implantátů! Nejradši bych z něj vyrazil duši. Nebo ty světýlka." Podíval se v zrcadle na svoje plavé vlasy. "Umíš to řídit, doufám?"

Mona si prohlížela matoucí sérii ciferníků a měřičů. "Jo. Snad. Teoreticky."

"Myslíš, že nám povolí cvičnou jízdu?"

Kolem aut poskakovaly skupiny členů gangů, napumpovaných adrenalinem až po uši. Dav vyfiknutých, tetovaných, testosteronem hnaných mladíků, kteří na ten závod vsadili velké peníze. "Ne. Žádná cvičná jízda nebude." Mona byla odbornice na motory, ne na řízení. Dokázala vybrat pár zatáček, když musela, ale tohle bylo dusíkové závodní auto, ne Popelnice. U akceleračních závodních aut se obvykle míchala dusíkatá směs do normálního benzínu, aby se tak získalo zrychlení navíc, když bylo potřeba. Ale tahle věc používala zahřátý oxid dusičný jako normální palivo. Protože dusičná směs se velice rychle spotřebovávala, bylo vlastně celé auto jedna velká palivová nádrž. Každá vzpěra a panel byl plný výbušné směsi. Nikdo vlastně nevěděl, jak takové auto řídit.

Miguel se naklonil do okénka. "Řekni Stefanovi, že je mi hodně dlužný."

"Řekni mu to sám," odsekla. "Za deset vteřin ze mě bude skvrna sazí na asfaltu."

"Stačí ho držet rovně, dusík už si poradí. Pedály jsou standard, ale začni brzdit brzo. To auto se příšerně těžko zastavuje. Jestli prohraješ tenhle závod, Vasquezová, tak uděláš nejlip, když s ostudou zmizíš z města." Kápo netrpělivě zatroubil na klakson. "Ještě pár otázek," pokračoval Miguel. "Kde je Stefan a proč jsi tady?"

Mona mu položila ruku na paži. "Až se to stane, tak pochopíš. Hlavně moc nevyčuhuj a buď připravený rychle utéct."

Miguel si narovnal bandanu po gangstersku. "My jsme Miláčci, kotě. My nikdy neutíkáme."

A s touhle tvrděčkou poznámkou zmizel, vrátil se dolů na podlahu továrny k ostatním.

Dettoův mobil zavibroval. Detto ho opatrně vytáhl. Na displeji byl jen otazník. Detto napsal odpověď. "Zůstaňte tam," zněla. "Všechno pod kontrolou."

Mona natáhla krk, aby vzkaz přečetla. "Pod kontrolou? Prosím tě, řekni mi, až budem v průšvihů."

Ramena robotů, napájených přenosným generátorem, spustila dvě startovací brány. Před každým autem se zastavila jedna jiskřící mříž. Kápo začal výt. Digiobrazy na bocích jeho auta teď ukazovaly běžící, slintající buldoky. Ostatní Buldoci se k jeho psím zvukům přidali a za chvíli celá továrna duněla vytím a štěkáním šilicích členů gangu. "Tak nevím, co nám bude zdravější," řekl Detto. "Jestli vyhrát nebo prohrát."

Mona stiskla tlačítko zapalování a začala turovat motor na neutrál. "No, já na to čekat nehodlám."

Detto nervózně sevřel palubní desku. "Neudělej žádnou hloupost. Mono. Já jsem ještě dítě."

"Stačí, když budeš sedět. A připoutej se." Brány se pomalu zvedaly a jiskry z nich zasypávaly publikum dole. Kápo bušil pěstí do střechy svého auta, až v ní nadělal boule. Jestli se rozruší ještě víc, tak si zkrátuje ty svoje žárovíčky.

Mona zařadila jedničku. Manuální převodovku přidali určitě Miláčkové. Těžko bude mít čas postupně řadit až na šestku; bude muset pár rychlostí vynechat. Zet-dvanáctka poskočila vpřed jako tygr. Zadržela ji spojkou.

Mezi podlahou a bránami byla teď asi devadesáticentimetrová mezera. Vodopády jisker zakrývaly Moně výhled.

Buldoci pálii do vzduchu. Paraziti se blížili, možná kvůli ní. To, co mělo přijít, se blížilo. I když to znělo směšně. Brány se ještě o malinko zvedly.

"Jed'!" Zařvali všichni Miláčci najednou. "Jed'! Jed'!" Mona prošlápala plyn, ale zatím nevyrazila. "Ještě ne." Kápo žádná zábrany neměl. Sešlápl plyn k podlaze a prosvítl pod branou. Bylo to předčasně. Zadním spoilerem zachytil za bránu.

K žádnému výbuchu ale nedošlo, jeho šasi neprojely tisíce voltů. Místo toho se spoiler roztavil v černou lepkavou hmotu, která napůl pokryla zadní okno. Kápo se řítí dál. "Guma," podotkla Mona pohrdlivě. "Podrazník jeden."

"Jed'!" řvali Miláčci skoro zoufale. Kápo byl už dobrý kilometr daleko a ještě ani nepřešel na dusík. "Ještě ne."

Detto jí drobnými ručkama bušil do ramene. "Co to děláš, Vasquezová? Zbláznila ses?"

"Ještě vteřinu."

Kápo byl už tři kilometry daleko. Skoro čtyři. Jel aspoň čtyři sta kilometrů v hodině, spíš víc, od pneumatik mu stoupal černý kouř. Miláčci se blížili k autu a vytahovali z kapes zbraně. Miguel cenil zuby.

"Teď," šeptla Mona, sešlápla plyn a pustila spojku. Zet-dvanáctka vyrazila vpřed jako Thorovo kladivo oblohou.

Dusíkový vstřík vmáčkl Monu i Detta do sedadel. Kdyby opěrky hlavy nebyly polstrované, byly by jim lebky praskly jako vajíčko. Vidění bylo zkreslené, barvy se rozostřovaly a splývaly. Nic nebylo zřetelné, jen dráha.

Mona propnula ruce a držela volant pevně v přímém směru. Po obou stranách všechno splývalo ve šmouhy, ale dráha před ní byla zřetelný černý pruh a Kápovo závodní auto na něm bylo stále větší a větší. V porovnání se Z-12 mohlo Kápovo auto klidně jet zpátečkou, ačkoli Buldok to nemohl tušit. Už teď vystřeloval z okýnek vítězné světlice. Mrkni se do zrcátka, tupče jeden, říkala mu v duchu Mona. Koukej, co se na tebe řítí!

Vypadalo to, že právě v té chvíli to Kápo skutečně udělal, protože z jeho dvojitého výfuku vyšlehl modrý plamen - znamení, že řidič přidal dusíkatou směs. Auto Buldoků vyrazilo vpřed o dobrých sedmdesát, osmdesát kilometrů rychleji. Ale bylo už pozdě. Zet-dvanáctka byla jako automatická kulka, řítila se po dráze jako blesk z bouřkového mračka. "Nádhra," řekla Mona, nebo spíš vykoktala přes drnčící zuby. "Ta věc je jako zvíře."

Detto se na Kápa usklíbl, když prolétl kolem něj. Byl to protivný počouchlý úsměv, po jakém by se každého adresáta zmocnila touha vážně mu ublížit. Bylo pravděpodobné, že Kápo nejspíš neviděl ani auto, natož úšklebek Bartoliho dítěte - ale Dettovi se trochu ulevilo.

Prolétl přes cílovou čáru a spustili vítězný ohňostroj. Pět mil za méně než minutu! Před nimi se nebezpečně blízko zjevila zeď továrny.

"Zapomněla jsi brzdit!" křikl Detto do řevu motoru. "Ten tvůj bejvalej říkal, abys brzdila brzo!"

Mona přišlápla plyn ještě víc, jako by se chtěla přiblížit hranici zvuku. "Není to můj bejvalej, a ty se fakt chceš zastavit na kus řeči s Kápem?"

"Radši ne. Jenže nemáme na vybranou."

"Můžeme projet támhle těmi vraty."

Detto si ucpal nos a foukal, až mu v uších zalupalo, pro případ, že kvůli tlaku špatně slyší. "Projet... zbláznila ses?"

"Přemýšlej trochu. Z rampy sjedeme asi čtyřistapade. Vrata jsou jen z polymeru a auto z tvrzené slitiny. Máme slušnou šanci, že to dokážeme."

"Musí existovat jiný způsob."

"Poslouchám, máš tři vteřiny."

"Mono, já tě praštím."

"Jestli máš v kapse perlik, tak se začnu bát."

Detto zaujal bezpečnostní polohu, hlavu mezi koleny. "Jsme mrtví," řekl ještě.

Železná stěna se před nimi tyčila jen pár vteřin daleko. Dole po podlaze haly se zprudka hnal průvod aut gangu. Paraziti se shora stahovali blíž a blíž k zemi. A pak tu byl ještě jeden faktor, se kterým nemohl nikdo počítat. Něco, co se v Čorce vidělo málokdy: paradvokáti. Zet-dvanáctka zhasla. "Co je?" řekla Mona.

Všechna čtyři kola se zároveň uzamkla a ze zadního spoileru vystřelily dva malé brzdicí padáky. "To nevypadá dobře," sykla Mona a rvala se s nehybným volantem. Palubní deska Zet-dvanáctky se otočila a na ní se objevil prosvětlený nápis. DÁLKOVÉ UZAMČENÍ Z-12, stálo tam. Odstupte od VOZU. Roztočené auto se zastavilo s jedním kolem přes okraj dráhy. Detto zvedl hlavu. "Jsme mrtví?"

"Ne, zamčení."

Detto se opatrně posadil. "Zaplat' pámbůh." Mona vylezla z auta a zatřásla hlavou, aby jí přestalo bzučet v uších.

Situace začínala být kritická a mohlo to být leda ještě horší. Gangy tu budou každou vteřinu a Miguel je už teď nezachrání, i kdyby chtěl. Obrátila se k nebi. Jejich jediná šance byl Stefan, který je shora sledoval jako soukromý anděl strážný. A on přijde, Mona věděla, že přijde.

Ale bylo tu ještě něco. Nad místem, kde hřadovali Cosmo a Stefan. Něco - v několika exemplářích.

Detto odklopýtal od Z-12. "Něco mě napadlo, Vasquezová. Jestli jsme zamčení, tak kdo nás zamknul?"

Mona ukázala na několik desítek stínových postav řítících se volným pádem k otvorům po solárních panelech. "Oni."

Nahoře v trámův továrny Krom sledovali Cosmo a Stefan závod napůl fascinovaně, napůl s hrůzou. V jedné chvíli Stefanovi zavibroval telefon. Podíval se na displej. "Co tam je?" zeptal se Cosmo.

Stefan text vymazal. "Zůstaňte tam, všechno pod kontrolou."

"No jo, chápu. Na nic se neptám."

Stefan sledoval závěr závodu polním dalekohledem. "To je divný," řekl.

"Divný?" ptal se Cosmo. "Co je divný?" Stefan mu podal dalekohled. "Zastavili se. A nouzově. Byl jsem si jistý, že Mona prorazí tu bránu. Proč by se zastavovala jako ovce? Leda..."

Cosmo ucítil na čele chlad, jak se mu z tváře vytratila krev. "Leda co?" Čekal, až Stefan dokončí myšlenku.

"Leda jí to auto zastavil někdo jiný."

Dalekohledem Cosmo uviděl, jak Mona ukazuje na strop nad nimi. Otočil se na záda a zaměřoval skrz velké otvory k nočnímu nebi. K díram ve střeše se vzduchem řítily desítky postav. "Jsou tamti skuteční? Nebo jsou to zas nějaké přízraky, co vidíme jenom my?"

Stefan popadl dalekohled a namířil ho ke stropu. Před očima se mu objevilo několik postav v černém. Za sebou táhly bitevní padáky a na obou patách měly manévrovací raketky. V rukou mohutné útočné zbraně, na helmě firemní logo. Stejně, jaké blikalo na Satelitu.

"Myishi," řekl Stefan. "Paradvokáti. Přišli si pro Z-12."

"Cože? Tohle všechno kvůli autu?"

Stefan se zvedl na kolena a přitáhl si kabát přes hlavu. "Vývoj toho auta stál miliardy dinárů. Když o něj Myishi přišla, bylo to, jako by dostala pořádnou do zubů. Tohle je zřejmě poprvé, co se dostalo zpod olovené příkrývky na tak dlouhou dobu, aby se dalo vysledovat."

Stefan nadzvedl šos kabátu. "Honem sem, a modli se, ať si nás nevšimnou."

Cosmo zalezl pod kůži, Stefanovi do podpaží. Kabát byl cítit tvrdou prací a záblesky obušku. Skulinou sledoval, jak paradvokáti elegantně prolétají otvory ve střeše. Pomocí manévrovacích trysek na botách se vyhnuli nárazu na trčící vzpěry a snažili se ke gangům shromážděným dole. Jeden z nich odtrhl ze suchého zipu na bundě minireproduktor a hodil ho dolů na podlahu továrny. Byl v plastovém pouzdra a odrazil se dobré tři metry vysoko, než se odkutálel po dráze a usadil se u Kápoových nohou. Ten ho zvědavě zvedl. Z reproduktoru zaburácel hlas jednoho z paradvokátů. "Dusíkové vozidlo Z-12 je majetkem společnosti Myishi. Odstupte od auta, nebo budete potrestáni. Toto je poslední varování. Máte deset vteřin na to, abyste uposlechli příkazu."

Členové gangů ani nepotřebovali deset vteřin. Většina otočila okamžitě auto o sto osmdesát stupňů a vyrazili zpátky k vratům. Na půl cesty si všimli, že jim ve výjezdu brání trojpatrové bojové tanky. Myishi utáhla síť pevně. Členové gangů začali po sestupujících paradvokátech pálit vším, co měli po ruce. Mezitím vypršelo deset vteřin a právníci Myishi měli už zákonné právo střílet. A to také udělali - nejmodernějšími zbraněmi na světě. První fáze byla položit celofánovou deku. Prchající členy gangů to utěšilo, když se pokoušeli utéct. Každá druhá střela byla Šok, takže po celofánové pokrývce běžel jeden výboj za druhým a všechno, co bylo pod lepkavým obalem, posílal do bezvědomí - nebo ještě dál. Paraziti útočili jako průsvitní vlci, prolínali se celofánovými obaly a usazovali se lapeným na hrudi. Výboje ze Šoků byly příliš rozptýlené, než aby jim vážněji ublížily; naopak, spíš se zdálo, že je povzbuzují.

Paradvokáti padali shůry jako smrtící střely a šířili bolest a smrt. Zachycovali se na schodištích a v nižších konstrukcích a lovili svou kořist shora. Mladíci z gangů neměli nejmenší šanci. Většinou byli v bezvědomí dřív, než stačili vytáhnout zbraň. Zbytek z nich zahnal tanky do kouta a tam je celofánové střely přilepily ke zdem. Stefan vystřelil hlavu zpod kabátu. "To je všechno moje vina," sténal. "Paraziti hodují a za všechno můžu já. Já jsem dal Miguelovi Zet-dvanáctku."

Cosmo se podíval na chaos dole. "To jsi nemohl vědět. Nikdo to nemohl vědět."

Stefanovi ve světle elektrických výbojů zablyškly oči. "Já jsem to vědět měl! Celé roky prchám před policií Myishi. Vím, jak jednají." Namířil obuškem na skupinu Parazitů. "Moc daleko. Takový dostřel nemáme. Musíme tam dolů."

Cosmo pátral ve zmatku mezi prchajícími. "Vidím je. Schovávají se pod dráhu. Budou v pasti."

"Musíme níž," opakoval Stefan. "Tady odtud nikomu nepomůžu."

Cosmo uhodil do mříže pěstí. "Proč nemůže nikdy pršet, když to člověk potřebuje?"

Stefan se po něm zvláště podíval. "Pršet? No jistě, potřebujeme vodu, aby zahnila Parazity. Přinejmenším tohle udělat můžeme."

"Chceš říct, že dokážeš přivolat déšť?" Stefan byl už na nohou a škrábal se k žebříku.

"Já ne, ale oni ano."

"Oni?" křikl Cosmo, který se hnal v patách za ním. "Kdo jsou ti oni?"

"Támhle. Ve vratech. Ty se vrať k Popelnici, a jestli se Detto a Mona dostanou ven, snaž se s nimi spojit." Cosmovi to pořád ještě nebylo jasné. To jediné, co ve vratech stálo, byl desetimetrový tank. Stefan přece nemůže chtít přepadnout něco takového. Určitě nemůže. Cosmo sledoval Stefana po žebříku dolů. Rozhodně neměl v úmyslu vracet se k Popelnici. Jestli Stefan hodlá útočit na tank, Cosmo jde s ním. Koneckonců, patřil k týmu.

"Paradvokáti," zalapala Mona po dechu. "To jsou ti nejhorší vůbec."

Paradvokáti byli kříženci mezi právníky, přepadovým komandem a pitbullteriéry. Společnosti se na ně obracely jako na nejkrajnější možnost a vypouštěly je jen tehdy, když šlo o velké peníze. Moně to okamžitě došlo. "Jdou po tom autě!" Popadla Detta za límec a táhla ho k okraji dráhy.

"To Myishi to auto zastavila. Musí tam být zadrátovaný nějaký sledovací zařízení. Musíme se honem krýt."

"Krýt?" zaskřehotal Detto, protože ho Monino sevření málem uškrtilo. "Jdou jenom po autě."

"A po každém, kdo ho viděl nebo na něm pracoval. Nemůžou riskovat, že jiná společnost ukradne Myishi jejich myšlenky. Každého, kdo je tady, budou vyslýchat."

"Vyslýchat? Pár zdvořilých otázek a šálek simkávky?"

"Jo, mnohem spíš pár Šoků a hrnek pentothalu. Až s námi skončí, budeme rádi, když dokážeme napočítat do deseti."

Detto kývl. "Tak krýt. Dobrý nápad."

Seskočili z montážní linky a protáhli se mezi podpěrami, které ji držely. Po asfaltu se válely sáčky od limonád a žvýkačky. Ostře to tu páchlo odpadky nahromaděnými za generace. Detto se plácl přes rukáv, jako by z něj dokázal pach vyklepat. "Ta bunda je úplně zničená. Tenhle smrad z ní už nikdy nedostanu."

"Ale aspoň budeš mít nos, co ten smrad bude cítit." Začala střelba. Velké chuchvalce tekutého celofánu se rozpleskávaly o členy gangů a jejich auta. Pak následovaly žhavé elektrické výboje.

"Jako husy na pekáči," podotkl Detto. "Skoro je mi jich líto." Kolem místa, kde se schovávali, prolétl v kotrmelcích Kápo, žárovíčky na hrudi mu bláznivě blikaly. Do ramene ho zasáhl Šok a vyslal mu do trupu elektrický výboj. Žárovky pod kůži mu vylétly jako kulky. Za necelou vteřinu na něm seděl Parazit. Kápo si toho ale nevšiml, rval se dál a vyřvával svůj vztek na všechny, kdo byli v doslechu. Nakonec ho jeden paradvokát celkem bez námahy zasáhl celofánovou střelou. Vůdce Buldoků se pod vrstvou gumovité tekutiny už jen párkrát chabě zasmíal.

Z druhé strany haly se ozval dunivý zvuk, jako když vlk zavrčí v tunelu.

Mona poznala po zvuku jakýkoli motor. "Těžké tanky. Přijely vymést, co zbylo. Musíme odtud."

Detto s hraným nadšením zakýval hlavičkou. "A nepovídej!" Plazili se odpadky nashromážděnými za roky a hledali nějakou skulinu mezi jednotkami Myishi. Jenže advokáti nebyli jen smrtelně nebezpeční, ale také velmi schopní. Zřejmě si nejdřív budovu pořádně prohlédli, než zaútočili. Každý čtvereční centimetr kryl některý voják Myishi. Připjali se ke kolejím ve vyšších patrech a vytvořili tak dokonalou síť, že palbou kryli celou budovu. Za pár minut už většina z nich sestoupila na úroveň podlahy a hnala všechny členy gangů, kteří byli ještě při vědomí, do vězeňských komor tanků. Paraziti mezitím vysávali životní sílu s děsivou chutí a čím dál jasněji zářili modrými víry energie. Bylo toho už skoro příliš. Mona zoufale toužila zalézt pod některou podpěru a usnout, snít o míru a štěstí. Jestli se odtud dostanu, říkala si, tak to definitivně vzdám. Pojedu třeba do Jižní Ameriky a budu si vydělávat na živobytí potápěním pro mušle. No jasně, ušklíbala se sama sobě, akorát kdyby ještě na planetě zbyla jediná kapka mořské vody, která by ti nevylouhovala kůži.

"Nevidím žádnou cestu ven," funěl Detto.

Mona si všimla, jak odvázejí Miguela. Pod vrstvou celofánu skoro nešlo rozeznat jeho rysy. Na hrudi se mu držel přísátý Parazit. "Já taky ne. Stefan něco udělá. On nás tady jen tak nenechá. Nebo třeba Cosmo má v rukávu ještě nějaký zázrak."

Detto se ušklíbl. "Já mám Cosma rád, ale je to kuře. Ta věc s Hnusicí, to měl jenom kliku. Tady nikoho nezachrání."

Mona si zammula kloubem prstu čelo: "Pleteš se v něm, Detto. Ten kluk má něco do sebe. Má kuráž a taky mu to pálí. Dostane nás odtud. Já to vím."

Cosmo následoval Stefana dolů po kovovém žebříku s bezpečnostní válcovitou klecí. Stefan uslyšel, jak jeho kroky duní na příčlích. "Snad jsem ti řekl, aby ses vrátil k Popelnici," sykl tiše; nějakých dvanáct metrů pod nimi byli dva paradvokáti a mohli je slyšet.

"Mona a Detto jsou tam dole v pasti," odpověděl prostě Cosmo. "Musím jim pomoci. Nikdo jiný neutíká, tak proč bych

měl já?"

Stefan si na chvíli zvedl rozostřovací. Z ramenou mu zmizela část napětí. Byl rád, že s sebou Cosma má. "No dobře, jsi Supervědátor. Beraní hlava, stejně jako my ostatní. Musím se dostat támhle k tomu tanku v severovýchodním rohu. Můžeš mě krýt."

"Krýt?"

"Slezeme o patro níž a půjčíme si pár Myishi obušků. Já pak poběžím k tanku a ty sejmeš každého, kdo na mě namíří."

Cosmo polkl. Tohle byla válka. Stefan mluvil o válce. "A co ty?"

Stefan vrátil masku na obličej. "Mě nejspíš dostanou, ale ty můžeš ven stejnou cestou, jakou jsme přišli. Odvést jejich pozornost, to je jediný způsob, jak zachránit Monu a Deta."

Cosmo sebral odvahu, o níž netušil, že ji má. "Dobře. Budu se snažit. Jdeme."

Stefan pod rudými skly brýlí mrknul. "Fajn. A když při tom náhodou zasáhneš pár Parazitů, taky se nebudu zlobit."

Cosmo polkl, jak se snažil uvolnit srdce, které ho dusilo v krku, a vykročil za Stefanem po žebříku. Stefanovy nohy nedělaly při sestupu vůbec žádné zvuky, ale Cosmo měl pocit, že jeho vlastní kroky duní na příchlicích jako zvony na kostele.

Dva paradvokáti pod nimi se dobře bavili pokládáním celofánové příkrývky v jednom koutě továrny. Jejich pušky poskakovaly v pravidelném rytmu, jak z nich vylétaly salvy celofánových střel ke skupině Miláčků. "Jako lovit ryby v sudu," prohlásil jeden. "Jako sebrat miminu lízátko," souhlasil s ním druhý.

Stefan sklouzl posledních pár metrů a přistál za právníky. Odpustil si vtipnou poznámku, jakou by jistě na jeho místě pronesl každý filmový hrdina, a uhodil jim navzájem o sebe hlavami. Oba muži se svezli na schodiště bez nejmenšího zakňourání.

"Právníci," zavrčel Stefan a odepínal jim pušky. "Byli mi milejší, když ještě bojovali aktovkami." Jednoho obrátil a sebral mu slaňovací soupravu. Pak uvolnil popruhy na maximum a připjal si postroj na hrud'. "Vezmu to tak rychle, jak to jen půjde. Při troše štěstí bude už pozdě, než si uvědomíš, že nepatřím ke společnosti Myishi." Cosmo sestoupil na lávku. Měl přitom pocit, jako by mu žaludek zůstal ještě někde v půlce žebříku. Stefan mu vrazil do ruky těžký obušek. "Je to nastavené na celofánové střely. Míř nad cíl - tyhle střely trochu klesají. Tak půl metru nad hlavu cíle by mělo být akorát. V tomhle obušku máš asi dvacet střel, v tom druhém kolem třiceti."

Cosmo si prohlížel řadu měřidel, hlavní a tlačítek a vůbec nic mu to neříkalo. "Já s tím neumím."

Stefan otočil obušek a pažbu opřel Cosmovi o rameno. "Ber to jako počítač; taky nemusíš vědět, jak funguje, ani používat všechny jeho funkce. Stačí jen míření, hlaveň a spoušť." Z prohlubně v hlavní vyklopil kulatý hledáček a pomocí přísavky ho Cosmovi připevnil k pravému očnímu důlku. "Mířidlo ti řekne vzdálenost k cíli, rychlost a směr větru a počet střel, které ti zbývají. Lehni si tady na lávku a utěsni každého, kdo se po mně jenom křivě podívá."

Cosmo si lehl. "Ale co když..."

"Na co když není teď čas," přerušil ho Stefan a upevňoval přitom slaňovací bodec ke vzpěře. "Dělej, co umíš."

Nezapomeň, Moně a Dettovi můžeme pomoci jenom my."

Takže můžu být úplně klidný, co? pomyslel si vztekle Cosmo. Stefan přeskočil zábradlí a padal k podlaze továrny, do hloubky třiceti metrů. Cosmo sledoval jeho postup hlavní obuškou, elektronické mířidlo mu nabízelo zvětšený obraz. Stefan sestupoval do světa šílenství. Po podlaze duněly těžké tanky a všechny uprchlíky, kteří snad ještě unikali, utěšovaly dělovými projektily. Paraziti vysávali ze zraněných životní sílu a členové gangů sebou zmítali v celofánových bublinách jako duše v pekle. Lano zpomalilo Stefanův pád, ale skončilo, když mu k zemi zbývalo ještě pět metrů. Jeho vahou se utrhla cívka a vysoký mladík se řítil k zemi. Naštěstí jeho pád zabrzdlila skupina paradvokátů.

Stefan byl venku z postroje a na útěku dřív, než utichlo sténání.

Jeden paradvokát se vyškrábal na nohy a klopýtal za Stefanem. Cosmo pohnul hlavní obuškou a mířidlo se pohnulo s ní. Zamířil na paradvokátovu hlavu, pak si vzpomněl na Stefanovu radu a hlaveň o půl metru pozvedl. "Hej, ty!" křikl právník a Cosmo vypálil. Z hlavně vylétla střela a zasáhla muže mezi lopatky. Z malého náboje vystříkla louže slizu a srazila muže na podlahu továrny. Stefan utíkal dál, cestou rozstřeloval celé moře Parazitů. Modré koule stoupaly jako nafukovací balónky. Měl namířeno přímo k tanku. Ale proč? Čeho může dosáhnout? Nebyl čas na otázky, tím méně na odpovědi. Dva další paradvokáti si všimli Stefana, shodili padáky a zamířili. Cosmo zacílil a vystřelil. Moc nízko. Střely se rozprskly po podlaze. Půl metru nad hlavu. Soustřed' se. Soustřed' se. Znovu vypálil. Dvě rány těsně po sobě. Obušek mu v ruku poskočil a paradvokáti byli najednou zabalení v celofánové obálce. Jeden nalevo. U země.

Paradvokátovi se podařilo zasáhnout Stefana mezi lopatky, až ho střela postrčila o tři klopýtavé kroky kupředu. Cosmo nemohl ze Supervědátora spustit oči. Stefana zachránila zkušenost: rychle shodil kabát. Během několika vteřin byl kožený oděv obalený neprodyšněji než fotbalový míč. To byla klika, pomyslel si Cosmo. Velká klika. Pětkrát na střelce vypálil. Tři střely se strefily.

Stefan byl už skoro u cíle, k tanku to měl dvacet metrů. Na rameni jeřábu o jedno patro výš seděla celá skupina právníků. Poslední překážka na cestě, samozřejmě kromě tanku samotného. Stefan vypálil do jeřábu pár Šoků. Většina paradvokátů byla izolovaná, ale dva si sundali rukavice a drželi se kolejnice. Zhroutili se v oblaku kouře. Zbytek Cosmo pokryl salvou střel z vypůjčené zbraně.

Vtom mu červeně zablikalo mířidlo. Zásobník. Došly mu střely. Cosmo odhodil obušek a přitáhl si za popruh ten druhý. Rychle vyměnil mířidlo na oku a soustředil se na Stefana. Bylo obtížné ignorovat okolní chaos. Paraziti se hemžili, mladíci z gangů se snažili vyprostit, auta kroužila po továrně v marné snaze najít východ. Podlahu a stěny pokrýval celofán. Soustřed' se, prikazoval si Cosmo. Jedna krize po druhé. Střelec tanku si všiml Supervědátora a otočil hlavní věž směrem k němu. Stefan se pokusil klikovat, ale hlaveň děla se na něj už zaměřila a lehce a plynule sledovala jeho pohyby. Zdálo se, že se Stefan vzdává; zůstal stát bez hnutí, se zdviženými rukama. Mířidlem svého obušku si Cosmo všiml ukazováčku Stefanovy pravé ruky. Ukazoval na hlaveň tanku. Zpráva. Střel na hlaveň! Byla to krajně

nepravděpodobná rána, dokonce i s tímhle mířidlem.

Cosmo vstal, aby měl lepší úhel, a opřel si obušek na zábradlí lávky. Půl metru nad ústí hlavně. Nějaké jemňůstky teď neměly cenu. Cosmo vystřílel do tanku všechno, co měl v zásobníku. Přinejmenším jedna střela našla cíl a zamířila do nitra tanku. Právě v té chvíli se pokusil vylétnout dělový Šok. Nepodařilo se mu ale dostat ven a namísto toho se náboj rozběhl po samotném tanku. Ten, kdo se dotýkal ovládacího panelu, musel dostat takovou ránu, že bude v bezvědomí aspoň minutu. Stefan už byl zase v pohybu. Vysoko vyskočil, zachytil se hlavně děla a ručkoval blíž a blíž. Pod hlavním dělem byla ještě jedna hlaveň - krátká, s nastavitelnou tryskou. Vodní dělo na krocení davů. No jistě! Voda!

Stefan se houpal znovu a znovu a těžkými botami kopal do uzávěru. Za tryskou bylo dvacet tisíc litrů natlakované vody. Uzávěr sténal, otfáral se a nakonec povolil. Z trysky vylétl mohutný proud vody. Ta se rychle šířila po podlaze továrny. Právnický, vozidla i členy gangu hnala povodeň na všechny strany, ale co bylo nejdůležitější, Paraziti opouštěli svou kořist a rychle se vraceli do horních pater. Když proud některého z nich zasáhl, Parazit zajiskřil a zasyčel, než se potácivě vrátil k ostatním.

Cosmo obrátil prázdnou zbraň k Monině skříši. V mířidle viděl, jak dívka vykukuje zpod dráhy. Pak se rozhodla využít zmatku, který způsobil Stefan, popadla Detta pod paži a hnala se k větrací šachtě v nejbližší stěně. Nikdo z jednotek Myishi je neviděl utíkat. Oba se vyškřábali dovnitř a zmizeli ve tmě. Nic víc už pro ně Cosmo udělat nemohl. Stefan se mezitím pustil hlavně děla a seskočil na podlahu. Byl teď neozbrojený a jasně na ráně. Svým řáděním na sebe přivolal pozornost několika paradvokátů, kteří ho obklopili s namířenými zbraněmi jako šakali.

Stefan zvedl ruce s roztaženými prsty, ale paradvokáti neměli v úmyslu nechat ho vzdát se - po té spoušti, kterou způsobil. Zasáhli ho nejmiň tuctem celofánových střel, které se rozlévaly po jeho těle jako olejové skvrny. Cosmo viděl, jak Supervědátor padl a prsty drásal hmotu, která ho hrozila zadusit. Na zdi několik Parazitů vycítilo jeho bolest a váhavě se pohnulo směrem k němu. Ale bylo tu příliš mnoho vody. Cosmo bušil pěsti do zábradlí. Nemohl dělat nic než se dívat.

"Dobře střílíš, hochu," řekl nějaký hlas. Cosmo se otočil. Paradvokát Myishi stál na lávce, obušek namířený na jeho hrud'. Na chlapcově bundě blikl červený záměrný kříž. Z téhle vzdálenosti nebylo potřeba mířit vysoko. "Máš ty poněti, kolik dinárů bude stát oprava toho tanku?" Cosmo zavrtěl hlavou. Nemluvil, protože zadržoval dech a co nejméně nadýmal hrud'. Až ho utěsní, bude se mu líp dýchat. Paradvokát si jeho taktiky všiml. "No tak, hochu. Neboj, já tě neutěsním. Vzdáš se přece dobrovolně, ne?"

"Ano," odpověděl opatrně Cosmo.

"To je dobře," řekl paradvokát a stiskl spoušť svého obušku. Celofánová střela přeletěla obloukem lávku a zasáhla Cosma do hrudi. Bezmocně sledoval, jak se mu virus šíří po trupu. Za pár vteřin byl uvnitř nepřátelské kukly, která ho zmáčkla tak, až všechny kosti v jeho těle skřípaly.

Přes stříbřitou vrstvu celofánu viděl, jak se k němu právník sklání. "Promiň," řekl ten muž, hlas ztlumený obalem. "Ujela mi ruka."

Kapitola 6

Ne-druh 4

Myishi Tower

Z cesty do ústředí společnosti Myishi na Poříční třídě si Cosmo moc nepamatoval. Celofánové střely v sobě mají mírné sedativum, což je dobře, protože kdyby byl člověk uvnitř moc rozčilený, mohl by si příliš hlubokým dýcháním polámat žebra. Z korby nákladáku ho zvedli a hodili do obrovské plastiskleněné nádrže plné mazlavého rozpouštědla. Cosmo už v nádrži jednou byl, v Institutu. Zvracel z toho pak celé hodiny, než všechno ze sebe dostal. Nos a ústa drželo Cosmovi nad hladinou přísavné zařízení podobné instalatérskému zvonu, které mu připevnili na hlavu. Kdyby ho odstranili dřív, než rozpouštědlo vykoná svou práci, mohl mít pořádný cucflek a na hlavě velkou kulatou lysinu. Ale strachovat se kvůli něčemu takovému nemělo cenu. Nemohl stejně nic dělat, i kdyby mu sedativum dovolilo sebrat nějakou sílu vůle. Nejlepší ze všeho bylo prostě plout a pravidelně dýchat. Krátké, rovnoměrné nádechy, které nevystavovaly jeho žebra přílišnému tlaku. Svým způsobem to byla úleva, nedělat nic. Žádné bláznivé mise, žádné půlnoční hrátky se smrtí, žádné nadpřirozené stvoření hledící na něj kulatýma očima.

Pak se na vnější straně nádrže přece usadil Parazit a hleděl na něj přes plastisklo. Ale tady byl Cosmo v bezpečí. Ti tvorové se do tekutiny neodvážejí.

Kdykoli jindy by to bylo děsivé, mít tohle stvoření tak blízko. Jiskřivě modré polštářky jeho čtyřprstých rukou byly přilepené na plastisklo. Dívali se na sebe, chlapec a tvor, přes žlutý opar. Cosmo měl pocit, že Parazitovy oči k němu mluví. Mně neunikneš, říkaly.

Po několika minutách nepohnutého zírání se Parazit odlepil od plastiskla. Nepochybně našel jiný život, který se dal vycucat. Cosmo se propadl téměř do transu. Události posledních pár dní mu probíhaly hlavou jako kapky oleje v lávové lampě. Kdo vlastně teď byl? Cosmo Hill, uprchlý nesponzorovaný? Nebo Cosmo Hill - Supervědátor? Kdo to vlastně je, ten Cosmo Hill? Výtvar Institutu Clarissy Frayneové, žádná osobnost, která by stála za řeč. Je mu čtrnáct a ještě nikdy nepolíbil dívku. Mona Vasquezová. Co to v sobě má, že se mu z ní tak svírá žaludek? Cosma jednou naočkovali mírnou formou malárie při jednom testu vakcín. Malárie na něj měla hodně podobné účinky jako teď Mona. To je směla. Jeho city jsou úplně zbytečné. Která dívka jen trochu při zdravém rozumu by si všimla Cosma, i kdyby stál na narozeninovém dortu a na sobě měl blikající neonové srdce?

A přesto Monin obraz v jeho mysli rostl, až zastínil všechno ostatní. Její úsměv, ty černé vlasy, které se jí vlní přes límec. Ty tmavé oči jako dva čokoládové bonbony. Zdálo se mu, že se vznášejí v tekutině před ním, že natahuje ruku, aby ho pohladila po tváři.

Pod účinky sedativa Cosmo promluvil. Proč ne, zdůvodňoval to sám sobě, je to jen halucinace. "Mono," řekl, a jeho tvář kupodivu už nepokryval celofán. "Já tě mám moc rád."

"Vážně?" řekl mohutný vousatý lázeňský a vytahoval Cosmovu přísavku vzhůru. "Já tě mám taky moc rád, milánku." Vousáč omyl Cosma hadicí a celou dobu se přitom pochechtával, pak ho roztřeseného strčil do vypolstrované cely. Když odcházel, poslal mu vzdušný polibek. "Adieu, můj princí, ještě se uvidíme."

Cosmo neodpověděl - právě zvracel do hliníkového koryta. Ale i kdyby mohl, stejně by nebyl řekl nic. V Institutu se člověk naučil mlčet. Všichni nesponzorovaní to uměli, až na Zipa. Když se Cosmo dostatečně vzpamatoval, odtrhl z role na zdi pár kusů papíru a oťel se. Pak přetáhl kovovou postel přes místnost, dokud nebyla přímo pod proudem teplého vzduchu z větráku, a lehl si na ni.

Zvyky ze sirotčince se vracely, jako by ho byl nikdy neopustil. Koneckonců, co je to pár dní ve srovnání se čtrnácti lety? Ani ne jedno procento. Zdaleka ne. A přesto měl pocit, že za těch posledních pár dní žil víc než za všechny ty roky dohromady. Když v Institutu člověka strčí do díry, existují určité metody pro přežití, které všichni nesponzorovaní znají. Především - spát, jak nejvíc to jde. Člověk přitom nemyslí na jídlo a na svou situaci vůbec. Zkušený sirotek dokáže spát i šestnáct hodin denně. Za druhé, nemyslet na svobodu. Když si člověk přeje, aby dny rychleji utíkaly, táhnou se ještě déle. A konečně, snažit se nic nechtít, zejména rodiče ne. To vám mohlo leda zlomit srdce.

Cosmo ležel na zádech a zíral do stropu. Spánek nepřicházel. V hlavě se mu toho dělo příliš mnoho. Supervědátoři, Paraziti, Miláčkové, Buldoci, Bartoliho dítě a samozřejmě Mona. Díky bohu, že to milostné vyznání vyslechl jen lázeňský. Mona by se mu pravděpodobně vysmála do tváře. Stejně ji už nikdy neuvidí. Cosmo nepochyboval o tom, že jakmile vyhodnotí jeho DNA a zjistí, kdo je, strčí ho do nejbližší potrubky a pošlou zpátky do Institutu k dohlížiteli Redwoodovi. O chvíli později se vrátil lázeňský; pořad ještě se zešířila usmíval. Zřejmě se mu práce líbila.

"Tak jo, milánku," řekl a podrpal se na strništi mezi dvěma povislými bradami. "Zvedej se. Někdo s tebou chce mluvit." "Kdo?" zeptal se Cosmo a spustil mokré boty na podlahu.

Lázeňský zvedl holí Cosmovi bradu. "Co jsi říkal? Položil jsi mi teď zrovna otázku?"

"Ne," odpověděl Cosmo spěšně. "Chci říct: Ne, pane."

"To je lepší," pokývl žalárník a obrátil se k němu zády. "Pojď za mnou a drž se mezi těmi žlutými čarami, nebo tě některý strážný znova utěsní."

Lázeňský ho vedl dlouhou chodbou k výtahům. Na zemi tu byly dvě výrazné žluté čáry, lino mezi nimi bylo ošoupané. Cosmo se zastavil u prvního výtahu.

"Ne ne, milánku," řekl lázeňský. "Ty jedeš do observatoře." Řekl to s posvátnou úctou, jako by to bylo něco velikého. Cosmo ho následoval k poslednímu výtahu v řadě, který měl zlaté dveře a žádné přivolávací tlačítko, jen kameru interkomu. Lázeňský se postavil před kameru a nasliněnou rukou si uhladil vlasy. "Mám tady toho kluka. Toho, co zničil ten tank." Neozvala se žádná odpověď, ale dveře se nehučně otevřely.

"Tak nastup, milánku," řekl muž a strčil Cosma dovnitř.

"Bude se mi stýskat," řekl Cosmo, když se dveře zavíraly. Proč ne? Bylo nepravděpodobné, že by toho člověka ještě někdy viděl.

Výtah stoupal tak rychle, až se zdálo, že stojí. Cosmo si neuvědomil, že se pohybuje, dokud se jedna stěna neodsunula stranou a neodhalila křišťálové okno. Výtah byl na vnější straně budovy a řítil se vzhůru jako dělová koule. Město venku ubíhalo v rozmazaných čarách světél. Zlatá kabinka brzo minula střechy ostatních budov a vznášela se k nebesům. Cosmo měl pocit, že kdyby se výtah teď zastavil, pokračoval by on sám vzhůru a nakonec by se ztratil ve vesmíru. Nebyl čas na plánování útěku, a ostatně nebylo ani kam utéct. Stejně dobře by člověk mohl zkoušet uniknout z padáku. Ještě než ho něco takového vůbec napadlo, výtah začal brzdit a nakonec se zastavil někde na okraji atmosféry. Cosmo měl dojem, že kdyby natáhl ruku, mohl by se dotknout Satelitu Myishi.

Dveře se otevřely, dovnitř hmátla obrovská ruka a popadla Cosma za krk. Odtáhli ho do nejpřepychovější místnosti, jakou kdy v životě viděl. Nelegální preparované zvířecí hlavy na stěnách. Sloni, medvědi, gorila a stovky ptáků.

Dokonce i vyhynulý delfín, který pomocí robotického pohonu plaval v nádrži modré konzervační látky. Kolem stěn stály nízké pohovky s přepychovými přehozy. Pozornost upoutávaly zjevně drahé umělecké předměty, včetně hologramu ve vznášející se skřínce. "Vítej ve společnosti Myishi," řekl ženský hlas. Cosmo se podíval přes velkou místnost do odpočinkového kouta se sníženou podlahou. Na pohovce pokryté kožešinami seděla pohodlně žena a prstem přejížděla po okraji broušené skleničky. Šest osobních strážců stálo necelé dva metry od ní. Cosmo cítil jejich oči i přes tmavé brýle, které na nich měli. Sluneční brýle v noci. Všechno to bylo divnější a divnější. Jeden ze strážců aktivoval malý ciferník v postranici svých brýlí. "Je čistý," řekl hlasem, který by dokázal hoblovat dřevo. "Zbraně nemá."

Takže žádné obyčejné sluneční brýle.

Žena vstala. Byla vysoká a štíhlá. Ale žádná plastická chirurgie. Ta žena vypadala, že by dokázala zvednout v každé ruce jednoho svého strážce. Rysy měla opálené a silné. To opálení muselo být nasprejované, protože nikdo, kdo měl jen trochu zdravého rozumu, teď už na slunce nechodil. Její vlasy byly ostříhané nakrátko, světlé s šedými prameny na spáncích. Na sobě měla volný plátěný kostým, který vypadal skoro jako pyžamo, a kožené sandály bez podpatku se zlatým prstenem na druhém prstě. "Tak to jsi ty, co vyřadil těžký bojový tank," řekla. Hlas měla melodický, skoro hypnotizující. "Víš, kolik takový tank stojí?"

Cosmo zavrtěl hlavou.

"Obrovské peníze. No, to je jedno, jsme pojištěni. Zajímavé ovšem je, že na hlavní tanku je uzávěr, který má takovým věcem zabránit. Otevírá se vždycky jen setinu vteřiny před tím, než se vypálí náboj. A tobě se povedlo přesně v tom okamžiku vpálit dovnitř celofánovou střelu. Jestli jsi to udělal záměrně, pak je to pozoruhodný výkon. Nechali jsme si

prověřit tvoje DNA, pane Cosmo Hille, nesponzorovaný. Máš být mrtvý."

Cosmo došel k názoru, že bude vhodné změnit téma. "Vy jste paní Myishi?"

Žena se zasmála a její měkký smích v Cosmovi vyvolával chuť smát se s ní. "Paní Myishi? Ne. V čele korporace už žádný Myishi nestál přes sto let. To jméno si necháváme jen jako značku. Zaibacu Myishi se do moderního obchodního světa nehodila. Měli moc východních morálních zábran. Já se jmenuji..."

Přesně v té chvíli se dveře výtahu otevřely a z nich vykročil Stefan. Čelo měl jako vždy zamračené, dokud si nevšiml světlovlasé dámy. "Profesorko Faustinová?" řekl nejistě. "Co tady děláte? Vás taky dostali?"

Stefan setřásl dva ochrankáře, kteří ho drželi za ramena, a vykročil k ní. Faustinová jedním pohybem prstu poslala strážné zpátky do výtahu. Stefan si toho gesta všiml. Zarazil se. "Vy tu pracujete, paní profesorko? Pro Myishi?"

"Teď jsem prezidentka Faustinová, Stefane." Na Stefanově tváři bylo jasně vidět, jak je zmatený. Je tahle žena stará přítelkyně, nebo nová nepřítelkyně?

"Prezidentka? Nikdy by mě nenapadlo, že budete pracovat pro některou společnost, zvláště pro Myishi ne."

"Boj zevnitř, Stefane. Útok zezadu."

"No, uvnitř rozhodně jste." Faustinová natáhla ruku a položila ji Stefanovi na rameno.

"No vida, vida. Malý Stefan Baškir. Vyrosl jsi."

Cosmo zamrkal. Malý Stefan Baškir? Kdo je ta žena? Stefana ta pozornost zřejmě přiváděla do rozpaků. Snad se dokonce nečervená? "Už je to přes dva roky, co jsem se dostal z Domova pro vdovy a sirotky. Když jsem vás naposledy viděl, byla jste u městské policie. Teď jste přešla na druhou stranu."

Ellen Faustinová sebrala ze stolečku dálkové ovládání, ploché jako oplatka. "Nevěř všemu, co o Myishi slyšíš, Stefane. Děláme víc užitku než škody." Přejela elegantním prstem jedno tlačítko a celý strop místnosti se odsunul stranou, takže se objevily hvězdy a samozřejmě Satelit. "Satelit, který zachránil..."

"Který zachránil svět," doplnil Stefan. "To jsme všichni viděli v televizi. Tak asi každých dvacet vteřin."

Faustinová se usmála. "Ne, takhle jsi ho ještě neviděl. Pojď sem, Stefane. A ty taky, pane Hille. Sedněte si, ten pohled je nádherný."

Cosmo došel po vysokém koberci k ní, proplétal se přitom mezi nabručenými strážci. Ti muži dnes pravděpodobně ještě nikoho dostatečně nezmlátili a hledali k tomu sebemenší záminku. Sedl si na nízkou pohovku mezi Stefana a Faustinovou. Ucítit její parfém; připadal mu jako něco, co jednou cítil ve snu, ale nemohl si na to přesně vzpomenout.

"Sedí se vám dobře?" zeptala se obou.

Cosmo váhavě kývl. Tuhle otázku mu ještě nikdy nikdo nepoložil. Dohlížitelé v Institutu většinou ani nehnulo, když bylo některému sirotkovi nepohodlně. Ostatně dohlížitelé často nepohodlí sami způsobovali.

Faustinová stiskla další tlačítko na dálkovém ovládání, takže se pohovka naklonila dozadu a za opěrkami hlavy se vysunuly reproduktory. Sedící teď hleděli přímo přes průhledný strop nahoru na Satelit. Strop se maličko zavlhl a najednou bylo všechno tisíckrát zvětšené. Působilo to, jako by Satelit padal na budovu. Cosmo nadskočil.

"Klid, chlapče," položila mu Ellen dva štíhlé prsty na zápěstí. "Kdo je na observatoři prvně, obvykle takhle reaguje."

Detaily byly úžasné. Cosmo dokázal rozlišit i jednotlivé solární panely na křídlech Satelitu. Viděl výtrysky plynu ze stabilizačních trysek a anténiny vznášející se nad konkávním povrchem veliké antény. Bylo to obrovité, točila se mu z toho hlava. Stefana nebylo tak snadné ohromit. "Co tady děláme, paní profesorko? O co jde?"

"Buď trpělivý, Stefane. To byla vždycky tvoje chyba. Některé příběhy jsou tak velké, že se jedním dechem vyprávět nedají." Faustinová stiskla kombinaci několika tlačítek a na stropě se objevilo hned několik obrazovek vedle sebe.

Běžely na nich staré televizní zprávy z počátku tisíciletí. Válečné scény z Evropy a Středního východu, africký hladomor, zemětřesení v Jižní Americe. Z reproduktorů se ozval prostorový zvuk. Faustinová doplnila komentář. "Není to tak dávno, co svět rval sám sebe na kusy. Na planetě prostě nebylo dost místa pro všechny. Satelit Myishi ten problém do značné míry vyřešil." Stefan si založil ruce na prsou a hlučně přeložil jednu nohu v těžké botě přes druhou. V mezinárodní řeči těla to znamenalo: Tyhle pohádky vykládejte dětem.

"Já vím, co si myslíš o Myishi, Stefane," řekla Faustinová. "Ale dej mi šanci a uvidíš, že bojujeme se stejným nepřítelem."

"To pochybuju," zavrčel Stefan.

"Problém byl v tom, že země nebyly řízeny stejně jako firmy. Rozhodovalo se na základě náboženství nebo historie, což jsou, jak každý ví, naprosto nerozumné důvody pro cokoli. Státy se dostávaly do sporu kvůli bigotnosti nebo kvůli staletí staré nevráživosti. Společnost Myishi se pustila do řešení všech těchto problémů, a myslím, že vyhráváme."

"Jak to můžete říct?" přerušil ji Stefan. "Některé části Města jsou v totálním zmatku. Lidé trpí hladem."

"Neříkám, že je všechno dokonalé, Stefane. Byly tu určité problémy. Jenže tohle je nový systém. Satelitní města by mohla vyřešit populační problémy světa. Skladování ve vesmíru je budoucnost, Stefane, a to je pravda. V každé domácnosti je přibližně deset přístrojů řízených počítačem. Uvědomuješ si, kolik paměti to zabírá? V takhle velkém městě asi deset bloků jen pro domácí přístroje. K tomu připočti správu, zábavu, cestování, komunikace. To všechno skladujeme v Satelitu na geostacionární dráze nad městem, který se neustále aktualizuje a sám opravuje."

Cosmo byl první, kdo pochopil, kam rozhovor míří. "Sám se opravoval donedávna," namítl. "V poslední době spíš zkazí, co může."

Faustinová vypnula zpravodajské záběry. "Je to tak. A je to horší a horší. Jak vidíte, máme celé týmy anténinů, kteří pracují čtyřicet hodin denně. Některé věci jsme schopni utajit, ale ne všechno. Akcie Myishi jdou prudce dolů."

"Nemocným a bezdomovcům na akcích nezáleží," odsekl Stefan.

Ellen Faustinová přelétl po tváři podrážděný úšklebek, který vzápětí zmizel. "Na těchhle věcech pracujeme, Stefane. Vyvíjíme dlouhodobé projekty. Útulky, plány zaměstnanosti, rehabilitační kliniky. Děláme, co můžu, abych získala peníze od Myishi International v Berlíně. Centrála už podepsala pro Město grant čtyřicet miliard dinárů na sociální programy,

než se objevil ten poslední problém."

"Jaký problém?" zeptal se Stefan a snažil se předstírat, že ho to příliš nezajímá.

"No, já myslím, že oba víme, o jaký problém jde." Ellen Faustinová se zvedla z pohovky a upravila si kostým.

Stefan vyskočil z pohovky a podíval se shora ženě do očí. "Ptal jsem se, jaký problém, paní profesorko."

Faustinová mu pohled oplátila, ani v nejmenším nevyvedena z míry. "Tímhle způsobem se mnou nemluv, Stefane."

Tvoje matka by s tím nesouhlasila. Odpovědi - to je důvod, proč jsem vás vzala sem. Proto ty a ten tvůj andělíček strážníček nejste teď zrovna u výslechu."

Faustinová pustila na stropních obrazovkách další záběry. "Podívej, Stefane. Tohle bys měl znát." Stefan se znovu usadil na pohovce. Nahore se digitálně přehrávala známá akce. Supervědátory na ní odstřelovali Parazity na střeše Strombergovy budovy, to celé ve skvěle přirozených barvách.

Stefan mrknul na Cosma. "To nic nedokazuje. Ti lidé mají rozostřovací brýle, takže stejně nevidíte, kdo to je. A i kdyby ano, tak nikomu neškodí."

Faustinová se teatrálně rozhlédla kolem. "Tady nejsme v soudní síni, Stefane. Nikde tu nevidím žádné právníky."

Kdybych vás chtěla z něčeho obžalovat, mohla jsem to udělat před dvěma roky."

Stefan byl tak překvapený, že se zapomněl tvářit lhostejně. "Cože?"

"Je to tak, mladíku. Už dlouho vás elektronicky sleduji. Na Satelitu mám speciální sondu věnovanou vašim nočním akcím. Každou chvilku se proháníte po střechách. A věř mi, mám hodně záběrů tvoji usměvavé tváře bez rozostřovací brýle. Nemluvě už o slečně Moně Vasquezové a jistě Lucienou Bonnovi, přezdívaném Detto. Mám na tu vaši partičku tolik důkazů, že bych vás mohla nechat zavít hloub než do rudných tunelů."

Stefan zaťal pěsti tak, že mu lupaly klouby. "Co se děje?"

"Nechceš vědět, proč jsem vás nikdy nenechala zatknout?"

"Až dnes," opravil ji Stefan.

Faustinová mávla rukama. "Dnes to byl omyl. Připletli jste se do akce jiného oddělení. Kdybys věděl, co všechno jsem musela udělat, aby vás dva předali do mé péče... Ovšem nic to nemění na faktu, že jsem se vás posledních pár týdnů pokoušela najít."

"Já myslím, že jste prezidentka. Přece jste nás mohla vysledovat tím svým vševídnoucím Satelitem."

"Já jsem jen prezidentka výzkumného oddělení. Nejvyšší šéf je primátor Ray Shine. A ten ani neví, že vy a já spolupracujeme."

Stefana tím znovu ohromila. "Tak my spolupracujeme?"

"Samozřejmě, vy jste to nevěděli. Pracovali jste na problému zamoření města, nebo jsme si to aspoň mysleli."

Aha, pomyslel si Cosmo. Tak tohle je ten důvod, proč teď někde neskučíte v bolestech. "Zamoření?" ptal se Stefan nevinně.

Faustinová se usmála. "Ale no tak, Stefane, Nehraj si přede mnou na hloupého. Já je taky vidím, víš?"

"Koho vidíte? Co vidíte?"

Ellie Faustinová došla ke svému stolu a aktivovala tri-D projektor, který tam stál. Přenesla tam záběry ze střechy Strombergovy budovy a uprostřed pokoje ožil trojrozměrný obraz Supervědátorů v akci, samozřejmě obraz s vysokým rozlišením. Takhle na záběru shora vypadali jako postavy z komiksu. Po zdi vedle nich lezl Parazit. Faustinová záběry zastavila a manipulovala s videem tak dlouho, že zůstal jen Parazit. "Já je vidím, Stefane. Ne-druh čtyři. Pojídače života."

Potřetí za tři minuty vyrazila Stefanovi dech. "Vy je vidíte? Ne-druh - jak jste to říkala?"

Faustinová zvětšila obraz Parazita. "Ne-druh čtyři. Nezařazený druh čtyři. Ostatní tři jsou tvorové z mořských hlubin, o nichž jsme si dost jisti, že existují, ale dosud jsme je nedokázali chytit. Druh se nepovažuje za zařazený, dokud ho neuložíš a neprozkoumáš. Tohle samozřejmě každý nevidí. Normální člověk má dojem, že na záběrech nic není, ale pro vybranou hrstku, ke které patří i tvoje skupina, je pravda zjevná až příliš."

Faustinová se obrátila k strážcům. "Ven. Všichni." Velitel týmu pokročil vpřed. "Paní prezidentko, to je proti předpisům."

Ellen neřekla nic, jen se tomu muži dívala do brýlí. Víc než stokilová gorila ustoupila ani ne za pět vteřin. "Dobře, paní prezidentko. Budeme ve výtahu."

Ellen si přisedla na okraj stolu a mlčela, dokud se dveře výtahu nezavřely. "Když jsem nastoupila k policii a než jsem začala učit, sloužila jsem v Čorče. Tenkrát tam ještě vládlo aspoň zdání pořádku. Jeden večer jsem schytala bodnou ránu do žeber, když jsem zasahovala při domácím násilí. Skoro jsem umřela; z těla ven, ze tmy do světla, prostě s celou parádou. Záchranka mě nakonec probrala. Ale tu noc jsem něco viděla. Něco, co jsem od té doby schopná vidět pořád..."

Cosmo se zprudka napřímil. "Vy jste Vidoucí. Jako já."

Stefan povzdychl. "Nechceš rovnou podepsat přiznání, Cosmo?"

"Nechala jsem si to pro sebe," pokračovala Ellie. "Myslím to, co jsem viděla. Říkala jsem si, že jsem blázen. Ale pak jsem slyšela ještě o někom jiném, kdo blouznil o modrých tvorech. Byl jsi to ty, Stefane, po té nehodě. Nějakou dobu se o tobě v Policejní akademii dost vtípkovalo. Je na blázeňec, říkali všichni. Jako tvoje učitelka a rodinná přítelkyně jsem se ti snažila pomoci to trauma překonat. Doufala jsem, že se mi svěříš."

Stefan vytřeštil oči. "Proto všechna ta terapeutická sezení! Všechny ty otázky o posttraumatickém stresu a halucinacích."

Ellie povzdychla. "Ale ty ses mi nesvěřil. Zřejmě sis uvědomil, že to nikdo nechce slyšet."

"Takovou dobu jsme byli spolu v Akademii a měli jsme stejný problém. Proč jste mi to prostě neřekla?"

"Měla jsem, já vím, jenže jsem se bála, že to praskne a budu mít po kariéře." Sklopila oči. "Nevěřila jsem ti, omlouvám"

se. Když jsi odešel z Akademie a založil svou strážní jednotku, dokončila jsem druhý doktorát a začala jsem pracovat pro Myishi ve výzkumu a vývoji. Jeden z mých úkolů byl nízkorozpočtový projekt na zjištění příčin drobných energetických výbojů, které zasahovaly anténu Satelitu z povrchu planety. Nebylo to nic vážného. Výboje byly malé a nerušily. Trvalo mi asi deset minut zjistit, odkud ty výboje pocházejí. Vydával je Ne-druh čtyři. Samozřejmě jsem o svých zjištěních nikdy nikomu neřekla. Musela jsem myslet na svou kariéru. Nakonec byly výboje připsány průmyslovým vlivům Satelitního Města. Pokračovala jsem v práci a snažila se aspoň svým malým dílem věci zlepšovat. Před několika lety však začalo výbojů přibývat. Nejdřív pomalu, pak ale hroživou rychlostí, dokonce natolik, že začaly poškozovat desky antény. Teď už jsou ty výboje tak silné, že tvoří prakticky neustávající proud. Ztrácíme spojení s povrchem. Pro korporaci je to naléhavě kritická situace."

"V Satelitním Městě umírali lidé celé roky a Myishi s tím nedělala nic. Teď, když jde o peníze, mají najednou zájem." Hlas Ellen Faustinové poprvé ztvrdl. "Nebud' tak naivní, Stefane. Peníze rozhýbou všechno. Jak Satelit poprvé ztratil spojení, všechny vývojové projekty se zmrazily. Měla jsem naplánované dvě nemocnice a rehabilitační středisko. To všechno je v háji, jestli nedokážeme vyřešit náš problém s Ne-druhem čtyři." Faustinová se přestala rozčilovat stejně náhle, jako začala. "Ty s těmi tvory bojuješ několik let. Velmi účinně je ničíš. Nebyl důvod zakládat tým, nebo jsem si to aspoň myslela."

Stefan se narovnal. "Co to znamená?"

"Ty obušky. To je moc chytré, sám zbytkový náboj ty tvory dostane."

"Parazity," přerušil ji Cosmo. "Říkáme jim Parazit." "

Ellen kývla. "Paraziti. To je dobré. Likvidovali jste Parazity s takovým odhodláním, jakého by zaměstnanci Myishi nikdy nemohli dosáhnout, takže jsem vás sledovala a nechala vás dělat vaši práci - naši práci. Ale po nedávném zesílení výbojů jsem sestavila malý vyšetřovací tým. Podle mého názoru existují dva faktory, které podporují vznik druhého vidění: zážitek klinické smrti a celoživotní působení chemického smogu Satelitního Města. Provedla jsem počítačový průzkum osobních složek personálu Myishi a s každým, kdo na tom seznamu byl, jsem mluvila. Našla jsem tři další Vidoucí, všem je pod pětadvacet. Já jsem jediná přes čtyřicet. Začali jsme Parazity hloubkově studovat, zvláště to, co se s nimi děje, když je odstřelíte. A zjistili jsme něco, co byste možná chtěli vědět..." Faustinová došla ke dveřím výtahu a přesvědčila se, že jsou zavřené. Pak přejela po zdech a telefonech skenerem, aby zjistila, jestli tam není nějaké sledovací zařízení. Když si byla jistá, že žádné cizí oko ani ucho observatoř nesleduje, vytáhla z peněženky krystalový videočip a vložila ho do tri-D projektoru. "Technologie nové generace," vysvětlila. "Dokážeme dostat dvě stě hodin videa najeden krystalový čip. Příští čtvrtletí Myishi nakope váženou společnost Phonetix do zadku." V pokoji se objevil trojrozměrný obraz Parazita v životní velikosti. Stefan automaticky sáhl do bundy pro obušek. Faustinová se zasmála. "Klid, Stefane. Úžasná kvalita, já vím. Tohle je první generace čoček, která dokáže zachytit Ne-druh čtyři. To, co vám ukážu, je výsledek několikaměsíčního sledování. Řekla bych, že je to přísně tajné, jenže komu byste to vykládali?"

Parazit se svým podivně kolébavým způsobem vydal po promítnuté zdi. "Ne-druh čtyři je patrně vytvářen čistou energií, kterou při aktivitě ztrácí. Všimli jsme si, že čím dál Parazit cestuje, tím méně září." Faustinová zapnula laserové ukazovátka. "Tady tenhle jasný střed je u Parazita ekvivalentem srdce. Když mu dochází energie, srdce pulzuje pomaleji. Nakonec se srdce začne živit přímo tělem toho tvora a vstřebává ho, aby mohlo bít dál."

Trojrozměrný Parazit vybledl do pastelové modři. Jeho kůže ztratila soudržnost a za chvíli už ani srdce samo nemělo dost energie k životu. Zmizelo v modrém záblesku. "To blýsknutí," řekl Cosmo, "to je to, co dělá Myishi starosti?"

Faustinová zavrtěla hlavou. "Ne, ale kéž by. Tyhle záblesky naše přístroje sotva zachytí. Ne. Ty opravdové jiskry vypouští Ne-druh čtyři teprve, když se nakrmí energií." Obrázek se změnil. Tentokrát se Parazit krčil na hrudi padlého hasiče. Do dlaní tvora proudila bílozlatá energie. Parazit zazářil jako vak hvězd a pak odplul ke zdi poblíž. Kamera sledovala tvora na okenní řimsu, kde krátce spočinul. Vstřebovaná energie probíhala jeho orgány stále rychleji a prudčeji. Po několika vteřinách neklidu vyrazil póry jeho pokožky výboj energie a zamířil k nebi. "Tak tohle jsem ještě neviděl," uznal Stefan. "Myslíme si, že paraziti orgány očišťují energii a poté Paraziti vypouštějí naprosto čistou sílu."

Cosmova adolescentní mysl to pochopila první. "Takže chcete říct, že všechny ty potíže způsobují jejich... hovínka?"

Ellen se usmála. "Přesně tak. Lidé se snažili říct to líp, ale nejde to. Je to něco, jako když stromy vstřebávají kyslík uhlíčitý a uvolňují kyslík. Přírodní filtry. Ale ten příští záběr, to je něco, co vás bude hodně zajímat. Dostali jsme ho teprve minulý měsíc. Od té doby se vás snažím sehnat." Paprsek projektoru spustil další klip. Na tomhle byl Stefan Baškir s posedlým výrazem ve tváři uprostřed zóny katastrofy. Ze všech stran se blížily záchranky a Paraziti se krmili na obětech pouliční šarvátky. "Na to si vzpomínám," kývl mladý Rus. "Rvačka o potravu v Čórce, poblíž blokády. To bylo ošklivé." Na záběrech Stefan řádl se svým obuškem a sestřeloval Parazity z jejich hradů. Kamera zachytila jednoho Parazita právě ve chvíli, kdy explodoval a rozlétl se v desítku třípytívkých koulí. Satelitní kamera sledovala jednu z nich po několik minut, jak stoupá do atmosféry.

"Máte ponětí, co to stálo, získat tyhle záběry? Musela jsem si koupit kamerový čas na celý den."

Stefan její stížnost ani neslyšel, jak se soustředoval na kouli. Asi po dvou kilometrech přestala stoupat a jen zlehka plula ve větru. Kamera najela blíž, až koule dosáhla asi velikosti basketbalového míče, který se vznášel mezi zemí a vesmírem. "Abychom mohli Parazity snímat, jsou naše nové čočky pokryté chemickou sloučeninou," řekla Faustinová. "Mému týmu trvalo měsíc, než jsme našli správný roztok. Šéfkům jsme řekli, že je to sprej proti oslnění." Stefan neodpověděl. Očima visel na projekci. Povrch koule se začal zlehka vlnit, jako by se energie uvnitř stáčela v provazec, který ve složitých zauzlinách honil vlastní ocas.

"Co se to děje?" ptal se Cosmo.

Stefan natáhl ruce a ponořil je do promítaného obrazu. "Ne," vydechl.

Provazce se zpevňovaly a stávaly se stále složitějšími. V jejich středu zářila stříbrná hvězda. "To není možné! Po tom všem ne." Objevily se dvě kulaté oči. Pak modré prsty, které se opíraly do boků koule a natahovaly pokožku. "Co jsem

to udělal?"

Povrch koule pulk a objevil se nový Parazit, plně zformovaný a připravený vysávat život z trpících lidí. Rozpráhl ruce a unášen vánkem začal klesat k zemi.

Stefanova tvář vypadala jako ztělesnění hrůzy. "Celou tu dobu! Celou tu dobu jsem jim pomáhal. Neničil jsem je. Pomáhal jsem jim v rozmnožování."

Faustinová vypnula projekci. "To není tvoje chyba, Stefane. Jak jsi to mohl vědět? Bojoval jsi s nimi stejně, jak bych to dělala já." Pomohla mu na pohovku. "Teď se musíme rozhodnout, jak v tom boji pokračovat."

"Žádný boj není," odpověděl zachmuřeně Stefan. "Výhráli. Je konec. Jak můžu pokračovat? Potřeboval bych deset životů jen na to, abych napravil škody, které jsem už způsobil."

"To není tak docela pravda," opravila ho Faustínová. "Abys porazil Ne-druh čtyři, musíš jim rozumět. Řeknu ti, co můj tým zjistil po stovkách hodin satelitního sledování. Ne-druh čtyři je parazitický druh, který se živí energií, nejraději lidskou životní silou, a svou činnost maskuje tak, že se přizívuje na nemocných a zraněných. Absorbují energii osmózou, čistí ji v tělesných filtrech a čistou energii pak vypouštějí. Tyto výtrysky nabyly nebezpečných rozměrů vinou zvýšeného počtu Parazitů. Obvykle se Paraziti po několika letech rozdělí ve dvě entity, když nashromáždí dost energie, ale vzhledem k vašim snahám se reprodukuji okamžitě a ve velkých množstvích. Tím přispívají ke zhoršování problému energetických výbojů. Je to bludný kruh."

Jízva z koutku úst roztáhla Stefanovi obličej v krutou napodobeninu úsměvu. "Zapomínáte říct, že neexistuje způsob, jak je zabít."

Teď se zase usmála Faustínová. "Ale to jsem neřekla." Znovu zapnula projektor a přetočila ho dopředu, na jiné záběry. V paprscích světla se objevil další Parazit: byl bezbarvý a skoro úplně průhledný, hvězdné srdce vychladlo v blikající oharek. "Tenhle umírá."

Stefanovo nadšení se okamžitě vrátilo. "Jak? Co to způsobilo?"

"To my," odpověděla Faustínová. "Neúmyslně. Vyhladovělý Parazit se někdy uchýlí k elektrické energii, což sice není jejich nejoblíbenější potrava, ale občas prostě nenacházejí dost sytícího utrpení. Tenhle se přísál k uranové tyči z jaderného reaktoru v jedné z našich likvidačních úpraven. Bylo to na něj příliš mnoho znečištěné energie. Nedokázal ji recyklovat a zahltila mu systém. Tohle jsou záběry z bezpečnostní kamery; získali jsme je čistou náhodou. Nikdo nic nenamítal - koneckonců, pro ně tam nebylo nic než stará zařízení. Měli jsme štěstí, že během rutinní modernizace tam instalovali nové čočky."

"Takže stačí, abychom..." uvažoval Stefan nahlas. "Abychom do nich napumpovali znečištěnou energii," dodal Cosmo.

"Přesně tak," kývla Faustínová a zatleskala. Zpod pohovky vytáhla hliníkovou aktovku a opatrně ji položila na konferenční stolek. "Tohle je řešení, které navrhujeme." Otevřela aktovku, takže se objevil kovový kvádr zabalený v chladicím gelu. Kvádr byl připojen k digitálnímu časovači. "Není to nic krásného, já vím, ale nesnažíme se to prodávat na trhu ve velkém."

Stefan si zařízení pečlivě prohlížel. "Nějaký pulzní přístroj. Policejní pořádkové jednotky pomocí něčeho takového zkratují elektřinu v budovách, na které útočí. Vyřadí to vedení i generátory."

Faustinová kývla. "Energetický impuls. Účinný na pět set metrů. Baterie je radioaktivně nabitá. Nijak moc. Pro lidi je naprosto bezpečná, ale pro Ne-druh čtyři smrtící. Kdybyste takovouhle věc dokázali odpálit tam, kde žijí, tak byste našim neviditelným přátelům mohli pěkně zatopit."

"Vy jste vystopovali to jejich doupě?" ptal se Stefan.

"Ne, zatím jsme neměli štěstí," povzddechla si Faustínová. "Prchají rychleji, než je stačíme sledovat. Na tom právě pracujeme."

"Tak to jsme zase na začátku."

Ellen zavřela aktovku a postrčila ji přes stůl k němu. "Ne, Stefane, od začátku jsme hodně daleko. Od dnešního večera máte ty a tvoje skupina nové poslání. Zjistěte, kde žijí, a až je najdete, tak jim ode mě předejte tenhle dáreček."

Stefan si vzal aktovku. "Já je najdu, paní profesorko. Od téhle chvíle nebudeme dělat nic jiného. Ale nebude to jednoduché a bude to nějakou dobu trvat."

Ellen Faustínová obešla stůl a pevně Stefana objala. "Chyběl jsi mi, můj mladý studente. A chybí mi tvoje matka, každý den mi chybí. Přinesla do tohoto města světlo."

Stefan jí objetí oplatil. "Mně taky chybí," řekl.

Kapitola 7

VANO

Ulice Abrakadabra

Detta trápily výčitky svědomí. Jestli v jejich skupině byl vůbec někdo dospělý, byl to on, a přesto z té staré továrny utekl a nechal Stefana a Cosma, ať se ven dostanou, jak umějí. Kdyby to bylo naopak, Stefan by ho nikdy neopustil, tím si Detto byl jistý. Je pravda, že člověk jeho velikosti by toho asi proti tankům Myishi mnoho nezmohl, ale Dettovi proto nebylo o nic lépe. Jestli něco, tak se cítil spíš hůř, protože Stefan proti tanku šel, aby zachránil jeho a Monu. Ale Dettovo špatné svědomí mělo ještě jednu příčinu. Byly věci, které by o něm Stefan měl vědět. Určité vlohy, kterými byl Detto obdařen. Měl to přátelům přiznat už před léty, ale nějak na to nikdy nebyla vhodná chvíle. A pak už si zvykl držet své dary v tajnosti. V komiksech se lidé nadaní něčím neobvyklým stávali superhrdiny; ve skutečném životě z nich byli vydeděnci. A Detto se nechtěl stát vydeděncem z jediné skupiny lidí, kterým na něm kdy záleželo. Luciena Bonna překřtila na Detta jedna prostoreká dívka z Bartoliho Institutu. Nijak rafinovaná přezdívka to nebyla, nabízela se sama.

Detto měl totiž ve zvyku opakovat všechno, co mu lidé říkali. Získal tím chvilku času, aby si mohl rozmyslet odpověď. Ne že by mu to myslelo pomalu - popravdě řečeno, právě naopak. Jen si chtěl být jistý, že nic, co řekne, nevyzradí, že má zvláštní vlohy. Bylo už dost zlé, že byl člověk-Bartoliho dítě; ostatní si nemusejí ještě myslet, že je taky blázen. Hele, slyšels to? Ten trpajzlík si myslí, že vidí duchy. Děkuju, nechci.

Dettovo podezření, že není normální, se potvrdilo o jeho devátých narozeninách. Do té doby doufal, že na svůj věk je jen malý. Ale v devíti letech už začínalo být víc než zřejmé, že na něj působí mutace zbrzděného fyzického vývoje, mezi Bartoliho dětmi tak obvyklá.

Sám doktor Bartoli si ho zavolal k sobě do ordinace na pravidelné měsíční měření. Detto stál ve dveřích velkého muže v papírové kombinéze a třásl se zimou. Doktor Bartoli měl klimatizaci nastavenou vždycky na sedm stupňů celsia. Říkal, že chlad prospívá inteligenci. "Tak tedy, Luciene," řekl Bartoli a otevřel si na počítači Dettovu složku, "podíváme se, jak si vedeš. Postav se na místo."

Detto si stoupl na červený kroužek na podlaze uprostřed místnosti. Bartoli ho obcházel s metrem a lebečním kaliperem. Změřil Dettovi končetiny, trup, hlavu a po každém měření dělal hm a ehm.

"Další neúspěch," řekl nakonec a svezl se do křesla. "Jako ti ostatní. Kde jsem udělal chybu?"

Detto neodpověděl. Doktor mluvil k sobě jako vždycky. Konečně Bartoli oslovil malého třesoucího se chlapce: "Tak tedy, Luciene. Nerad to říkám, ale pravděpodobně už nevyrosteš. Hlavu máš velkou jednu čtvrtinu své výšky; v devíti letech by to měla být jen jedna pětina. Postihl tě Bartoliho syndrom." Dettovi se sevřelo srdce. Tolik doufal v normální život mimo Institut!

"Ale všechno není ztracené. Třeba máš jiné vlohy. Něco, co by tě povýšilo nad normální lidi. Třeba ti doktor Bartoli někde v mozku otevřel nové dveře? Co, Luciene? Máš nějaké jiné vlohy?" Bartoli předstíral, že jde o celkem nevýznamnou otázku, ale celé jeho tělo bylo napjaté, když čekal na chlapcovu odpověď. Dettovi bylo teprve devět, ale nebyl žádný hlupák. Roky užíval léky na zvýšení inteligence a prováděl duševní cvičení, takže byl teď hodně vnímavý. Věděl, jak je ta otázka důležitá. Věděl také, co se stalo s Bartoliho dětmi, které připustily, že nějaké vlohy mají.

Přestěhovali je do jiného křídla Institutu a čyřiadvacet hodin denně je sledovali. Cpali je léky, injekcemi a vyslýchali je tak dlouho, dokud je doktor udržel ve spárech. Doktor se na židli naklonil kupředu. "Vídáš něco zvláštního, Luciene? Některé jiné děti tvrdí, že vidí zvláštní bytosti. Vidiš je také, Luciene?"

V té chvíli by byl Detto mohl říct pravdu. Ano, pane doktore, vidím je všude kolem nás. Modré tvory. Oni mě také vidí. Někdy mě navštěvují. A to není všechno. Můžu pomáhat lidem Stačí, abych se jich dotkl, a je jim líp. To všechno by byl Detto mohl říct, ale neudělal to, protože odhalit svoje schopnosti znamenalo strávit zbytek života jako experiment. Detto se tedy podíval Bartolimu přímo do očí a řekl: "Jestli vidím nějaké bytosti? No, jednou jsem viděl za oknem vlkodlaka. Myslel jsem, že je to sen."

Doktor povzdychl. "No dobře, Luciene. Není na tobě nic zvláštního. Ale postarám se o tebe a osobně zařídím, aby tě poslali do státní školy a ne do Institutu Clarissy Frayneové. Můžeš jít."

A to bylo všechno. Žádná omluva. Žádná kompenzace za to, že se narodil jako mutant. Během šesti měsíců přeložili Detta z Institutu do státní školy, kde zůstal až do šestnácti let. Za celou tu dobu nikomu neřekl o svých schopnostech. Jeho tajemství zůstala utajena, dokud se v jeho životě neobjevil Stefan. A dokonce ani Stefan nevěděl všechno. Ale brzo se to dozví, a pak propukne peklo.

Ellen Faustinová poslala Stefana a Cosma domů v královské limuzíně Myishi. Luxusní desetikolové auto bylo dlouhé jako půlka městského bloku a bylo v ní televizní okno, dobře vybavený bar a pohovka, která se dala použít jako postel. Na Stefana to dojem neudělalo. Seděl na svém sedadle nakloněný dopředu a mnul si čelo, jako by tím dokázal urychlit své myšlenky.

"Paní Faustinová má pravdu, Stefane," začal Cosmo opatrně. "Není to tvoje vina. Dělal jsi, co se dalo. Jak jsi mohl tušit, že jim ta elektřina pomáhá v rozmnožování?" Stefan neodpověděl. Když se rozloučil se svou bývalou učitelkou, zmocnily se ho výčitky a bezmoc dvojnásobnou silou. Téhle kombinace se bude těžko zbavovat. A tak Cosmo udělal, co by na jeho místě udělal každý teenager. Vyplnil ledničku a napol si do kapes tolik dobrot, kolik se mu jich tam vešlo. Co se nevešlo, to snědl. Čtrnáct let v Institutu ho naučilo, že nikdy nemá nikde nechat jídlo. Bylo dost možné, že po kombinaci nádrže s kyselinou a těchhle nezdravých dobrot další den nebo dva prozvrací, ale kdyby tu něco nechal, litoval by toho celé roky.

Stefan promluvil teprve asi šest bloků od ulice Abrakadabra. "Tady si někde vystoupíme."

"Prezidentka Faustinová říká, že vás mám dovézt až před vrata," namítl řidič.

"To je možné," řekl Stefan. "Ale já ještě nehodlám prozradit, kde je moje centrála."

Řidič se zasmál. "Ulice Abrakadabra 1405. Už jsem poslal Satelitu koordináty."

Stefanova špatná nálada se tím ještě zhoršila. Supervědátory už nebyli tajná organizace. Teď se do toho zapletli dospělí. Korporace je zatahovaly do svých plánů. Ani se nenadějí a budou mít placenou zubařskou péči a penzijní pojištění.

Když Cosmo a Stefan vystoupili z výtahu, Mona a Detto už na ně nervózně čekali. Mona jim vyběhla naproti, ale Detto se držel zpátky. Byl nezvykle tichý a vracející se dvojici nepřivítal ani obvyklou sarkastickou poznámkou. Jeho tajemství v něm kvasilo a vybuchovalo touhou vyjet se. "Kde jste byli?" vyptávala se Mona. Jednou rukou objala kolem ramen Stefana, druhou Cosma. "Mysleli jsme, že vás určitě souplí do vězení."

Stefan její ruku setřásl. "Nastav na střeše parabolu. Chci, aby běžela nonstop."

Mona couvla, jako by ji uškolil. "Měli jsme o vás strach, Stefane. Nezasloužíme si aspoň nějaké vysvětlení? Jsme snad tým, ne?" Stefan v té chvíli téměř promluvil. Skoro už se podělil o své břímě, ale pocit viny a bezmoci byl ještě příliš silný. "Teď ne, Mono. Ano? Zapoj tu anténu."

"Parabolu?" divila se Mona. "To ještě nikdy nezabralo. Ani nevím, jestli je nabitá."

"Prostě ji nastav, Mono," řekl Stefan téměř šeptem. "Prosím." Pak se mladík bez jediného dalšího slova odpotácel ke své kabině. S každým krokem se zdál menší a menší. Skupina mlčky sledovala jeho odchod.

"Co je s ním?" zeptala se Mona, když Stefanovy kroky utichly. "Už jsem ho zažila rozčileného, ale ne takhle. Tváří se, jako by jeho život skončil."

"Neskončil," řekl Cosmo. "Jenom musí začít od začátku." Vysvětlil, co se stalo v Myishi Tower. Že odstřelování Parazitů ve skutečnosti urychlovalo jejich rozmnožování. Tři roky pomáhali svým nepřátelům zabydlovat planetu. Ta slova jako by zůstala viset ve vzduchu. Odsuzovala jejich činy. Kolika lidem Paraziti vysáli životní sílu - vinou Supervědátorů?

"Tomu já nevěřím," lupal Detto po dechu. "Ty modrý bubliny, to že jsou paraziti mimina?"

"Mimina ne. Vylezou hned dospělí a celí žízniví po životní síle."

Detto vylezl na stoličku. "Zajímá mě ta část, jak pročišťují energii. Ti tvorové jsou součástí přírody. Jako my. Možná bychom měli přemýšlet o tom, co jejich přemnožování znamená pro ekologii."

Mona po něm vyjela: "Pro ekologii! Ty obludy vysávají lidem život! Tak by sis nedělal starosti o přírodu, kdyby ti některá někdy seděla na prsou."

"Klid, Mono, nerozčiluj se. Říkám jenom, že musíme najít jiný způsob. Urychlovat rozmnožování Parazitů nikomu neprospěje."

Mona se několikrát nadechla a pak Detta zlehka uhodila do ramene. "Máš samozřejmě pravdu. Je to šok, to je všechno. Myslela jsem, že to děláme správně. Že lidi zachraňujeme. Teď nevím, a Stefan s námi nechce ani mluvit..."

Detto přešel stůl a objal krátkýma rukama Monu kolem ramen. "Má to být náš vůdce. Ale někdy zapomínáme, jak je mladý. Stefan bude ráno zase v pořádku, věř tomu. Teď jdi nastavit tu anténu. Máš dost času. Dneska v noci na lov nejdeme."

Mona popotáhla. "Dobře." Obrátila se ke Cosmovi. "Omlouvám se za ten svůj tyjatr. Jsem ráda, že jste bezpečně zpátky. Pojď se mnou na střechu a já ti ukážu, jak se zachází s parabolou." Cosmo s úsměvem kývl, ale Detto mu připláci na čelo proužek teploměru.

"V žádném případě! Cosmo se musí vyspat. Mně je jasný, že byste vy dvě štěnata klidně strávili celý den ve smogu debatou o obvodech a přerušovačích. Ale tady mladej se ještě pořád nevyhlízel z toho svého dobrodružství na střeše. Jestli si neodpočine, můžu tu mít horečku nebo dokonce odloučení orgánů. Musí být únavou úplně mrtvý."

Jen to Detto řekl, Cosmo si skutečně začal připadat vyčerpaný. Čelo ho náhle bolelo a z kolena vystřelovaly bolestné záskuby až do kotníku a kyčle. "No, trochu unavený jsem. Možná bych mohl přijít nahoru potom..."

"To nic," řekla Mona. "Jen se vyspi, jak dlouho potřebuješ. Detto má pravdu, máš toho hodně za sebou. Parabolou ti můžu ukázat zítra."

Cosmo kývl. Teď se vyspi, i když by skutečně s nadšením strávil den debatou o obvodech a přerušovačích s Monou Vasquezovou.

Po době strávené v nádrži měl Cosmo sotva dost energie vlézt do postele. Úzké lůžko už mu připadalo jako domov. Něco, co bylo jen jeho. I když se jeho tělesná schránka nacházela na ulici Abrakadabra, jeho sny se toulaly jinde, v Institutu Clarissy Frayneové a v Myishi Tower. Lázeňský a Redwood mu splynuli v jednu osobu, která mu hrozila pěstí. A z té pěsti odkapával celofánový sliz. Vrať se k nám, vyzval ho ten namíxovaný chlápek. Vrať se, Cosmo, čeká tu na tebe temnice. Temnice plná ostrých věcí.

Cosmo se polekaně probudil, až spadl z postele na železnou podlahu. Zelenou vojenskou deku měl omotanou kolem nohou a Redwoodova šílená tvář se mu na okamžik vznášela před očima. Posadil se a čekal, až se probere natolik, aby začal vnímat okolí. Spánek, i když neklidný, mu prospěl. Oteklé čelo splasklo a koleno ho skoro nebolelo.

Až mu dorostou vlasy, budu vypadat skoro jako člověk, pomyslel si s trpkým úsměvem.

Cosmo vstal a natáhl si vojenský pracovní stejnokroj, který mu dal Baškir. Kombinéza byla zřejmě ušitá podle zásady Kapes není nikdy dost. Ve skladišti byl klid, až na skřehotavé chrápání ozývající se z Dettovy kabinky. Člověk by neřekl, že plíce Bartoliho dítěte jsou dost velké na to, aby vydávaly takovéhle zvuky. Stefan měl závěs pořád zatažený, ale Monina postel byla prázdná a ustlaná. Buď byla už vzhůru, nebo si ještě nešla lehnout.

Ještě tu byla jedna neobvyklá věc. Chyběl zvuk, který ke skladišti na ulici Abrakadabra patřil stejně jako závěsy. Počítač byl vypnutý. Samozřejmě. Žádné další půlnoční výpravy nebudou. Nebudou obušky a modré koule. Lidé budou prostě muset ztrácet životní sílu, jak to pravděpodobně dělali tisíce let. Cosmo si z konvice nalil simkávku. Spíš kvůli teplu v dlaních než kvůli chuti. Na stole byl ještě jeden šálek; chromová rukojeť měla tvar výfuku. Mazadlo pro mechanika, stálo na něm. Cosmo šálek naplnil a vykročil k výtahu.

Vejit na střechu bylo jako vyskočit z letadla. Pouhá budova se nezdála dost pevná na to, aby zabránila člověku v pádu na zem. Dýchej, říkal si Cosmo, a nekoukej dolů. Slunce zapadalo, chemický smog ho tentokrát barvil do fialova. Proto můžeme vidět Parazity, vzpomněl si Cosmo. Klinická smrt a chemický smog. Trauma probouzí šestý smysl a chemikálie v naší krvi ho v některých případech udrží probuzený. Na střeše byl malý přístřešek proti větru. Nízký a primitivní, až na elektrické kabely, které vedly dovnitř otvorem v pěnové izolaci stěny, ničím nevybavený. Na nízké stříšce stál přístroj s mikrofonem a satelitním "talířem". Připomínalo to předpotopní digitální televizní antény, ale při bližším pohledu člověk viděl tři moderní čipové skřínky přivařené k základně. Tohle byla zřejmě ta parabola, o které mluvil Stefan. Mona seděla uvnitř na plastové lavičce, zabalená do fóliového spacáku. Tyhle pytle byly lehounké a superizované; první je používali kosmonauti, ale po celém světě je zpoužívali především bezdomovci. Hlavu si Mona opírala o velký polštář, z jehož jednoho rohu se sypaly polystyrénové kuličky. Cosmo si ji chvíli prohlížel. Byla hezká, aspoň jemu to připadalo, ale ne takovým způsobem jako dívky v televizi. Hezká jako opravdový člověk, který má

nějaké city.

"Jdeš dovnitř, nebo tam budeš jenom stát?" řekla Mona, aniž otevřela oči.

Cosmo se snažil promluvit. Řekni něco chytrého, prikazoval svému mozku. Ani náhodou, zněla odpověď. Rezervu mozkových buněk máš tak najedno slovo. Tak vyber nějaké dobré. "Kafe," vyhrkl Cosmo. Za těch okolností to mohlo být mnohem horší.

Mona se protáhla jako kočka a zpod nezapnutého spacáku jí vykoukly holé prsty u nohou.

"Deset malých prasátek," řekla Cosmova ústa dřív, než je stačil zarazit.

Mona otevřela oči a nešťastného chlapce probodla pohledem. "Co jsi říkal, Cosmo?"

"Deset malých prasátek šlo jednou ráno na trh. To je taková říkanka - pro mimina."

Mona stáhla nohy pod fólii. "Já nejsem mimino, Cosmo."

"Promiň. V sirotčinci byl jeden kluk, a ten to říkal, kdykoli viděl prasátko."

"Tak teď jsem ještě prasátko."

"Přesně. Tedy ne, ne. Ty ne, tvoje prsty. Jak bys ty mohla být prasátko? Na to jsi moc..." V duchu se modlil, aby ho Mona přerušila dřív, než stačí větu dořít, ale zřejmě to neměla v úmyslu. Opřela se a naklonila hlavu ke straně.

"Jsem moc co?" Cosmo měl pocit, že se mu nafukuje mozek. Ta destička na čele mu už určitě každou chvíli odletí.

"Moc... ehm... lidská."

Mona se na něj dívala. "Povídal ty sis někdy s někým, jako opravdu povídal?"

Cosmo pokrčil rameny. "Vlastně ne, když nepočítám: Ano, pane dohlížiteli. Ne, pane dohlížiteli. Jak si přejete, pane dohlížiteli."

Mona přijala šálek simkavy a naštěstí už téma dál nerozvíjela. "Díky, Cosmo. Kolik je hodin?"

"Zapadá slunce," odpověděl.

Mona vykoukla oknem přístřešku. "Dneska je fialovo. Lidi s alergiemi budou trpět. Viděl jsi někdy filmový západ slunce, Cosmo? Oranžový a moc krásný. Myslíš, že takhle západy slunce opravdu vypadaly?"

Cosmo pokrčil rameny. "Možná. Ale pochybuju. Speciální efekty dneska dokážou všechno."

Mona upila simkavy. "Asi máš pravdu." Setřásla spací pytel a naklonila se dopředu, aby zkontrolovala ovládací panel postavený na dvou špalcích a prkénku. Na displeji blikalo zelené světlo. "No skvěle," řekla. "Plně nabitá. Teď zachytíme každého Parazita v okruhu dvou kilometrů od Abrakadabry."

Cosmo si krabičku prohlédl. Nevypadala dost výkonně ani na to, aby upekla toast, tím méně aby sledovala přízračná stvoření. "Jestli tahle věc dokáže sledovat Parazity, tak přece musíme zjistit, kde žijí."

"Umí je zachytit," opravila ho Mona, "ne sledovat. Jak zmizí anténě z obzoru, jsou pryč. Parabolu vymyslely velké energetické společnosti k vyhledávání úniků energie, ne ke sledování Parazitů. Funguje na stejném principu jako zobák ptakopyska. Mají tam senzory a jejich pomocí dokážou zaměřit elektrický náboj vytvářený živými bytostmi. Viděla jsem to v jednom z těch videopořadů o přírodě, co nás na ně Stefan v rámci vzdělávání nutí koukat."

Ovládací panel paraboly byl zapojený do prastarého laptopu. Mona ho zapnula a pustila program s trojrozměrnou mřížkou. "Když talíř paraboly zachytí spektrum Parazita, zaznamená jeho polohu, rychlost a směr. Časem se tak získá hora informací."

"A může nás to dovést k místu, kde Paraziti žijí?"

"Ne," zavrtěla Mona hlavou. "Je to absolutní ztráta času. Můžou přiletět kdykoli a odkudkoli. Jejich směr závisí na tom, k jaké katastrofě se zrovna ženou. A tahle anténa má dosah jen něco přes dva čtvereční kilometry."

"Tak proč to děláme?"

Mona se ohlédla, aby se ujistila, že jsou sami. "Zoufalá opatření. Tenhle program jsme měli puštěný přes rok a nebylo to vůbec k ničemu. Měli bychom být někde venku a lovit Parazity."

"Ale i kdybychom je našli, co bychom mohli dělat? Obušky jim leda pomáhají se množit."

Mona si prohrábla rozcuchané vlasy. "Já nevím. Co třeba voda? Třeba bychom mohli po nich stříkat. Něco přece existovat musí."

Na obrazovce se objevilo modré světélko.

"Koukej, tady je jeden! Sto metrů severovýchodně. Rychlost devadesát kilometrů v hodině."

Cosmo skočil k oknu. Modrý Parazit zmizel v dálce za jedním z domů.

"A k čemu nám to je dobré?" zeptala se Mona. "K ničemu, leda bychom ho chytili." Zase se opřela o polštář a přitáhla si příkrývku z fólie těsněji k tělu. "Potřebujeme zázrak."

Cosmo se usmál. "No, v tom případě jsme na správném místě."

"Hm, tos trefil, Cosmo. Ulice Abrakadabra. Víš, proč se tak jmenuje?"

Cosmo si sedl vedle ní na lavici a zavrtěl hlavou.

"Před léty se ti géniové, co vymýšleli Satelitní Město, rozhodli, že by tu měly být zvláštní čtvrti pro umělce. Proto je tu Van Goghova pasáž a Whitmanovy výšiny. Všichni malíři měli bydlet ve Van Goghovi, básníci ve Whitmanovi."

Abrakadabra byla pro showmany. Kouzelníky, barové zpěváky, tanečnice. Byla to pitomost. Umění se do krabičky zavřít nedá. Nikdo, kdo skutečně má talent, si nenechá poroučet, kde má bydlet. Stefan to tu koupil za hubičku.

Dokonce z toho neplatí ani daně. Fakt mu to pálí, aspoň většinou."

"Aspoň většinou," opakoval Stefanův hlas za nimi. Neznělo to ale radostně. Nikdo by ho nepožádal, aby dělal Santa Clause na vánočním večírku, dokonce i kdyby existovaly víc než jen dva miliony lidí, kteří ten svátek ještě slavili.

"Nevadí, když to teď vezmu já? Potřebuju mluvit s naším novým Vidoucím."

Mona vstala a přehodila si příkrývku přes ramena. "Jasně. Pár hodin v normální posteli bych docela užila. Kdo ví? Třeba se teď občas dostanu ven i za světla, když budeme mít v noci volno." Sklonila se, až měla tvář v jedné úrovni s Cosmem. "Jak jsi střílel na ten tank, to se ti povedlo. Zase jsi mě zachránil." Políbila ho na tvář. "Díky."

"Není zač," zamumlal. Měl pocit, jako by mu někdo zapojil obličej do elektrické zásuvky. Mona se zasmála. "Pokračuj takhle dál a za chvíli budeš dostávat pusy od rána do večera." Cosmovi se povedlo dát dohromady větu: "Třeba příště zachrániš ty mě. Pak zas já tobě budu dlužný pusu." Za daných okolností to byla mistrovská ukázka řečnického umění. "Možná," kývla Mona a v očích jí jiskřilo. Přistoupila ke Stefanovi. "Už se mnou mluvíš?" Stefan nevypadal o nic spokojenější než předchozího večera. "Koukej, Mono. Včera večer jsem na tom byl mizerně. Celá moje práce šla do háje." Mona ho šfouchla do prsou prstem. "Naše práce. Jsme Supervědátoři, jsme tým." "Máš pravdu. Jsme tým. Už na to nezapomenu." Zlehka mu stiskla předloktí. "Nezapomínej na to, Stefane." Mona přeběhla chladnou střechu drobnými krůčky, zachumlaná do kukly spacího pytle. Stefan vkročil do přístřešku a zavřel harmonikové dveře. Posadil se vedle Cosma. "Tak co, Cosmo, jak je ti?" Cosmo pokrčil rameny. "Já nevím. Připadám si jako televizní obrazovka, na které nic není. Prázdný. Neměl jsem ještě čas někým se stát." "Tohle z člověka udělá Satelitní Město, vůbec nemá respekt k jedincům. Zařaď se, dělej, co ti říkáme, na nic se neptej." Zatočil knoflíkem na panelu paraboly. "Teď máš čas, Cosmo. Čas být členem skupiny." "A jsem? Myslím člen skupiny?" Stefan si povzdechl. "Proto jsem chtěl s tebou mluvit. V poslední době jsem byl hodně naštvaný, Cosmo. Za to nemůžeš ty, ale já." Cosmo hned neodpověděl, jen upřeně zíral na obrazovku počítače. "Ale jestli někdy mám opravdu patřit k téhle skupině, musíš mi to říct." "Co říct?" ptal se Stefan, ačkoli to už věděl. "Proč to děláme? Co se ti stalo?" Stefanova tvář byla několik vteřin zachmuřená, pak změkla. Rozhodl se. "Tak dobře, Cosmo. Zasloužíš si slyšet pravdu. Ale věř mi, vědět všechno ještě neznamena, že budeš v noci líp spát..." Stefan se naklonil dopředu, složil obličej do dlaní a začal mluvit. Nejdřív váhavě, ale za chvíli se už slova valila jako kuličky ze sáčku. "Před třemi lety jsem byl nadšený kadet. Bylo mi patnáct a ve třídě jsem patřil k nejlepším. Profesorka Faustinová, moje učitelka a blízká rodinná přítelkyně, mi dala doporučení do důstojnické školy. A pak se to jeden den strašně zvrtilo. Moje matka mi volala na Akademii. Potřebovala odvézt domů z kliniky, kde pracovala, a já jsem zrovna udělal fidičák. Takže jsem ji vyzvedl v policejním autě. Říkal jsem si, že to vezmu kolem našeho bytu a pak odvezu auto na ústředí." Stefan si zamnul oko pěstí. "Pitomost. Policejní auto je vždycky terč. Vždycky. Nevinní civilisté se v něm nikdy nemají vozit. Věděl jsem to. Na co jsem myslel?" "Co se stalo?" ptal se Cosmo. "Byli jsme na půl cestě domů, když auto vybuchlo. Technici říkali, že v šasi byla kamuflovaná mina. Nikdy nenašli toho, kdo ji tam nastražil." Stefan si přešel prstem po jizvě u úst. "Byl jsem dost rozmlácený. Taky máma byla těžce zraněná. Hodně těžce. Ale byla by přežila, tím jsem si jistý. Viděl jsem hodně zranění, a ona by to byla přežila." "Nebýt Parazitů?" hádal Cosmo. "Ti modří ďáblové se na nás sesypali jako včely na med. A já se nemohl pohnout, nemohl jsem ji zachránit. Jen jsem tam ležel, přimáčkнутý autem. Díval jsem se, jak mou matku úplně vycucali. Tři z nich přistáli na mně. Na pažích a na prsou. Zírali na mě těma velikýma očima." Stefan se odmlčel a přešel si přes oči rukávem. "Záchranka přijela během pár vteřin. Náhodou byla jedna poblíž. Ale pro matku bylo už pozdě. Já přišel pozdě. Zklamal jsem ji." Cosmo dlouho a důkladně přemýšlel, než něco řekl. "Nezklamal jsi ji," prohlásil. "Paraziti jsou součástí přírody. S přírodou se bojovat nedá." Stefan vzal Cosma kolem ramen. "Díky, Cosmo," řekl. "To je sice hezké, ale velryby byly taky součástí přírody, a vyhubili jsme je dokonale."

V porovnání s předchozím týdnem byly následující dny velice klidné. Mona bedlivě sledovala parabolu, ale počítač nedokázal z jednotlivých výskytů vyčíst žádnou zákonitost. Nakonec Stefan svolal schůzku poté, co byl navštívit popel své matky. Chodil tam skoro každý den od té doby, co se setkal s Ellen Faustinovou. Víc než kdy dřív mu scházela matčina síla a její vedení.

"Přemýšlel jsem o tomhle všem," řekl a ukázal širokým gestem na skladiště a všechno vybavení. "Je to celé šílenství. Jak jsem si mohl myslet, že něco zmůžeme proti... přírodě? Pokaždé, když jsme rozstříleli Parazita, vyrobili jsme deset nových, kteří se vrhli na lidi. Kolik životů to stálo?"

"Ale teď máme ten energetický impuls," namítla Mona. "Stačí najít jejich hnízdo a mužem to všechno napravit."

"Ne, měla jsi pravdu, Mono," povzdechl Stefan. "Parabola nikdy nebyla k ničemu. Neměl jsem právo vás posílat do nebezpečí." Odmlčel se a postupně se všem členům skupiny podíval do očí. Chystalo se něco velkého. Mona se pod stolem natáhla a stiskla Cosmovi ruku. To, co teď Stefan řekne, je zásahne všechny. Supervědátor se zhluboka nadechl. "K něčemu jsem se rozhodl. Ode dneška jsme oficiálně normální lidi." To prohlášení jako by skladištěm zadunělo. Normální lidi? Existuje vůbec něco takového?

"Mě jsi nikdy do nebezpečí neposlal," řekl Cosmo. "Nikdo mě k ničemu nenutil. Dělal jsem to, co podle mě bylo správné. Jediný, co jsi pro mě udělal ty, bylo, že jsi mi zachránil život."

"Mně taky," kývla Mona. "Nebýt Supervědátorů, byl by teď ze mě masťnej flek někde vedle závodní dráhy." Stefan zavrtěl hlavou. "Je načase, abych se probudil. Moje matka je mrtvá a já se s tím musím smířit."

Mona vyskočila: "Nemůžeme se prostě vzdát, Stefane. Víš přece, jaký je náš osud. Budeme s těmi věcmi bojovat, dokud budeme moci. Řekni mu něco, Detto."

Bartoliho dítě klopilo oči. "Možná má šéf pravdu," řekl. "Možná bychom to vážně měli zabalit."

Mona rozhodla rukama. "No to se mi snad zdá! Jedna operace se nepovede a všichni se sesypou."

"Sesypou? Tak to není, Mono. Tak to vůbec není. Dělali jsme, co jsme mohli, jenže to je jako snažit se vysušit oceán ubrouskem. Kdo říká, že bychom nějakou dobu nemohli spokojeně žít jako normální lidi?"

Mona byla ve tváři rudá vzteky. "Normální lidi tyhle příšery vycucávají, jenomže ti normální to nevědí. To chceš jen koukat, nic nedělat a nechat Parazity, ať si dělají, co chtějí?"

Stefan uchopil Monu zlehka za ramena. "Já to taky nechci. Ale prohráli jsme. Jsme parta zelenáčů. Co můžeme dělat?"

"Teď za sebou máme Myishi," zašeptala Mona. "Máme energetický impulz a parabolu."

"Ta nefunguje. Nikdy nefungovala. Trvalo mi dlouho, než jsem to pochopil, ale teď to chápu."

"S tou parabolou, to je škoda," řekl Cosmo zamyšleně a skoro pro sebe.

Mona se k němu obrátila. "Jak to myslíš, Cosmo?"

"Profesorka Faustinová něco říkala. Paraziti se často krmí elektřinou. Vsadil bych se, že kdybychom našli místa, kde uniká elektřina, našli bychom Parazity." Opřel si bradu do dlaně. "Kdybychom tak měli větší anténu."

Mona se rozběhla k nejbližšímu oknu a prudce rozhrnula těžké závěsy. "Myishi má dost velkou anténu," ukázala ke hvězdám. "Ještě jednou, Stefane. Ještě jeden pokus."

Stefanova rezignace popraskala jako vyschlé bláto a objevilo se staré odhodlání. "Detto," řekl, "kde mám telefon?"

"Rozhodně ne," prohlásila Ellen Faustinová. Stefan nevěřil vlastním ušima. "Paní profesorko, já přece chci jen datový port na Satelitu. Jedno napojení, co vám to udělá?" Tvář profesorky Faustinové na obrazovce telefonu byla zachmuřená. "Satelit je nedostupný, Stefane, dokonce i pro mě. Já jsem jen prezidentka výzkumu. Na Satelitu bych nemohla drhnout ani podlahy."

Sluchátko telefonu ve Stefanově ruce skoro prasklo. "Dobře, tak ten průzkum proveďte sama. Koncentrace úniků energie někde v centru města, takového něco hledám." Faustinová nahlédla do digitálního diáře na svém stole. "To je mnohem lepší myšlenka. Můžu dostat pozorovací čas řekněme za dva měsíce."

"Za dva měsíce! Máte ponětí, kolik lidí ty potvory vycucávají za dva měsíce?"

"S tím nemůžu nic dělat," prohlásila Faustinová a obrátila svůj digitální diář tak, aby Stefan viděl na obrazovku.

"Podívej se, kolik klientů čeká. Nike, Disney, Krom. Jedno připojení na Satelit stojí miliony. Uvědomuješ si, jakou účinnost má jediné reklamní vysílání? Čas Satelitu je zadaný na pět let dopředu. Dva měsíce je absolutně nejbližší termín, kdy se tam dostanu, a to ještě budu muset obvolat kdekoho, kdo je mi něco dlužen."

Stefan se silou vůle snažil nerozčlíit. "A jak mám použít ten váš energetický pulz, když nedokážu Parazity najít?" Na Faustinovou to dojem neudělalo.

"Stefane, celá tahle operace je tajná. Ne-druh čtyři neexistuje. Modifikovaná pulzní energie taky ne. Ostatně neexistuješ ani ty a ta tvoje hlídka. Co ode mě chceš? Abych šla na ředitelství a začala jim vykládat něco o neviditelných modrých tvorech, kteří pročišťují energii?"

"Ne," připustil Stefan a zamračil se na obrazovku telefonu. "To asi nejde. Ale co mám podle vás dělat já?"

"Máš najít jiný způsob," řekla Ellen Faustinová.

Stefan zavřel sluchátko. "Nebojte se," řekl, "najdu."

Čtvrt' Čórka, za zátarasy; Satelitní Město

Mona projížděla Popelníci rušnými ulicemi Čórky. Technicky vzato by manuálně řídit vůbec neměla, ale tady se nevyskytoval žádný policista, který by chtěl vidět její řidičák (neměla ho). Noční gangy teď nahradily davy obyčejných mírumilovných lidí. V bleděmodrém denním světle běžel život jako všude jinde ve světě. Za všech podmínek musejí lidé jíst, žít a milovat. Po stranách ulic vyrůstaly stánky jako mávnutím kouzelné hůlky. Afričtí krejčí se mísili s asijskými nádeníky a evropskými ševci. Obchod kvetl a živě se smlouvalo. Cosmo to všechno sledoval ze svého sedadla v Popelnici.

"Nežije se tady tak špatně."

"Ve dne ne," řekl Stefan. "A bude to mnohem lepší, jestli profesorka Faustinová dokáže znova rozjet svoje plány sociální sítě."

Detto si v malém zrcátku prohlížel svou bradu. Pořád doufal, že najde aspoň strniště. "No jasně. Proto tohle děláme za jejími zády."

"Profesorka Faustinová je uvnitř," vysvětloval Stefan. "Musí se držet pravidel; my ne. Když se Supervědátoři dokážou postarat o problém Parazitů, Satelit se stabilizuje a sociální granty se zase rozběhnou. A všichni budou spokojení."

"Obzvlášť Myishi," strčil Detto zrcátko do kapsy. "Podle mě je to od nás moc hezké, že za ně děláme jejich práci, zvlášť po tom, co se nás léta pokoušejí zabít."

Mona se rozkřikla od volantu: "A napadá tě něco lepšího, Detto? Napadá?" Dopřála mu plných pět vteřin na odpověď.

"Ne? Já jsem si to myslela. Tebe nikdy nic nenapadne."

"Nikdy? To je jenom zdravý skepticismus," prohlásilo Bartoliho dítě. "Nemůžeme být všichni důvěřivci. Celá tahle věc pořádně smrdí. Najednou pracujeme pro korporace. Nelíbí se mi to."

"Mně taky moc ne," souhlasil Stefan. "Ale profesorka Faustinová je především moje přítelkyně a pak teprve korporace. Můžeme jí věřit."

"Víš to jistě? Vsadíš na to životy nás všech?"

"Jediný život, který teď na to sázím, je můj vlastní. Jak vystopujeme hnízdo Parazitů, energetický impuls odpálím já. Ode dneška sedíte vy děti u počítače."

Mona málem nabourala. "Děti? Komu říkáš děti? Je ti jen o pár let víc než nám. Když jsem dost stará na to, abych pobíhala po střechách, jsem taky dost stará, abych kladla energetické impulsy. Nehodlám sedět na zadku a koukat na všechno přes monitor."

"Však se toho budeš účastnit, ale z bezpečné vzdálenosti. A jestli se ti to nelíbí, tak to auto zastav a vystup. Miláčkové tě určitě moc rádi vezmou zpátky."

Mona dupla na plyn. "Viš, co ti řeknu, Stefane? Občas se chováš jako prase."

Jeli přes tři hodiny, až Popelnice minula hraniční silnici Satelitního Města. Příští stanice poušť. Cosmo viděl konec města a fascinovalo ho to. Copak město má konec? Z nějakého důvodu si vždycky představoval, že město je veliké vězení. A i kdyby člověk odešel, jak přežívají lidé tady na venkově? Vůbec se to nepodobalo tomu venkovu, jak ho znal ze starých videí. Nebyli tu žádní koně, kteří by cválali ve zpomalených záběrech, a na stromech nevisely žádné houpačky. Ono ostatně ani těch stromů moc nebylo. Většinu rostlin takhle blízko u města zahubil chemický smog či nějaká havárie v továrně. Lidé tu žili mimo dosah Satelitu a nebyli jím poznamenáni. Většina venkovanů bydlela v malých jednopatrových domcích stlučených z čehokoli, co vypadalo, že dlouhou dobu vydrží. Cosmovi ty domy připadaly ohromně exotické. Po úmorném životě v Železnáku bylo osvěžující vidět, že mají zdi z kusů vyztužených dálničních mostů a střechy ze starých billboardů.

Detto se otřásl. "Z tohoto místa mám husí kůži. Viš, že tady nemají satelitní televizi? Některé domy mají jenom deset nebo patnáct ilegálních stanic. Co celý den dělají?"

"Žijí," řekl Stefan a ukázal na horu odpadu v dálce. "Támhle, Mono. Tam jedeme."

Jak se blížili, uvědomil si Cosmo, že ta skládková hora je ve skutečnosti oplocený dvůr, přetékájící šrotem vyvezeným z města. Dva ozbrojení strážníci stáli ve stínu zastřešené věže a jejich zbraně byly stejně předpotopní jako všechno to, co hlídali.

Mona zastavila Popelnici před zdobenou železnou bránou, která v předchozím životě sloužila jako vchod do pouťové atrakce Doba dinosaurů.

Stefan otevřel dveře a vystoupil do vedra a prachu. Shora na něj zamířily dvě pušky.

"Koukej vodjet, mladej," řekl jeden ze strážných, sušinka, který neměl víc než tři zuby. "Jestli teda nemáš něco slušného na prodej. Co je na té bráně, toho si nevšímej, tohle nejní žádná zábavní jízda."

"Sklapni a poslouchej," prohlásil Stefan se svým obvyklým taktém. "Potřebuju mluvit s Lincolnem. Stačí říct jméno Baškír. A jestli se tahle brána do dvou minut neotevře, tak vás poženou k zodpovědnosti. Oba."

Strážný chtěl něco namítat, ale Stefan se jen významně podíval na hodinky. Pak se strážný rozhodl přece jen pro Lincolna dojít. Jestli si tenhle vysoký ozbrojený mladík chce na někom vylít vztek, ať to raději není on. V těch pronikavých očích a nerovné jizvě u úst bylo něco hrozného. Druhý strážný za kolegou plivnul. "Jenom utíkej jak splašený zajíc, ty kojote zbábělej. Žízla má pevnější páteř než ty." Ten člověk si zjevně liboval ve zvířecích metaforách.

Stefan se vrátil do auta. "Myslím, že jsme skoro tam."

"To bude nejspíš tvým osobním kouzlem," rýpla si Mona, která mu ještě neodpustila to "zastav a vystup".

"Takže: Až budeme vevnitř, chci, abyste si všichni dávali bacha," pokračoval Stefan. "Viděli jste nějaký ty filmy o Divokém západě, kde se strhla přestřelka kvůli každému pitomosti?"

Cosmo kývl.

"No, a vrakoviště je přesně takový, akorát ty kulky jsou opravdové. Detto, dokud ti neřeknu, jsi pořád dítě."

"Ale Stefane. Já tak nesnáším dělat ze sebe dítě," usklíbl se.

"Můžem potřebovat nějaké to eso v rukávu. A to jsi ty." Ani ne za dvě minuty se dinosauri brána otevřela, na každé straně ji postrkoval jeden z těch divných strážných. Když je Cosmo viděl takhle zblízka, uvědomil si, že je mnohem lepší dívat se na ně z dálky.

"Tak s tou plechárou zajedte dovnitř, pane Baškíře. Zapíchněte to před recepci."

"Fúúj," zavyl ten druhý. "Ty seš ale vošklivej."

Cosmo nevěděl, jestli ten muž mluví k Popelnici nebo ke svému vlastnímu odrazu. Na druhou stranu on sám rozhodně nebyl v situaci, kdy by se mohl vyšklebovat jiným. Na jeho vlastní hlavu také nebyl zrovna krásný pohled, co mu ji Detto zazáplatoval, třebaže teď už mu aspoň narostlo nějaké to strniště, které mu ty boule na hlavě trochu zakrylo. Mona projela překážkovou dráhou automobilových koster a zaparkovala před stupínkem vystavěným z rezavějících satelitních antén. To musela být ta "recepcie".

"A nezapomeň," připomněl Stefan Dettovi, "dělej, že jsi malý!"

Mona se zasmála. "Dělej? Stačí, když se budeš chovat normálně, Detto. Nikomu nic nedojde."

Ošklivá dvojčata je doprovodila závěsem z matic a šroubů propletených měděným drátem. Uvnitř byla ještě větší špína než venku. Každý čtvereční centimetr byl pokrytý páchnoucí směsí oleje, špíny a rzi. Na stropě se hemžily miliony rzivých vši. Od kusadel jim odpadávaly vločky rzi a snašely se dolů jako robotičtí moli.

Za stolem postaveným z palet seděl muž, kterému špína zjevně nevadila. Nohy měl opřené na stole a holé prsty mu olizovala tlustá rezavá kočka.

"Hezká kočka," podotkl Stefan. "Jak se jmenuje?"

"Kamufláž," odpověděl muž. "Když tahle kočka zavře oči, nenajde ji tady ani smečka bloodhoundů." Stefan mu shodil nohy ze stolu a sedl si proti němu. Kočka zapraskala a vyběhla mužovi po nohách na břicho. "Koukám, že slušné chování ti nic neříká."

"Za slušný chování si nic nekoupíš ani v Železnáku, ani jinde, Lincolne."

Lincolnova tvář byla vyhublá a pod očima měl pytle, jako by mu tam kůže tála. Mohl být jakéhokoli věku a jakékoli rasy, ale jeho akcent jasně prozrazoval původ ve vyšší třídě. Měl na sobě tence proužkovaný oblek s vestou, bohužel nejméně dvacet let starý. "Ty víš, jak se jmenuju, chlapče, ale já nevím, kdo jsi ty. Použil jsi jméno mojí přítelkyně, aby ses dostal dovnitř, ale rozhodně nejsi doktorka Ariel Baškírová."

"Jsem její syn Stefan. Říkala mi o tobě."

Lincoln si ho chvíli prohlížel. "Jo, máš její oči. Jak se má matka?"

Stefan sklopil oči. "Zemřela. Před třemi lety."

Lincoln chvíli mlčel. "To mě mrzí. Byla to hodná ženská."

"To byla. Podle toho, co mi říkala, jsi jí něco dlužen."

Lincoln se zasmál. Jeho zuby měly stejnou barvu jako zbytek obličeje. "Možná. Ale tobě rozhodně nic dlužen nejsem, chlapče. Takovéhle dluhy jsou nepřenositelné."

Stefan se opřel lokty o stůl. "Lincolne, před pěti lety moje matka přijela z města a vyoperovala ti prasklé slepé střevo. Žádný jiný doktor z města by to neudělal. Když tady byla, viděla startovat VANO. Všechno mi o tom řekla. Oba víme, že jsi to ty, kdo celé roky posílá nahoru pirátská VANO, samozřejmě bez povolení, bezpečnostních i jiných. Stačí jeden můj telefonát a bezpečnostní služba Myishi ti to tady kosmickými lasery rozseká na nudličky. A tady tahle ošklivá dvojčata ti budou úplně na nic."

Na Lincoln to dojem neudělalo. "Floyda a Bruce jsi viděl. To jsou moji mládenci. Sebral jsem je na ulici, skoro ještě neodrostli plenám. Myslím, že jim tou dobou bylo šestadvacet. Jsou úplně pitomí, chudáci, ale střílet rozhodně umějí. Mimochodem, teď zrovna ti na hlavu míří velkejma ošklivejma bouchačkama."

"Vážně?" řekl Stefan. "No tak to bych jim radil, aby se podívali dolů."

"Kouknout dolů?" opakoval Floyd. "Ty chceš, abysme dali voči z terče pryč, co?"

"Ty si asi myslíš, že sme se narodili včera, co?" dodal Bruce a přitom trochu hvízdal mezerami mezi zuby. "Tě krejem, si piš. Tebe i ty dva druhý."

"A co toho malýho?" zeptal se Stefan.

Floyd se zachechtal. "Co je s ním? Co ten může? Poflusat nás?" V té chvíli ucítili Floyd a Bruce, jak se jim do podkolenních jamek bolestivě zaryly dva obušky. Detto se na ně spokojeně šklebil vzhůru. "Jestli tady někdo bude flusat, tak vy dva, až to do vás napálím."

Lincoln se musel zasmát. "Bartoli?" Detto kývl. "Jeden z posledních."

"Tak jo, pitomci," řekl Lincoln. "Dejte pryč ty bouchačky, než vám ten malej postaví všechny vlasy do pozoru." Floyd a Bruce neochotně udělali, co jim řekl. "Opravdické Bartoliho dítě," řekl Lincoln. "Jaké máš mutace?"

Detto se zamračil. "Dávám přednost výrazu zvláštní vloh." "

"Mutace, zvláštní vloh, říkej si tomu, jak chceš. Co umíš?"

"Jsem doktor téhle skupiny."

"Aha, léčivé ruce. O tom jsem slyšel. Jsi taky citlivý?"

"K čemu?"

"K duchovnímu světu. Vědci v televizi říkají, že Bartoli probudil některé části mozku, které tisíce let spaly."

"Já vím, co mozkaři říkají," odsekl Detto neobvykle ostře. "Ne, nejsem citlivý. Dobře vypadám, to je všechno."

Lincoln se znovu opřel ve své chatrné židli. "No, jak tak koukám, dostal jsi mě, Stefane. Takže k věci. Co pro tebe můžu udělat?"

"Potřebuju vysokoatmosférickou nízkoorbitální loď," prohlásil Stefan bez obalu.

Lincoln se zasmál. Z vrásek v jeho obličeji se sypaly vločky rzi. "VANO? A víc nic nechceš? Co napřed trochu smlouvat, co?"

"Na smlouvání nemám čas. Potřebuju VANO, hned. Dnes."

"Kde bych vzal VANO? To by bylo ilegální. Veřejná i soukromá policie by mě hned zavřely. Tvoje matka se musela splést. Třeba to byla fata morgana."

Stefan uhodil pěstí do stolu. "Moje matka byla blázen do kosmických lodí. Byl to její koníček. Brala mě na Mys dívat se na startující rakety. Zнала každý model, který kdy kdo vyrobil. Ona se nespletla. Ty jsi ten vesmírný pirát, kterého bezpečáci hledají."

"A jestli jsem?" zeptal se Lincoln. "Pamatuj si, že nic nepřiznávám. Kdo jiný by čistil vesmír? Kdo jiný by posbíral všechny ty zhavarované satelity? Podle mého skromného názoru ten, kdo posílá nahoru ty neohlášené VANO, prokazuje Zemi dobrou službu. První kosmický popelář. Nějaký to občasný pirátský televizní vysílání je podle mě jenom nepatrná cena za čistý vesmír."

"Jasně, jasně, zasloužíš medaili. Tak kde je ta loď?" Lincoln se náhle zatvářil smrtelně vážně. "Proč bych vám měl dávat loď? Takovým kuřatům? Nejste ani dost staří, abyste řídili tu hromadu šrotu venku, natož VANO."

"V Železnáku člověk dospěje rychle," odsekl Stefan trpce. "Celý roky jsme přežívali na vlastní pěst. To jediný, co pro nás v nedávné minulosti udělali dospělí, bylo, že se nás pokoušeli zabít. Můžeš naprogramovat VANO odsud. Poletí nahoru a zase zpátky a nikdo z nás se přístrojů nemusí ani dotknout. Jediný, co chceme, je být na palubě."

"Ještě pořád jsi neřekl, proč bych vám měl dávat svou loď, kdyby tu nějaká byla. Co bych z toho měl?"

Stefan vytáhl ze své nové bundy malý skládací počítačový panel. Položil ho na stůl.

"Co to je?" zeptal se Lincoln a snažil se vypadat, že ho to nezajímá. "Nejnovější tri-D videohra?"

"Ne, Lincolne, to je přídavný panel. Se solárním článkem Lockheed Martin a paměťovou kapacitou dva miliony giga-Pytů. Nedávno jsem ho získal od jednoho známého."

Lincoln do panelu šťouchl. "Přídavný panel. No vida. A co je v té paměti?"

"Zatím nic. Ale kapacitu má dost velkou, aby se s tím dala rozjet pirátská televizní stanice."

Lincoln vážil panel v dlani. "Teoreticky. Jenže prakticky bys potřeboval ještě velkou anténu, na kterou by se napojil."

"Anténu máme. Tu největší."

"Nedělej si ze mě blázný, Stefane. K Satelitu se nedostane nikdo, kdo nemá příslušné přístupové kódy. Přiblížíš se na dva kilometry k Satelitu bez kódů a oni tě rozstřílejí na kusy."

Stefan zastrčil panel do kapsy. "Kódy nech na mně. Tohle je příležitost, jaká přijde jednou za život, Lincoln. Můžu tě tímhle panelem napojit na Satelit. Budeš vysílat celé měsíce, než ho vypátrají."

Lincoln si drbal čisté místo na bradě. "A co bych pro to musel udělat?"

"Dej mi startovací kartu k VANO, co máš tady za domem, jak vím."

"Dva miliony gigabytů, říkáš?"

"Jsou tvoje. Dám ti propojovací čip a jsi tam." Lincoln se už chytil, ale ještě s tím bojoval. "Víš ty, kolik takový čip stojí, Stefane?"

"Asi desetinu toho, co vyděláš od nezávislých televizních společností."

"To všechno může být lež, Stefane. Třeba jenom potřebuješ mou loď a žádný kódy nemáš."

Stefan ho přes hustou atmosféru probodl pohledem. "Máš moje slovo, Lincoln. Přisahám na matčin hrob."

Lincoln zamával rukama. "Nemusíš být morbidní a hned přísahat na hroby. To se nehodí."

"Tak co, jsme dohodnutí?"

Lincoln vstal a rez z něj opadávala jako suché hadí šupiny. "Ano, mladý Baškire, jsme dohodnutí."

Stefan k němu natáhl pravici. "Ruku na to?"

Lincoln jeho gesto ignoroval. "Ruce si můžeme podat, až mi moji loď vrátíte zpátky celou."

Lincoln vedl Supervědatory do zadní části vrakoviště, kde se tyčila doslova stěna autovraků. Vylovil dálkové ovládání vrat, které měl pod vrstvou oblečení na provázku kolem krku, a stiskl tlačítko. Stěna se uprostřed rozdělila a na viklavých kolejničích se rozjela. Zároveň se okamžitě vyřítilo ven pět nebo šest mohutných psů na gumových šňůrách. Cenili zažloutlé zuby a od stažených pysků jim visely provazce slin jako švihadla.

Lincoln stiskl další tlačítko na ovládání a nějaký přístroj zatáhl vodítka dovnitř.

"Když jde o bezpečnost, můžou se před hladovým čoklem jít schovat všechny moderní vynálezy." Psi byli zvláštní rasa, měli tupé čumáky a rezavou srst. Lincoln jim hodil hrst kostí z kbelíku. "Jak se vám líbí moji miláčkové? Stáli mě pěkný prachy. Objednal jsem si je z genetické laboratoře na Kubě. Většinou geny z pitbulla. Taky něco z medvěda, a pár řetězců chameleóna kvůli barvě."

VANO stálo na mříži v ledové kleci. Chladicí pumpy plivaly na hladký povrch podchlazené krystaly. Uvnitř zamrzlých panelů se leskl trup lodi.

"Máš vysloveně kliku, Stefane," řekl Lincoln. "Na dnešek večer máme plánovaný start. Nic zvláštního, jenom rutinní obhlídka, jestli něco neposbíráme. Jinak by ledování trvalo několik dní."

Cosmo se přitočil k Moně. "K čemu je dobrý ten led?"

"Kamufláž, Cosmo. VANO potřebuje dvě rakety na tekuté palivo, aby ho vynesly první kilometr, než naskočí solární pás. Jenže to je takový žár, že by se to na skenerech Myishi určitě objevilo. A tam zrovna nemilují piráty, co jim lezou do vesmíru. Díky tomu ledu se místo startu na obrazovce neobjeví. Piráti takové ledové klece užívají už desítky let." Floyd a Bruce táhli pomocí háků jeden ledový kvádr k raketě. VANO sedělo na čtyřech kvádrech jako auto, když mu nafukují kola.

Supervědatory vkročili do ledového krunýře. Cosmo se dotkl chladného trupu lodi. "Tohle lítá?"

Lincoln mu dal ťafku za ucho. "Jasně že lítá, ty drzoune. Lítá, vznáší se, klouže. Ale co je nejdůležitější, přistává." S teatrálním gestem předal Stefanovi startovací kartu. "Předpokládám, že mi neřeknete, co tam nahoře chcete." Stefan strčil kartu do kapsy a podal Lincolnovi solární panel Lockheed Martin.

"To předpokládáš správně, starouši. Odlétáme za soumraku, takže máš tři hodiny na to, aby sis na panel nainstaloval software, jaký potřebuješ."

"Máte mechanika?"

Mona už pracovala na jednom z přístupových panelů se šroubovákem. "Jo, máme. Dejte mi hodinu a já vám řeknu, jestli máme loď."

Mona zkontrolovala VANO podle servisního seznamu a ohlásila dvacet čtyři elektronických, počítačových a mechanických závad.

"Čtyřadvacet," zamnul si Stefan bradu. "Je něco z toho kritického?"

Mona nahlédla do seznamu. "Většinou se to týká jenom pohodlí. Vzduchové filtry by potřebovaly vyměnit, ale nebudem tam dlouho, takže by to mělo stačit. Provedla jsem tlakové zkoušky skafandrů. Až na jeden by všechny potřebovaly záplatovat, takže půjdeš ven sám, Stefane."

"Dobře. Odteď už nikdo nebude zbytečně riskovat."

"Klapky se sotva hýbají, takže žádné ostré zatáčky. Většinu obvodů drží pohromadě izolačka z roku raz dva a přední sklo je špinavé."

"Má stěrače?"

"Ne."

"Tak jo. Sežeň houbu a teplou vodu. Odlétáme za hodinu."

VANO vážilo čtrnáct tun a mělo víceméně kuželovitý tvar. Řídilo se ocasionálními klapkami a dvanácti plynovými tryskami, z nichž šest skutečně fungovalo. Trup byl v nějaké fázi svého života natřen modrou barvou Evropské unie, ale během popelářských výprav se většina barvy odřela. Na zádi měla loď dvě napevno připojené trysky, které dodají dost

energie pro počáteční únik z atmosféry; pak jejich funkci převezme "snubní prsten".

Snubní prsten byl prstenec pozlacených solárních panelů, které neustále oscilovaly, jak se loď pohybovala. Panely se postupně nabíjely, pak se stáhly, aby se spojily s magnetickým prstencem na trupu, předaly svůj náboj a uvolnily místo jinému panelu. Ve vesmíru připomínalo VANO nejvíc ze všeho havajskou dívku tančící hula hop s obručemi. "Jak daleko do vesmíru poletíme?" zeptal se Cosmo Mony. Mona prováděla závěrečnou kontrolu za pomoci ohmataného manuálu.

"Technicky vzato vlastně do vesmíru neletíme, jen za okraj atmosféry. Ale rozdíl v tom není, Cosmo. Když spadneš z větší výšky než patnáct metrů, tak jako tak nepřežiješ. A jestli nás něco zabije v tomhle případě, bude to mnohem spíš netěšnost rakety než pád."

"No děkuju," podotkl Cosmo. "Hned je mi líp."

"To je dobře, protože jsi můj kopilot." Cosmo si přitáhl kombinézu těsněji k tělu; uprostřed ledu byla zima. "Kopilot? Mono, já neumím poslat ani koordináty auta na Satelit."

"Neboj, Cosmo. Většinu práce udělá počítač, a až se dost přiblížíme, tak nás Satelit už navede sám."

"Jestli seženem přístupové kódy," připomněl jí Cosmo.

Mona se zamračila na červené světélko na pultě. Zafukala na něj kloubem prstu a ono se změnilo na zelené. "Jestli to nedělá starosti Stefanovi, nedělá to starosti ani mně."

Dovnitř nakoukl Lincoln: "Tady je ten Lockheed," řekl a podal Moně přidavný panel. "A ať ho tam pořádně připojíte. Start za deset."

Mona neměla ráda, když jí někdo rozkazoval. "Start za deset? Je tady snad někde řídicí středisko, kterýho jsem si nevšimla?"

Lincoln se sladce usmál. "Ne, moje kočička ironická, žádné řídicí středisko tu není. Ale mým chladicím pumpám dochází plyn, takže buď startujete za deset, nebo led roztaje, a jestli roztaje, tak neletíte vůbec. Ale Stefanovi to budeš vysvětlovat sama, ano?"

Mona se vrátila k závěrečné kontrole. "Na tom něco je. Tak za deset minut."

O devět minut později byli Supervědátoři připoutaní v gyrokřeslech, žebra jim proti přetížení chránily pancéřové vesty. Ledové bloky nad nimi se třpytily v zapadajícím slunci. "Ten led doufám pukne," podotkl Cosmo. "Vypadá dost tlustý." Mona měla prst připravený nad startovacím tlačítkem. "Teoreticky by měl. Na přídi je pancíř jako u ledoborce." Detto a Stefan byli vzadu. Raketa měla jen tři sedadla, takže Detto musel sedět Stefanovi na klíně, připoutaný přidavným pásem. Bartoliho dítě z toho nebylo ani trochu nadšené. "Ze všech ponížení, které jsem musel kvůli svému stavu snášet, je tohle nejhorší."

Stefan ho pohládl po hlavičce: "No tak, no tak, chlapečku. Mám ti povídat pohádku?"

"Hele, Stefane, nech si to. Já jsem sice malý, ale to neznamená, že ti nemůžu něco udělat."

Mona se obrátila v gyrokřesle. "Jsi nějaký nevrlý, Detto. Netrápí tě větríčky?"

Detto se pokusil po ní skočit, ale pásy ho zadržely. "Startuj, Mono," pobídl ji Stefan. "Než se nám utrhne." Mona odklopila bezpečnostní příklop nad startérem. "Tak jedem," řekla a stiskla červené tlačítko. Trysky se s mohutným řevem zažehly a během vteřin změnily led v páru. Obal kolem nich roztál. Kolem VANO se vyvalila oblaka páry, takže nebylo nic vidět.

Loď pomalu opustila startovací plošinu; bojovala s gravitací, která ji držela u země. Ručička na měřidlech výkonu se zatřepetala v červené zóně, jak počítač zvyšoval tah. Ledoborec na přídi nejdřív nalomil a pak prorazil ledový strop. Voda pod nimi se vařila a znovu se kondenzovala jako hustá mlha. Cosmo měl pocit, že ho to roztrhá na kusy. Tohle nebyl ten let, jak ho předváděli v reklamách cestovních kanceláří. Jenže to také nebyl Satelitem ovládaný výletní koráb vyšší třídy.

VANO byla dvacet let stará pirátská loď se dvěma motory a měla sotva tolik paměti, aby to stačilo na domácí kino. Příd se trochu naklonila.

"Nebezpečná fáze," procedila Mona cvakajícími zuby. "Když je počáteční výkon moc velký, letí zád' rychleji než příd'."

"A co pak?"

"Pak se roztočíme."

"To nezní dobře."

"Taky že to není dobré."

Počítač trochu snížil výkon a loď vyrovnal.

"Fajn, už jsme svisle. A teď si to vychutnáme." Nováček Cosmo chtěl právě položit další otázku. Chtěl se zeptat, co si vychutnají.

Pak zabral snubní prsten a k dohasínajícím tryskám a k vlastním lithiovým bateriím VANO přidal sílu povrchových solárních panelů. Loď vyrazila rychlostí dva a půl tisíce kilometrů za hodinu do zelených oblak jako kámen vystřelený z praku. Zrychlení donutilo Cosma spolknout slova. Moně se podařilo promluvit, přestože se jí šlachy na krku vypínaly jako mostní lana. "Vychutnávej," řekla.

Modré nebe, vydechl Cosmo, když otřesy ustaly. Nebe je vážně modré. Na předním skle stále ještě lpěly šmouhy vazkého smogu, ale dál byla azurová obloha posypaná hvězdami. Byl to úžasný pohled. Modrá jako na starých pohlednicích. Pohled z observatoře Myishi byl impozantní, ale tohle bylo ještě lepší, protože obloha byla všude kolem nich: Cosmo dokonce viděl na jednom obzoru bílý mrak.

Z počítačového reproduktoru se ozvalo mechanické hlášení: "Gravitace jedna pětina pozemské normy. Aktivuji umělou gravitaci."

"To je dobře," libovala si Mona. "Tohle vznášení mi nedělá dobře na žaludek."

Pak počítač oznámil: "Umělá gravitace selhala."

Mona párkrát uhodila do startéru gravitace, ale bez úspěchu. "No nazdar," zavrčela pak. "Vratký zvratky."

"Cože?" zeptal se Cosmo. Pak ucítil, jak se mu zvedá obsah žaludku.

"Vůbec se nehýbej," varovala ho Mona. "Na sníženou gravitaci si musíš chvíli zvykat. Neodepínej se z pásů." Otočila se přes rameno. "Nemáme gravitaci. Snažte se moc nemlít."

"Pozdě," hlásil Stefan.

Detto visel v pásech dopředu. Tvář měl zelenou a ve vzduchu před ním se vznášela zahnědlá louže. "Neměl jsem si ráno dávat tu pazzu," zasténal. Stefan vytáhl zpod sedadla miniaturní lux a zvratky uklidil.

"Díky, Detto. Tuhle práci já prostě miluju. Můžeš mi věřit, že tohle se ti párkrát vrátí. Pardon, to měla být slovní hříčka."

Počítač zabrzdil, nebo přesněji použil přední trysky a zpomalil VANO na sedm set kilometrů za hodinu. Satelit se vznášel na pokraji vesmíru jako mateřská loď mimozemšťanů. Stylizované logo Myishi zlehka pulzovalo na konkávním břiše antény.

"Slyšela jsem, že to logo spotřebuje tolik energie jako osvětlení dvaceti městských bloků," podotkla Mona. Jak se Satelit blížil, vyplňoval jim už celé zorné pole a oni viděli stovky anteninů-údržbářů, kteří po celém povrchu paraboly pracovali na opravách. Měli na sobě magnetické boty a byli připoutáni ke vzpěrám antény gumovými lany a mačkami. Pohybovali se elegantně a zkušeně; odrazili se do vesmíru a vzápětí přistáli přesně na tom místě, kde chtěli být.

"Vsadím se, že to vůbec není tak snadné, jak to vypadá," oťel si Detto ústa. "Jsem rád, že tam ven nemusím já."

Vysílačka na pultu třikrát pípla.

"Přijem," řekla Mona a navázala spojení. Z reproduktoru se ozval hlas chladný jako vesmír sám.

"Neidentifikované VANO, tady letová kontrola Satelit. Jste v prostoru Myishi."

Stefan se odepnul z pásů a přitáhl sebe i Detta po zábradlí dopředu.

"Slyšíme vás, Satelite," řekl do mikrofonu. "Hledám přístupový kód."

"Třicet vteřin," řekl hlas. "Pak zahájíme měření." Stefan vytáhl z kapsy videofon a vyhledal odchozí hovory. Vybral poslední hovor, ten s Ellen Faustínovou v Myishi Tower. Na obrazovce se objevila miniaturní Ellen, která vysvětlovala Stefanovi, proč nemůže získat prostor na Satelitu. Aby své tvrzení doložila, otočila k němu obrazovku počítače a ukázala mu dlouhou řadu čekatelů. Na obrazovce byl jasně vidět seznam firem. A vedle každé z nich přístupový kód a plánovaný čas přiletu.

"Můžeme, Satelite. Jsme údržba z Krom Automobiles."

"Vy jste z Krom?" podivil se dispečer. "V téhle hromadě šrotu?"

"Hele, my jsme údržba, ne papaláš," prohlásil Stefan a snažil se, aby to znělo uraženě. "Reklama v sedmnáct přeskakuje, tak nás sem poslali přicvaknout nový panel."

"To jsme mohli zařídit odtud taky. Proč vás sem posílají z takové dálky?"

"Nic ve zlém, ale vy mládenci tady počítáte strašné ceny jenom za to, že naleštíte solární panely, a my jsme náhodou byli blízko odtud. Kód máme, tak nám rozsviťte port."

"Nejdřív vyťukajte kód. Pak se budem bavit o vašem údržbovém portu."

Stefan podal svůj telefon Moně, která podle něj vyťukala desetimístný kód a pak pro ověření ještě jednou. "Oukej," uznal neochotně dispečer. "Můžete. Port sedmdesát pět. Řiďte se přistávacími světly a neopouštějte svůj port."

"Rozumím, Satelite. Tak se mějte."

Příkaz ke sledování přistávacích světel nebyl ani nutný, protože počítač se napojil na frekvenci červených majáků a vedl VANO sám do portu sedmdesát pět. Majáková světla byla uspořádána v soustředných kruzích; ty fungovaly jako terč a přitahovaly je k ocelové látce, vycházející z antény. Byla to jedna z několika set podobných v téhle čtvrtině. Na látce bylo namalované logo Krom. Loď přistála se skřipavým žuchnutím a dva anteninové vzápětí zakotvili příďový i záďový kabel. "Jsme tu," prohlásil Stefan a odepnul Detta. "Připravte kabely, já si jdu vzít skafandr." Popadl ze schránky na zavazadla kufřík a zmizel na záchodě.

Detto rozmotal pružnou trubici uloženou ve skladovém prostoru. Uvnitř byly dva kabely - elektrické vedení a spoj k modemu. Prastará loď neměla dostatečnou kapacitu bezdrátového přenosu pro takovýhle objem informací. "Z pohledu Myishi jen nabíjíme baterie a nahrazujeme videočip Kromu, ale když už bude šéf venku, přistrčí tam i kabel modemu a vypůjčíme si Satelit na kapku toho tajného průzkumu."

"Jak to bude dlouho trvat?"

"Moc ne, Cosmo. Tak minuta by měla stačit. Kdybychom to víc protahovali, Myishi by zjistila, co děláme. Kromě toho je tu ještě ta drobnost, že sem za chvíli dorazí opravdový tým z Krom."

Stefan vyšel ze záchodu. Skafandr na sobě neměl. "Je to v háji," řekl. "Musíme najít jiný způsob."

Mona se k němu otočila i s židlí. "Cože? Jiný způsob? Proč?" Stefan ukázal skafandr. Na jmenovce bylo červeně napsáno Floyd. "Ten skafandr. Je moc malý."

"Ne," namítla Mona. "Skafandry mají všechny jednu velikost. Ruce a nohy jsou natahovací jako harmonika."

Stefan povzdychl. "Obecně vzato ano. Jenže tenhle je z minulého století. Určený pro konkrétní osobu. Malou osobu. Nejde to. Odstartuj, než nás chytanou."

Mona si začala rozepínat přezky na vestě: "Tak půjdu já, Stefane."

"I kdyby se mi ten nápad líbil, není praktický. Ty jsi pilot, Mono. Jestli se počítač sesype, což se v tomhle létajícím vraku může klidně stát, tak je na tobě, abys nás dostala domů, nebo aspoň do okruhu sto kilometrů od něj." Mona si kousala ret. Stefan měl pravdu. "Detto. Ty se vyznáš v počítačích. Jdi ty."

Bartoliho dítě si založilo ruce na prsou. Řeč jeho těla říkala všechno. Ale aby si to nemohl určitě nikdo špatně vyložit, řekl Detto: "Ani náhodou, Vasquezová. Ani bedna růstových hormonů by mě do toho skafandru nedostala. Ostatně Stefan stejně říkal, že se ta věc nedá přizpůsobit. Když do toho vlezou, budu vypadat jako dítě v tátově košili." Cosmovi

náhle vyschlo v krku. Nikdo ho nepožádá, aby tam šel. Byl nováček. Musel se přihlásit sám. "Já to udělám," vyhrkl. Stefan bodl prstem do vzduchu. "Ne," řekl. "Mlč, Cosmo. Nevíš, co povídáš."

Cosmův mozek souhlasil. Opravdu nevěděl, co povídá, ale byl součástí týmu a ta práce se udělat musela. "Já půjdu. Skafandr mi bude. Stačí jenom zapojit pár drátů, ne?" Mona nebyla tak nadšená, jak předpokládal, že bude.

"Já nevím, Cosmo. Může to být nebezpečné. Možná bychom na to vážně měli zapomenout."

Detto se vznesl do výše hlavy. "Poslouchej Vasquezovou, mladíku. Nemám strach z té práce, ale z toho, že člověk odpluje do vesmíru na věky věků."

Cosmo ukázal z okénka ven. Ta lávka byla sotva šest metrů dlouhá. "Vidím ten port až odsud. Celou dobu budu připoutaný. Co se může stát?"

Detto se pleskl do čela. "Tys to musel říct nahlas, co? Ted' si to určitě zakřiknul."

"Já vím, jak je to důležité," přel se Cosmo. "Jestli se vrátíme do Satelitního Města bez toho průzkumu, jak dlouho bude trvat, než budeme mít jinou šanci? Nechápu, v čem je problém. Tohle je mnohem méně nebezpečné než pobíhat po střechách, a to vám nevadilo."

"Já vím, Cosmo," odpověděl Stefan. "Ale za poslední týden jsem se hodně naučil. Přišel jsem k rozumu."

Cosmo napřáhl ruce po skafandru. "Pět minut a máme mapu každého parazitního hnízda ve Městě."

Stefan mu skafandr podal. "Pět minut, Cosmo. Pak tě stáhnem."

Cosmovi ležel svět u nohou. Když se podíval dolů přes drátěnou mřížku lávky, viděl Zemi víc než osmdesát kilometrů pod sebou. Odtud vypadala nezdavě. Trhlinami v barevných vrstvách smogu viděl jasně lesní požáry kolem Los Angeles, které už měsíc plnily zpravodajství po celém světě. Anténa Satelitu se mu tyčila nad hlavou jako zmrzlá přílivová vlna, která se chystá zřítit se na něj i na všechny ostatní lodi přistávající do různých portů. Jen na téhle úrovni kotvilo nejméně čtyřicet dalších lodí. Desítky anténů dělaly přesně totéž, co ted' dělal on - připojovaly počítač svého VANO k Satelitu.

Floydova přilba neměla interkom, takže to jediné, co Cosmo slyšel, byl vlastní dech zesílený bublinou přilby. Aspoň že vizor helmy byl nastříkaný sprejem proti zamlžování, takže viděl jasně, když nepočítal několik škrábanců a rýpnutí.

Cosmo začal mluvit sám k sobě, aby si nepřipadal tak osaměle. "Tak hele, Cosmo. Je to jednoduché. Vezmeš vedení a zapojíš ho do portu. Připojíš přídavný panel, počkáš na znamení, že funguje, a pak vedení stáhneš zpátky. Co je na tom?" Floydovy boty nebyly magnetické, takže Cosmo musel ručkovat podél trupu lodi centimetr po centimetru.

Vesmír jako by ho lehce přitahoval a lákal ho, ať se pustí. Jenže i kdyby to udělal, pořád měl gumové lano, které ho poutalo k VANO. "Nic se nemůže stát. Tak do toho."

Stefan a Mona byli u okénka a úzkostlivě ho sledovali. Cosmo jim ukázal zdvižený palec a pak se sklonil, aby vytáhl vedení ze vzduchotěsného otvoru, skrz který mu ho Detto přistrkoval. Vytáhl ven bílou ohebnou trubicí a připjal si ji k suchému zipu na skafandru. V nízké gravitaci se pohyboval pomalu a nešikovně.

Cosmo zamířil k portu a snažil se ovládnout končetiny; všude kolem něj skákali anténinové a vytáčeli elegantní piruety po povrchu antény. Uchopil bezpečnostní zábradlí mohutnými izolovanými rukavicemi, připadalo mu maličké a on se neustále přesvědčoval, že ho skutečně drží. Centimetr po centimetru se posunoval po lávce, těžké boty za ním vlály, gumová pupeční šňůra se vlnila jako švihadlo na zpomaleném záběru.

Konečně se Cosmo dostal k anténě Satelitu. První, co musel udělat, bylo napojit Lincolnuv pirátský panel. Vytáhl ho ze zasunuté kapsy a připlácl ho přímo na jiný. Panely byly tak tenké, že z dálky to prakticky vůbec nebude vidět. Ted' ještě další tři metry k propojovacím portům. Po povrchu antény se táhla síť zábradlí a Cosmo se vytahoval vzhůru, za sebou táhl oba kabely. Už jen metr a půl, už je skoro tam.

Zástrčky modemu a elektrického vedení měly bezpečnostní kryty: stačilo jen, aby je odklopil a oba kabely zapojil. Bylo to jednoduché, jenže on tam nedosáhl. Jak byla anténa zakřivená, byla bezpečnostní záklopka dál než solární panely a Floydovo jistící lano bylo tak o metr kratší, než bylo potřeba. Cosmo ho natáhl, jak jen jeho pružnost dovolila, ale pořád ještě bylo moc krátké. Připadalo mu, že to nemůže být pravda - dostat se takhle daleko a pak nedosáhnout.

Pomalů se obrátil k lodi. Mona mu okénkem dávala znamení, aby se vrátil. "Co můžu dělat?" ptal se sám sebe a jeho hlas se odrazil od stěn helmy "Jinak to nejde." Leda odpoutat bezpečnostní lano. Jen na vteřinku. Ta myšlenka mu vyskočila v hlavě jako blesk z čistého nebe. Odpoutat lano? Zbláznil se?

Jenom na vteřinku. Připni ho k zábradlí a zapoj to. Dva kroky a jsi tam.

Možná, ale jeden chybný pohyb a ztratíš se ve vesmíru. Dva kroky.

"Idiote," vynadal si Cosmo a odepnul lano. Koutkem oka viděl Stefana. Nebylo těžké odečíst mu ze rtů, že

Supervědátor srdečně souhlasí s názorem, který právě vyslovil Cosmo. Mona bušila dlaněmi do zeleného plastiskla.

Ani na ni zřejmě neudělal velký dojem.

Cosmo jednou rukou připnul jistící lano k zábradlí a dával si přitom veliký pozor, aby se nepustil tou druhou rukou. Na takovéhle věci si rozhodně zvykat nebude. Jednou a dost. Jestli se nepřestane soustřeďovat, mělo by být všechno v pořádku. Po dalších dvou krocích byl už u portu. Provlékl paži zábradlím a zavěsil se za loket. Kdyby ho ted' za každou botu tahal jeden nosorožec, neodvlekli by ho. Odtrhl vedení od skafandru a zašrouboval ho do portu. Elektrické vedení i kabel modemu uvnitř zapadly na svá místa. Na panelu vedle portu se rozsvítilo zelené světélko. Kontakt. Ted' už stačilo jen počítat do šedesáti.

Stefan se skláněl nad laptopem, který propojil s počítačem lodi. "Běží to?" ptala se Mona, dlaně a tvář přitisknuté na sklo. Stefan zvedl prst. Počkej!

"To snad není možné, že se vážně odepnul. Estúpido! Doufám, že si nemyslí, že tím na mě udělá dojem, protože neudělá. Běží to?"

Stefan zatleskal. "Běží. Teď stačí šedesát vteřin a máme to." Zatímco Mona předstírala, že to na ni neudělalo dojem, Detto se netajil tím, že ano. "Tak máme po dalším Vidoucím. Budeme si muset dát inzerát do televize: Hledá se bláznivý kluk se sebevražednými sklony. Robotixové destičky dodáme."

"Mysli pozitivně," obořila se na něj Mona. "Stačí, když tam vydrží šedesát vteřin."

Detto se zasmál. "Šedesát vteřin?! No, jestli bude mít takovou kliku jako v poslední době, tak to je stejně dlouhá doba jako doživotně. Nepřekvapilo by mě, kdyby se zrovna teď do antény střelil meteor." Právě tohle se samozřejmě nestalo.

Cosmo počítal. Padesát osm slonů, padesát devět slonů, šedesát... slonů.

Ještě jeden slon navrch pro všechny případy. Bylo načase vrátit se k jistícímu lanu. Právě odpojoval vedení, když celým Satelitem projel mírný otřes.

Cosmo se podíval nahoru. Jedna z obytných jednotek nad ním vypadala, že je trochu nakřivo. Lidé uvnitř se kutáleli kolem oken. Další otřes. Tentokrát mnohem silnější. Všude kolem něj se anténinové odráželi od antény a vznášeli se na lanech v prostoru. S obytnou jednotkou rozhodně nebylo něco v pořádku. Dva její rohy se úplně odpoutaly od hlavní konstrukce. Třetí otřes, v porovnání s předchozími dvěma obrovský. Obytná krychle se utrhla úplně - a Cosmo také. S překvapeným výkřikem, který slyšel jen on sám, se jeho prsty pustily zábradlí, jak je síla otřesu oděrala, a on odplouval do vesmíru.

Na helmě každého anténina kolem něj blikala červená světla upozorňující na nebezpečí. Obytná jednotka se od Satelitu vzdalovala; hnal ji vzduch unikající z přervaných přívodů. Cosmo nemohl dělat nic než se dívat a snažit se nepanikařit. Panika znamená hlubší dýchání a ukazatel kyslíku už se mu blížil k červené.

Záchranná akce byla fantastická. Desítky anténinů se vrhly do prostoru a zachytily jednotku dřív, než byla z dosahu. Zaklesli se rukama nohama o kdejaký výstupek a drželi se jako živé kotvy. Několik dalších opakovaně doskakovalo na jednu stranu jednotky, až ji obrátili, takže unikající plyn ji hnal zpátky k Satelitu. Bylo to neuvěřitelné. Ti lidé byli skuteční vesmírní kovbojové! Cosmo měl chuť jim tleskat. Pak si uvědomil, v jaké situaci je on sám.

Něco mu narazilo do hrudi. Jeho první myšlenka byla prchavá a absurdní: Mimozešťan. Ale ne, byl to anténin. Tvář toho muže byla rudá a zevnitř měl vizor popraskaný, jak zuřil. Cosmo ukázal na uši a zavrtěl hlavou. Anténin si odepnul od pásu sonickou přísavku a její malý reproduktor přilepil Cosmovi na přílbu. Kontakt byl okamžitý. "...sakra děláš, kluku jeden? Odpoutat se! Jsi blázen nebo co?"

"Ehm... omlouvám se."

"Copak jsi nečetl firemní mail? Satelit je nestabilní! Takovýchhle havárek je v poslední době čím dál víc. Máš kliku, že jsem tě zahlédl. Od které jsi společnosti?"

Cosmo horečně vzpomínal. "Ehm... Krom. Jsem od Kromu." Anténin obrátil oči v sloup. "Krom. No to je typické. Vsadím se, že za sebou nemáš víc než pár vesmírných hodin, co? Zaměstnat amatéry, ušetřit peníze, to je celý Krom. Vždyť jsi ještě ucho. Kolik je ti?"

"Dvaadvacet," zamumlal Cosmo a tajně si držel palec. "Piju hodně vody. Proto vypadám mladší."

"Dvaadvacet," opakoval anténin a přitom je oba jakoby mimochodem přitahoval zpátky k anténě. "Nejspíš už stárnu."

Anténin dokončil manévry a oba dosedli zpátky na plošinu. Připoutal Cosma zpátky k lanu.

"Budu to muset hlásit," řekl a otevřel víko počítače na svém zápěstí. "Jak se jmenuješ?"

Cosmo si na poslední chvíli vzpomněl na jméno na své přílbě. "Ehm... Floyd. Floyd Faustino."

"Floyde, Floyde," povzdechl anténin a ťukal do klávesnice. "Z toho bude pokuta pro Krom a pro tebe nejspíš taky." Vytiskl kartičku a nacpal ji Cosmovi do kapsy skafandru. "Na zaplacení máš čtrnáct dní, nebo přijdeš o anténinskou licenci."

"Ano, pane," odpověděl pokorně Cosmo. "Omlouvám se, pane."

Na anténina tím nezapůsobil. "Omlouvat se nemusíš. Stačí, když zaplatíš pokutu."

A s těmito slovy se anténin odrazil zpátky na anténu, na pomoc ostatním, kteří poutali obytnou jednotku. Cosmo se celý roztřesený vlekl k lodi.

Mona na něj čekala hned za přechodovou komorou. "Pitomče," řekla a ulehla ho do ramene.

"Já vím," odpověděl Cosmo nešťastně; nohy se mu ve skafandru podlamovaly. "Můžeme se prosím vás vrátit zpátky na Zemi? Prosím?"

Stefan si prohlížel výsledky průzkumu. "Já nevím, Cosmo. Až uslyšíš, jak to dopadlo, tak možná budeš chtít spíš zůstat tady nahoře."

Cosmo si sundal helmu. "Co se děje?" zasmál se. "Neříkejte mi, že hnízdo Parazituje pod Institutem?" Nikdo jiný se nezasmál. Dokonce se ani neusmáli.

Kapitola 8

Impulz

Ulice Abrakadabra

Celou cestu zpátky z vesmíru Cosmo moc nemluvil. Ne že by byl uražený, vždyť se neměl na koho zlobit. Jen přemýšlel o tom, kdy to všechno už skončí. Kolikrát může jeden člověk v jednom týdnu uniknout smrti? A teď po něm chtějí, aby se vrátil na místo svých nočních můr. Na místo, odkud se čtrnáct nešťastných let pokoušel uniknout.

"Uděláš to?" zeptal se Stefan, když se shromáždili kolem stolu.

Cosmo si prohlížel tváře, které se na něj dívaly. Supervědátory. Byl teď jeden z nich - koneckonců, vystoupil kvůli nim do vesmíru. Ale nešlo jen o něj, dokonce ani o skupinu. Ten energetický impuls se musel odpálit pro každého člověka na planetě. Když vyrůstáte jako sirotek, je občas obtížné myslet na někoho jiného než na sebe. A teď musel myslet i na

Monu, a taky na Stefana a Detta. "Je to jednoduchý plán," pokračoval Stefan.
"Hm, jako ten poslední jednoduchý plán," odsekl Cosmo.
"On to byl jednoduchý plán, dokud jsi nezačal improvizovat. Tentokrát budeš jenom ukazovat cestu."
"Když to vykládáš, tak to zní jednoduše, ale něco se stane, vždycky se něco stane. Všiml jsem si, že to moje nové koleno mě brní, když se blíží potíže, a teď zrovna mě brní jako blázen."
"Věř kolenu, Cosmo," prohlásil Detto záhrobním hlasem.
"Sklapni, Detto," utrhla se na něj Mona. "Tohle je důležité."
"No jo, je strašně důležité, abychom pro Myishi odpálili jejich bombu."
"Je to impulz. Energetický impulz."
Stefan otevřel aktovku a otočil ji směrem k Bartoliho dítěti.
"Je to impulz, Detto, jasný? Osobně jsem si to ověřoval."
Detto si přístroje nevšímal. "No jo, jasně. Dali ti v Myishi taky opci na svoje akcie?"
Mona vybuchla: "Copak nedokážeš říct nic pozitivního? Začínám se sama sebe ptát, na čí jsi vlastně straně."
Detto vyskočil, i když v jeho případě to nebyl velký rozdíl. "Můžeš mi vysvětlit, jak to myslíš?"
Stefan položil ruku Moně na paži. "Nech toho."
"Ne, začínám si myslet, že nechce, abychom Parazity chytily."
Detto byl úplně brunátný. "Třeba nechci, abychom je chytily pro Myishi."
"No tak to by sis měl možná najít jinou práci." Několik vteřin se navzájem probodávali pohledem, pak se Detto obrátil a vztekem vyrazil k výtahu.
"To jsi přehnal, Mono," řekl Stefan, když ozvěny hádky utichly. Mona si zatvrzele založila ruce na prsou. "On taky."
Stefan vstal a vybral si z věšáku oblek. "Budeš se mu muset omluvit, než se vrátím."
"Než se vrátíme," opravil ho Cosmo. "Tam dolů se beze mě nedostaneš."
Stefan mu hodil z věšáku menší oblek. "Dobrá práce, Cosmo. Potřebuju, abys mě dovedl do jámy lvové. Vracíš se do Institutu - naposledy."

Institut Clarissy Frayneové pro chlapce s parentální deficiencí

Dohlážitelé Redwooda nijak zvlášť nevyvedlo z míry, když do dveří vešli ti dva v oblecích. Byli to nejspíš zástupci nějaké farmaceutické firmy, kteří si přišli objednat testy. Vypadali trochu jako dvojka komiků. Jeden vysoký, jeden malý. Mohli to být klidně obchodníci s otroky a Redwoodovi by to bylo jedno. Kdyby chtěli unést sirotky, pomohl by jim naložit auto. Institutu Clarissy Frayneové nebyl povinován vůbec ničím. Zvlášť od té doby, co ho strčili za stůl na ústředně a zavedli s ním vyšetřování. A to všechno kvůli tomu kluzkému hadovi, tomu nesponzorovanému Cosmo Hillovi. Cosmo zřejmě přežil ten pád ze střechy a byl teď veden jako uprchlík. Kdyby byl býval Cosmo hodný chlapeček a umřel, jak měl, nemusel by teď Redwood sedět tady s těmi neschopnými tupci a osm hodin denně zírat na obrazovku.

Fred Allessanti, zřejmě největší idiot v celém Satelitním Městě, pil simkávu v jediném slušném křesle, co v ústředně bylo.

"Hele, Frede. Co kdybys mě na chvíli pustil do toho otočného křesla?"

Fred s dalším protivně hlasitým srknutím upil hnědou tekutinu. "Ani náhodou, Redwoode. Když si pořádně nepodepřeš záda, bolejí mě jako blázen."

Redwood se zamračil. "A co kdybych si to křeslo prostě vzal? Co kdybych se zbláznil a vyhodil tě z okna, a pak si do toho křesla sednul, než se necháš pozašívát?"

"No tak to udělej, vejtahe," zasmál se Fred. "Ty prachy za bolestný by se mi docela šikly."

Možná že Allessanti přece jen nebyl tak hloupý, jak vypadal. "Tak aspoň přestaň srkat to simkafé. Přisahám, Frede, že mě to přivádí k šílenství. A kdo ví, co bych moh provést?"

Fred ukázal na kameru, kterou měli nad hlavou. "Hlavně to udělej před kamerou, jo, Redwoode? Použiju pak ty záběry u soudu."

Redwood byl brunátný vzteky. Dokonce i Fred Allessanti si začíná dovolovat, co jeho, Redwooda, degradovali. Musí se vrátit na ulici, kde má aspoň nějakou moc. Kdyby jen dokázal znovu chytit Cosmo Hilla.

Na bezpečnostním monitoru se rozblíkalo červené poplachové světélko. Ikona znázorňovala utíkajícího muže. Někdo z nesponzorovaných se pohybuje mimo vymezenou oblast. Konečně někdo, na kom si bude moci vylít vztek. Redwood zapnul sledovací program a nechal provést srovnání. Sirotci byli jeden po druhém vylučováni, jak je zařízení nacházelo v postelích nebo ve vymezených odpočinkových prostorech. Kdo se to tam tedy pohybuje? Kdo zbývá? Signál byl velmi slabý, jako by většina elektronegativních mikrokapslí používaných ke sledování sirotek byla odstraněna nebo zkratována. Zkratována? Redwoodovi se srdce rozbušilo rychleji. Jen dva sirotci mohli mít mikročástice zkratované. Jeden byl mrtvý, a ten druhý byl Cosmo Hill.

Redwood si vyvolal Cosmovy údaje. Signál byl velice slabý, slaboučký, ale nepochybně aktivní. Dohlážitel pochyboval, že by ho přístroje vůbec zachytily, kdyby nebyl tak blízko. Hodně blízko. Jak to vypadalo, byl právě na cestě do sklepa. Redwood se podíval na bezpečnostních monitorech po těch dvou, které mylně považoval za zástupce farmaceutické firmy. Ten malý musí být Cosmo! Z nějakého šíleného důvodu se Hill opravdu vrátil. Redwood nevěděl proč a bylo mu to jedno. Tohle byla šance napravit si reputaci. Může chytit Hilla i jeho komplice. Samozřejmě nejdřív si bude muset s Hillem promluvit o samotě a postarat se, aby o tom večer, kdy došlo k havárii, mluvili oba stejně.

Redwood vstal a vzal si ze skříně zbraně obušek.

"Hele, Redwoode," houkl na něj Fred. "Co si máš co brát obušek? Už nejseš dohlážitel na patře."

Redwood se na něj ani nepodíval. "Jdu na obchůzku."

"Na obchůzku? To jseš doktor nebo co? My jsme bezpečáci, tady na obchůzky nechodíme. Na to máme kamery."

"Ve sklepe ne. Je načase, aby se tam někdo porozhlídl. Chceš jít ty?"

Allescanti se rozvalil v otáčivém křesle a sevřel v dlaních teplý šálek s kávou. "Děkuju, nechci, Redwoode. Klidně si posluž."

"Já jsem si to myslel," podotkl Redwood a zastrčil obušek do pouzdra.

Cosmo a Stefan vešli hlavním vchodem. Cosmovi se málem podlomila kolena, když ucítil v nose známý pach laciné dezinfekce. Chvilku stál bez hnutí a dovolil vzpomínkám, aby ho zaplavily. Zíp, Redwood, roky lékařských experimentů. Několikrát se zhluboka nadechl, aby se vzpamatoval. Stefan se na něj podíval zpod okraje plstěného klobouku. "Dobrý, Cosmo?" zeptal se a falešný knír se mu přitom trochu zachvěl.

"Jo, dobrý. Jdeme."

"Určitě?"

Cosmo kývl. "Deset minut, a jsme zase venku." Přiblížili se k vrátnici a Stefan zamával dvěma falešnými laminovanými průkazkami na strážného, který hrál nějakou hru na videokostce. Cosmo nechal hlavu skloněnou, ve stínu vlastního klobouku.

"Kompozite," řekl strážný a snažil se vypadat, že ho to zajímá. "Ten požár u vás minulý týden, to bylo tóčo, co?"

Stefan kývl. "No jo. Vyhořela celá kantýna. Smůla." Strážný soucitně pokýval hlavou. "Co dneska testujete?" Stefan poklepal na aktovku, kterou držel pod paží. "Moh bych vám to říct, jenže pak bych vás musel zabít." Strážný mu podal dvě návštěvnícké kartičky. "No jasně. To bylo dobrý. Ty legitky si vyzvedněte, až půjdete zpátky." Stefan si připnul kartičku na klopu a druhou podal Cosmovi. Než ušli pět kroků, strážný už zase hrál na videokostce.

"Ani se na mě nepodíval," zašeptal Cosmo.

Stefan se usmál. "Strážným neplatí tolik, aby měli chuť dávat na něco pozor."

Cosmo je vedl přes recepci s klenutým stropem, vyzdobenou fotografiemi dávno zemřelé Clarissy Frayneové, jak ušlechtilé pomáhá mladým. Výlety, čtení, kopání jam, nejrůznější další činnosti pod širým nebem. Ale na Institutu nic ušlechtilého nebylo. Bylo mnohem pravděpodobnější, že jeho vedení namočí nesponzorované do experimentální nádrže, než že je vezme na horolezeckou výpravu.

Prošli kolem několika strážných, ale nikdo se jich na nic nevyptával. Byli prostě další dva kravatáci z výzkumné laboratoře. Ostatně, kdo by mohl mít motiv vloupávat se do sirotčince? Cosmo měl oči sklopené a límeček vyhrnutý a doufal, že si lidé budou myslet, že je malý dospělý a ne vysoký chlapec. "Tudy," řekl Cosmo a strčil ramenem do rozvíklých plastových dveří skrytých za sochou Clarissy Frayneové. V tomhle konkrétním případě zakladatelka Institutu chovala v náručí opuštěné miminko. Každý sirotek tu slyšel vyprávět o slečně Frayneové. Ta žena zjevně nenáviděla děti; to ona razila termín nesponzorování.

Za dveřmi byla tísnivě působící chodba, nezdobená a jen s nejnutnějším osvětlením.

"Toje tedy přepych," podotkl Stefan.

"Měl bys vidět ložnice."

Chodba klesala pod úroveň moře a stávala se chladnější a chladnější. Osvětlení bylo pořád zastaralejší, až nakonec jim na cestu svítily ze zdi trčící žárovky s vláknem.

"Žárovky!" chechtal se Stefan. "Ty dneska člověk už jinde než v kině nevidí."

"Všechnu elektřinu vysávají z hlavních vedení. Dělal se to tady tak, co pamatuju. Z nějakého důvodu je tady dole jediné místo, kam mohou nesponzorování jít, aniž by se na to přišlo."

Stefan kývl. "No jasně. Ten únik energie prostě na skeneru vymaže vaše stopy."

Chodba klesala hloub a hloub, až nakonec přišli k slepému konci, z něž na každé straně vedlo jedno drenážní potrubí.

"Kdysi dávno, když ve Městě bývaly ještě povodně, sloužilo tady tohle k odvodnění sklepa."

"A teď?"

Cosmo odtáhl poklop určený pro údržbáře. Otevřel se překvapivě snadno. "Teď se tady scházejí nesponzorování."

Uvnitř v potrubí bylo několik pater, vystavěných z lepenky i odpadového železa. Patra mezi sebou spojovaly chatrné žebříky, které vedly hloub a hloub do tmy. Stefan jeden takový vyzkoušel. Prolomil se pod ním. "Už mi není dvanáct," podotkl a rozeplul si sako. K hrudi měl připnutou jednu z vest, které Detto sebral právníkům na střeše Strombergovy budovy. Odtrhl klopu se suchým zipem, zakrývající sťahovací výbavu, a omotal lano kolem pevné rukojeti. Stefan plácl sám sebe po zádech. "Tak jo, Cosmo. Naskoč si." Cosmo poslechl.

"Slib mi, že příště půjdeme po schodech. Aspoň jednou."

Stefan mrknul. "Uvidíme, co se dá dělat," řekl a zhoupl se dolů do tmavého potrubí.

Zdálo se, že klesají věčně, až někam do středu země. Dřív jim došlo lano, než skončila roura. Stefan vytáhl z kapsy lumi-svíčku. Zlomil ji, aby aktivoval svítící krystaly, a pak ji pustil k zemi. Podlaha potrubí byla jen pár centimetrů daleko.

"Třeba máme dneska šťastný den," řekl. "Bylo by načase." Odpojili se od šňůry a s buchnutím dopadli na zem. Potrubí bylo skoro úplně zrezivělé, takže si po hmatu našli cestu ven do míst, kde už byla rostlá skála. Cosmo zakopl o tlustý kabel, klekl si a po hmatu jej sledoval až k rozvodné skřínce. "Něco jsem našel. Vypínač."

"To je logické. Jestli lidi z Institutu kradou elektřinu, tak potřebují vidět na to, co dělají. Zapni to, Cosmo." Cosmo sevřel prsty mohutný vypínač a zatáhl, až uslyšel ostré cvaknutí. Jeskyni okamžitě osvětlilo nejméně deset halogenových reflektorů. Byli v mohutném tunelu, který téměř před stoletím vyhloubily týmy kesonářů Satelitního Města pro vedení plynových, vodních a elektrických rozvodů. Třicet metrů vysoké elektrické vedení bylo na několika

místech obnaženo a napájelo několik malých generátorů. Z obnažených drátů vycházelo hluboké bzučení. Jenže ty dráty nebyly tak úplně obnažené. Obklopoval je zářivý modrý koberec. Spící Paraziti. Miliony Parazitů. Stříbrné srdce každého z těch tvorů pulzovalo do rytmu se střídavým proudem. Stefan sevřel energetický impuls. "Tohle je určitě to místo," zašeptal.

První Cosmova myšlenka byla utéct. Druhá také. Stefan mu položil ruku na rameno. "Neboj, Cosmo. Neumíráme, nic nás nebolí. Kdyby ano, sesypali by se na nás. Stačí jen, když budeme opatrní, a není důvod, proč by si nás Paraziti měli všimnout. Mohli bychom tady třeba zpívat operu a nevzbudilo by je to. Oni nereagují na zvuk, jen na bolest."

"Víš to jistě? Máš nějaké důkazy?"

"Konkrétně ne. Ale cítím to tady vevnitř." Cosmo se zahihňal, a znělo to dost hystericky. "Já tadyhle vevnitř taky něco cítím."

"Stačí, když zůstaneš tady. Já položím ten energetický impuls a pak se můžu vrátit, jako jsme sem přišli. Dvě minuty. Víc ne." Stefan se opatrně proplétal bludištěm trubek a kabelů, cestou překračoval spící Parazity. Měl v úmyslu položit impuls co nejbližší ke středu té skupiny, kde nadělá největší škody. Odpálit ho mohou dálkově, z ulice, a vypustit tak na ty tvory elektrickou bouři. Jestli je teorie Ellie Faustinové správná, měla by znečištěná energie doslova vyrvat Parazitům srdce z těla, ale lidem vůbec neublížit, pokud nebudou moc blízko epicentru.

Stefan vyšplhal na prastarý žebřík a opatrně zastrčil aktovku na spodní oblouk hlavního vedení. Všude kolem byli Paraziti - dýchali, zářili, žili.

Slezl ze žebříku dolů a obrátil se, aby ukázal Cosmovi zdvižený palec. Gesto ale nedokončil, protože Cosmo nebyl sám. Stál za ním chlap jako hora, který ho zezadu držel za krk a ke spánku mu tiskl palný obušek.

"Zdravíčko," řekl ten chlap. "To je od vás hezké, že jste se zastavili a nastražili nám všem pod zadkem bombu."

Stefan byl zvyklý jednat pod tlakem: kdyby tu byl jen on a ten cizí člověk, byl by sáhl po obušku, ale teď byl v sázce i život někoho dalšího.

"Jen do toho," šklebil se hromotluk. "Sáhni po bouchače, a tenhle kluk bude cucat plast dřív, než stačíš mrknout."

"Klid, Redwoode," řekl Cosmo. "Vůbec nevíte, co se tady děje."

"Ale moc dobře to vím," odsekl Redwood. "Snažíte se vyhodit Institut do vzduchu a mě připravit o práci. Z toho by Agnes byla fakt nadšená."

Stefan udělal krok blíž. "Redwood? O vás jsem slyšel. Rád mlátíte děti. Nechcete si to zkusit s někým, kdo je velký jako vy?"

Redwood se zasmál. "Jako já? Mladej, ty jsi o dvacet centimetrů větší než já. Já nejsem pitomec. Koukej vytáhnout tu bouchačku a poslat ji po podlaze ke mně." Stefan cítil, jak mu po páteři stéká kapka potu. Před těmi tvory byli v nebezpečí, dokud někdo nebude zraněný - pak se Paraziti vzbudí.

"No dobře, Redwoode, klid. Tady je můj obušek." Stefan vytáhl dvěma prsty obušek z pouzdra. Položil ho na zem a kopl do něj. "Tak vidíte. Nejsem ozbrojený."

"A taky detonátor," přikázal Redwood. "Neříkej mi, že jste chtěli s tím barákem vyhodit do vzduchu taky sebe. Máš tam někde detonátor, tak sem s ním."

Stefan bezmocně zaskřípal zuby. "Redwoode, tohle není to, co myslíte. Jen mě chvílku poslouchejte..."

Redwood rýpl obuškem Cosma pod bradu. "Ty poslouchej, pitomče. Je to úplně jednoduchý. Naval ten detonátor, nebo toho kluka utěsním, a to bude teprve začátek."

"No dobře, dobře. Tady je."

Stefan rozepnul kapsu u kalhot a vytáhl kovový váleček s červeným tlačítkem na konci. To červené tlačítko chránil klobouček z plastíka. Blbuvzdorné. Žádný časovač, prostě odklopit a zmáčknout.

Stefan to ještě jednou zkusil s diplomacií. "Redwoode... pane Redwoode. Tohle není bomba. Je to energetický impuls. Všude kolem nás tady jsou tvorové..."

"Sklapni!" přikázal Redwood a bolestivě zaryl obušek Cosmovi do krku. Bolestivě. Bolest.

Paraziti se začali zvedat. Elektřina nebyla špatná, ale když byla k maní bolest...

"Okamžitě sem pošli ten detonátor!"

Vlna Parazitů se zvedala, jako když někdo pustí pozpátku záběry padajících dominových kostek. Milion očí se upřelo na Cosma. Milion a ještě víc.

"Redwoode," zakoktal Cosmo, "musíme honem pryč. Už jdou." Paraziti se zvedali ze svých hradů a ve vlnách se blížili po kamenné podlaze. Stefana si vůbec nevšíмали, soustřeďovali se na Cosma.

Stefan odklopil víčko detonátoru. "Pusťte ho, Redwoode, nebo všichni vyletíme do vzduchu."

"Blufuješ!" prskal Redwood. "To neuděláš. Nejsi fanatik."

Stefan držel palec nad tlačítkem. "A víte co, vy máte pravdu. Vážně nejsme fanatici. My stojíme pevně oběma nohama na zemi."

Paraziti klouzali kolem něj, skákali mu přes hlavu. Stefana v tom modrém moři skoro nebylo vidět.

Oběma nohama na zemi? uvažoval Cosmo. Jak to myslí?

Pak mu to došlo. Na zemi, no jistě. Uzemnění. Cosmo se přesvědčil, že gumové podrážky jeho bot pevně spočívají na podlaze tunelu, a zavřel oči. Tohle bude štípat. Stefan položil palec na tlačítko. "Poslední šance, dohlížitelé. Co uděláte?"

Paraziti byli už jen pár centimetrů od Cosmova krku. "Nejdřív utěsním toho kluka a pak tebe," řekl Redwood.

"Chyba," odsekl Stefan a stiskl tlačítko.

Energetický impuls vybuchl a v tunelu se začal šířit houbovitý oblak znečištěné energie. S řevem podobným hurikánu

se houba šířila do celého prostoru a pak se vsákla do skály. Halogenové reflektory okamžitě zkratovaly a jiskry od nich se snášely k zemi jako sníh. Z centra výbuchu létaly blesky přímo do stříbrných srdcí Parazitů. Každý takový výboj jich probodl desítky; jak kontaminovaná energie procházela jejich přirozenými filtry, parazitů těla vibrovala. Blesky se dělily jako pavoučí síť a nabodávaly jednoho Parazita za druhým. Modří tvorové se pokoušeli vyrovnat s tím náhlým přílivem energie, ale na jejich tělesné systémy to bylo příliš. Jeden po druhém modře blýskli a pak se sesuli na kamennou podlahu; jejich stříbrná srdce byla chladná a černá.

Lidé na tom byli o něco lépe, zvláště Cosmo a Stefan. Boty s gumovou podrážkou odvedly největší část výboje z jejich těla pryč. Přesto jimi proud energie pořádně otřásl. Cosmo cítil, jak se mu oči obracejí v sloup, a nohavice kalhot mu doutnaly. Stefanovi trčely vlasy na všechny strany a sako mu začalo hořet. Shodil ho a uhasil plácáním o skálu.

Redwood takové štěstí neměl. Ke své škodě pustil Cosma, když si uvědomil, že Stefan neblufuje. Kdyby ho byl držel o pár vteřin déle, byl by jím výboj prošel přímo do chlapce. Takhle ale dostal zásah naplno. Důsledek sice nebyl tak nápadný jako u Parazitů, ale trvalý byl také. Elektrina zapálila mazlavý olej na vlasy, kterým si napouštěl svoje milované lokny, a spálila mu všechny vlasové cibulky. A nejen to, spálila mu i póry, takže vlasy už nikdy ani nemohly dorůst. Pak elektrina vyzvedla dohlížitele do vzduchu jako velíká pěst a smýkla s ním na stěnu tunelu. Jak tam ležel, ohořelé šaty z něj opadaly, takže nakonec měl na sobě jen podvlíkačky s králikem Bugsem.

Cosmo se otřásl, aby se vzpamatoval. "Co je tohle?" Místnost osvětlovaly křížující se blesky. Stefan sebral svůj obušek. "Králík Bugs. Kreslená postava. Tak jak, doktore? To byla Bugsova oblíbená věta." Světlo vyhasínalo, jak Paraziti postupně padali k zemi. Jejich srdce byla černá a scvrklá jako kousky uhlí.

"Dokázali jsme to," prohlásil Stefan a Cosmo v slábnoucím světle viděl na jeho tváři trpký úsměv. "Jo. Dostali jsme je." Stefan zlomil lumi-svíčku. "Ne všechny, ale pro začátek to jde. Víme, že se to dá provést. A teď odtud musíme pryč, nebo to schytáme my a ne tenhle milý dohlížitel." Cosmo kývl. Redwood to schytá i za ten zkrat. To byla příjemná prémie.

Dohlížitel pootevřel jedno oko. Cosmo se k němu naklonil. "To bylo za Zipa, Bugsi," řekl.

Institut Clarissy Frayneové pro chlapce s parentální deficiencí byl ve stavu totálního chaosu. Nejen že vypadl hlavní generátor, ale také záložní. Brány ložnic byly deaktivované a sledovací program vypnutý. Nesponzorovaní obraceli dům vzhůru nohama. Většina strážných byla ve službě mimo ústav a tak na udržení pořádku zbyla jediná četa. Velení se ujal Fred Allessanti - s katastrofálními výsledky. Zatím se mu povedlo utěsnit dva vlastní maniky a pár sirotek mu proklouzlo hlavní branou. Bezpečnostní tým měl jediné štěstí, že v případě výpadku proudu se automaticky zamykaly požární dveře. Allessantiho konečně napadlo vystavět barikádu u paty hlavního schodiště. To udrží sirotky vevnitř, dokud zase nebude obnovena dodávka proudu. Cosmo a Stefan se k tomu šilenství blížili zezadu. Fred Allessanti pátil celofánovými střelami po každém, kdo vystrčil hlavu za roh. Zatím se mu povedlo zasáhnout jen to, na co neměl. Schodiště bylo pokryto tolika chuchvalci celofánu, že vypadalo jako kapesník plný smrkanců.

"Nesponzorovaní, okamžitě zpátky a zalehnout!" řval. "Jinak strávíte zítřek v nádrži, a to myslím smrtelně vážně." Cosmo cítil, jak ho popadá vztek. "Ti kluci to odnesou," řekl Stefanovi. "Kdykoli se něco stane, strážní z toho viní nás."

Stefan podal Cosmovi své spálené sako. "Tentokrát ne," řekl. Vysoký mladý Rus vytáhl obušek a nabil ho zásobníkem se slizáky. Tři ze strážných oslzl zezadu a tři další vyřadil přesně cílenými údery. Dohromady to trvalo asi čtyři vteřiny. Sirotci se valili ze schodů jako příliv, prorazili zátaras a nahrnuli se kolem Stefana.

"Byl někdo z vás někdy sám venku?" zeptal se Stefan. Přišoural se kluk, kterému přes hnědou ofinu skoro nebylo vidět oči. "Zdechnul jsem se na pár týdnů do ulic, než mě chytli."

"Jak se jmenuješ?"

"Říkají mi Kábr, no, jako přechovávác; to totiž dělám." Stefan vzal chlapce za ruku a napsal mu do dlaně telefonní číslo. "Utíkejte na jih, kluci, za blokádu. Kábr zná cestu. Až se dostanete ke kanálu, zavolejte na tohle číslo." Kábr zvedl volnou ruku. "Ano, Kábře?"

"Mají nás nějak označovaný. Posledně mě čapli, jen jsem vystrčil nos z Čórky."

"Cítili jste před chvilkou tu šlehu, těsně před tím, než zhaslo světlo?"

Chlapci kývli. Některým trčely vlasy ještě teď. "To byl elektrický impuls. Zkratoval elektřinu i ty sledovací mikrokapsle ve vašich pórech. Takže klídek, můžete zmizet." Sirotci chvíli mlčeli a vyrovnávali se s tou ohromující zprávou. Pak začali spontánně jásat a šplhali po Stefanovi jako veverky.

"No tak, nechte toho," mínil je Stefan. "Musíte pryč, než dorazí posily. Zavolejte na tohle číslo. Ten člověk, co to zvedne, je můj přítel. Pořád shání na trh prodavače. Dá vám práci a bydlení. Neplatí moc, ale je fěr."

Kábr zamžoural. "A jak máme vědět, že vám můžeme věřit? Co když je to zas nějaký podfuk?"

Cosmo udělal pár kroků dopředu. "Pamatuješ se na mě, Kábře?"

Kluk si shrnul vlasy z očí. "Cosmo Hill! Utěsňte mě, jestli ne. Všichni jsme mysleli, že seš mrtvěj. Co to máš s obličejem?"

Cosmo si zammul vyboulenou robotixovou destičku na čele. "To je dlouhá historie, Kábře, to až někdy jindy. Teď udělejte, co vám Stefan říká. Můžete mu věřit. Zachránil mi život, a stejně, život venku prostě musí být lepší než tady. Jinou šanci, jak se odtud nadobro dostat, už mít nebudete." Ta zpráva se šířila po schodišti jako blesk. Cosmo žije a tenhle člověk je jeho přítel! Jestli Cosmo dokázal venku přežít, dokážou to oni také.

"Tak dobře," kývl Kábr. "Zavolám tam, ale jestli je to past, já si vás najdu."

Chlapec napřáhl ruku a Stefan ji stiskl. "To beru." V dále se ozvala siréna. Úřady zjevně dostaly zprávu, co se tu děje.

"Nejvyšší čas vypadnout," připomněl Cosmo. "Teď, nebo nikdy."

"Teď," rozhodl maličký Kábr a jako novodobý Krysař vedl nesponzorované do noci.

Ulice Abrakadabra

Mona věděla, že se bude muset Dettovi omluvit; jen to odkládala tak dlouho, jak to šlo. Kritická chvíle nastala, když Stefan volal, že jsou na cestě domů. Mise byla víc než úspěšná, za deset minut zaparkují v garáži. Jestli se hned teď nesebere a neomluví, Stefan ji na střechu dotáhne. "No tak dobře," zavrčela k prázdnému skladišti. "Omluvím se, ale jen proto, že jsem větší, a to v několika smyslech najednou."

Výtah byl nahoře na střeše, a tak to Mona vzala po požárním schodišti, aby ušetřila čas. Vysloužilý výtah měl ještě lana a kladky místo magnetického pole. Za tu dobu, než by se dokodrcal do jejího patra, by se stihla nejen omluvit, ale ještě uvařit oběd o pěti chodech.

Mona vylezla na vnější stěnu domu číslo 1405 na ulici Abrakadabra; držela se těsně u zdi, aby se vyhnula kyselé mlze, jež se típytivě snášela k zemi. Ta mlha se už brzo změní v kapky o velikosti kuliček proti molům a v celém městě se rozhoukají alarmy aut.

Dorazila na střechu právě ve chvíli, kdy z ní Detto odcházel. Bartoliho dítě si natáhlo lávku a přecházelo po ní na vedlejší střechu.

"Hej, Detto, co to děláš?"

Ale vítr jí odnesl slova od úst a Detto se neotočil. To je zvláštní. Na co si to hraje? Mona věděla, že by se prostě měla vrátit později. Ale věděla také, že to nedokáže. Na to ji celá ta situace příliš zajímala. Proto tiše a obratně jako kočka následovala svého kolegu Supervědátora po lávce na vedlejší střechu. Detto nechal lávku položenou, což znamenalo, že se hodlá vrátit. Mona si bude muset dávat pozor. Jestli nebude zpátky dřív než Detto, může tady na střeše uvíznout, a chystá se déšť. Detto spěchal po plechové střeše a vyhýbal se mastným loužičkám, které střechu celé roky prožíraly. Mona se vyšplhala na přístřešek nad schodištěm. Odtud viděla všechno, ale Detto ji zespoda vidět nemohl.

Maličký Supervědátor došel k severnímu rohu budovy. Za ním k nebi se tyčila Socha úsilí s červeným světlem v ruce. Také tu svítilo modré světlo. Blíží. Přímě na střeše. Mona se zajíkla; ve stínu okraje střechy ležel osamělý Parazit. Tím se to vysvětlovalo, Detto ho asi viděl na parabole a přišel prozkoumat situaci.

Co teď udělá? Nikdy nenosil zbraň a jejich jediný energetický impuls už Stefan odpálil. Mona se zrovna chystala seskočit ze střechy a svého druhu dohonit, když Detto udělal něco velice divného. Klekl si před tím tvorem a vztáhl k němu ruku. Parazit byl zesláblý nedostatkem energie a jeho pulzující srdce bylo už jen kalně modré. Natáhl ruku se čtyřmi prsty k Dettovi. Seznamovali se. Komunikovali.

Mona málem spadla ze střechy. To bylo neuvěřitelné! Kdo je vlastně Detto? Kdo je to? Měli mezi sebou celou dobu zrádce? Vyloučila z kapsy telefon a vyhledala zrychlenou volbou Stefanovo číslo. Ale ne, to nestačilo. Bylo by to jen tvrzení proti tvrzení. Potřebovala víc!

Monin telefon byl dost starý, moderní technologické vymoženosti mu chyběly. Obrázky ale snímat dovedl. Šedesát vteřin videa nebo stovku fotek. Mona zvolila video a namířila širokouhlý objektiv na Detta a jeho modrého přítelíčka. Právě včas, aby viděla, jak se Detto nožikem záměrně řízí do prstu a nabídl ránu Parazitovi. Zemdlělý tvor ji sevřel čtyřmi prsty a vysál stříbrný proud životní síly. Během několika vteřin měl zase svou obvyklou zářivě modrou barvu. Pustil Detta a zvedl se. Mona si přehrála video, aby se ujistila, že skutečně viděla to, co viděla. Detto uzdravil Parazita! Všechno to najednou do sebe zapadalo. Samozřejmě že Detto nikdy nenosil obušek, samozřejmě že byl proti energetickému impulsu. Byl ve spolku s Parazity.

Detto si ještě sál ránu na prstě, když se otevřely dveře výtahu a z nich vyšli Stefan a Cosmo. Shlukli se kolem Mony a na něco se dívali. Zírali na obrazovku jejího telefonu. "Hele, co to máte?" ptalo se Bartoliho dítě. "Nějaký komický e-mail? Některé jsou fakt k popukání."

Stefan vzal telefon roztrfesenou rukou. Tvář měl bledou a napjatou. "To jsou, Detto. Chceš se podívat? Je to fakt legrace. Mimochodem, co máš s tím prstem?"

Dettovi se po zádech rozběhlo mravenčení. "Říznul jsem se o ten panel na dveřích výtahu. Víš, ten, co tam trčí ven."

"Já vím který. Na, podívej se."

Detto si vzal telefon a stiskl trojúhelníček Přehrát. Chvilíčku si neuvědomil, nač se to dívá, ale pak to začalo být až děsivě jasné. Dostali ho. Přistihli. Konečně. Po té dlouhé době přišel okamžik pravdy. Nebo okamžik pro pravdu. "No dobře," vrátil telefon. "Já vím, tohle vypadá ošklivě, ale můžu vám to vysvětlit."

Stefan se díval přímo před sebe a vyhýbal se Dettovu pohledu. "Sbal si věci a zmiz. Ráno už tě tady nechci vidět."

"Počkej moment. Vyslechni mě."

Mona hrozivě vykročila k Bartoliho dítěti. "Proč jsem to celou tu dobu neviděla? Není divu, žeš nechtěl na Parazity střílet. Není divu, že jsi byl proti všemu, co by mohlo vážně zabrat."

Detto couvl. "Proti všemu, co by mohlo vážně zabrat? Tak to nebylo."

"A jak to tedy bylo, co, Detto? Každý den jsi nám vrážel nůž do zad! Všem lidem jsi vrážel nůž do zad. Proč nejdeš do Institutu Clarissy Frayneové a neuzdravíš všechny ty Parazity, co Cosmo zrovna odstřílil?"

Detto svěsil hlavu. "Kéž bych mohl," zamumlal.

Ta poznámka Stefana rozzuřila. Popadl Detta za límec a postavil ho na stůl. "Jo - kéž bys mohl! Jak dlouho už nás zraňuješ, Detto? Od samého začátku? Tři roky?" Ta obvinění dopadala na Detta jako rány kladivem. Mužiček jako by se zmenšoval ještě víc, přímo se do sebe propadal. Stefan ho šťouchl do prsou: "Jestli tě ještě někdy uvidím, tak se k tobě budu chovat jako k nepříteli, a to si nepřej zažít, věř mi."

"Ty to nechápeš, Stefane," protestovalo Bartoliho dítě. "Ty nechápeš, co se děje."

Stefan se mu vysmál do tváře. "Počkej, já budu hádat. Další konspirační teorie? Myishi nás zneužívá pro vlastní cíle."

Ellie Faustinová lhala, až se jí od pusy prášilo."

Pravda vyrazila z Detta jako střela. "Odnímají bolest!" vyhrkl. Cosmo cítil, že se chystá něco velkého. To, co Detto řekne teď, změni jejich život navždycky.

"Paraziti odnímají bolest. Ne životní sílu, jen bolest. Pomáhají nám. Vždycky nám pomáhali."

Stefan se otočil k Dettovi zády. Nechtěl to slyšet. "Nesmysl! Řekl bys cokoli, jenom aby sis zachránil kůži."

"Vzpomínáš si, co se mě Lincoln ptal na tom vrakovišti?"

Mona si vzpomněla. "Jaké máš mutace. Ptal se, jestli jsi citlivý."

Detto si sedl na lavici. "Bartoliho děti často mívají určité vlohy. Já mám léčivé ruce. Dokážu vás zbavit bolesti."

"Já to věděl," vyhrkl Cosmo. "Po té mojí nehodě jsi mě zbavil bolesti hlavy. Říkal jsi, že to byl lék, ale byl jsi to ty."

Detto kývl. "Tehle dar mám společný s Parazity. Děláme totéž; možná proto je vnímám. Cítím ty nadpřirozené a oni cítí mě. Lidi tomu říkají vyšší vidění."

Cosmo si něco uvědomil. "Tam na vrakovišti říkal Lincoln, že máš léčivé ruce. Myslel jsem, že tím naráží na to, že jsi záchranář, ale on věděl, že odnímání bolesti patří k Bartoliho mutacím."

Detto se díval na svoje ruce. "Nejsou to doopravdy léčivé ruce. Nic nezahojí tělo rychleji než tělo samo. Já jen odnímám bolest."

Stefan tomu absolutně odmítal věřit. "To je nesmysl. Všechno jsou to nesmysly."

"Paraziti jsou součástí přírody," trval na svém Detto. "Umějí měnit energii stejně jako já. A jako to umí každý druhý tvor na téhle planetě, tak či onak. Celý život je dokážu vidět. Cítit je. Nejdřív jsem se jich bál, než jsem si uvědomil, že dělají prostě totéž co já. Nejsou zlí. Přitahuje je bolest. Berou si ji a mění na energii. To je cyklus všeho živého."

Stefan se prudce otočil. Tvář měl rudou stěží ovládaným vztekem. "A co moje matka? Viděl jsem, co jí Paraziti provedli."

"Umírala," řekl Detto tiše. "Pomáhali jí. Ulehčili jí odchod. Paraziti odnímají bolest, když je příliš pozdě na to, aby se tělo zhojilo samo. Nebo to tak aspoň bývalo, než se přemnožili. Než jsme porušili přirozený řád."

"Řekni důvod. Uveď jediný dobrý důvod, proč bychom ti teď měli věřit, když jsi nám tak dlouho lhal."

Detto se posadil na stůl a promnul si oči. "Co si vzpomínám, ti tvorové tady byli vždycky. My spolu vlastně přímo nekomunikujeme. Ne jako lidé, ale cítíme jeden druhého. Poznám, kdy jsou rozčilení nebo ospalí. Ještě jedno Bartoliho dítě bylo obdařené stejnými schopnostmi. Číslo osmdesát dva. Ale toho vyšší vidění děsilo, zbláznil se z něj. Teď žije v Čórcce a nosí na očích pásku. Nikdy ji nesundává. Já jsem se nezbláznil, protože jsem tušil, že nám ta stvoření pomáhají: činí bolest snesitelnou, připravují nás na příští život."

Cosmo ho přerušil. "On existuje příští život?"

"Ano. Občas ho zahlédnu." To zajímalo dokonce i Monu.

"Jaký je?"

Detto o tom chvílku přemýšlel. "Jiný."

"A dost!" zařval Stefan. "Mlčte všichni. Jestli je to pravda, proč jsi mi to neřekl už před léty?"

Detto zvedl oči. "Už miliónkrát jsem ti to skoro řekl, ale neměl jsem žádný skutečný důkaz, jen pocit. Poprvé v životě jsem si připadal jako člen rodiny a kdybych řekl, co jsem cítil, byl bych to zničil. A proč? Bez důkazu bys mi stejně nebyl uvěřil. Jestli něco, tak jsi na začátku byl fanatičtější. Čas ti obrousil hrany, Stefane. V poslední době sis dokonce začal dělat starosti o mužstvo. To je novinka."

"Měl ses aspoň pokusit!"

"Já vím, že jsem měl, ale rozhodl jsem se, že budu zevnitř dělat, co se dá. Vy jste Parazity ve skutečnosti nelikvidovali, to jsem cítil celou dobu - a já jsem aspoň mohl něco udělat pro oběti nehod. Nevěděl jsem, že těm tvorům pomáháme v rozmnožování."

"Boj zevnitř," zavrčel Cosmo.

Detto kývl. "Přesně tak, a všechno by bylo fungovalo, kdyby se do toho nezapletlo Myishi. Uvědomuješ si, co jsi dnes udělal, Stefane? Jestli je pravda, co říkáš, zabil jsi velký počet těch tvorů. Škoda že jsem neměl odvalu říct ti pravdu dřív, ale nemyslel jsem si, že ten energetický impuls bude fungovat. Vědecky vzato by neměl. Kolik lidí teď trpí v bolestech, protože jsem mlčel? Lidi jako tvoje matka?"

Stefan se začal chvět. "Sklapni!"

"Ty to nechceš slyšet, Stefane, protože celé roky jsi měl matčinu smrt na koho hodit. Tohle je pravda, Stefane. Smiř se s tím."

"Já nevím, co to je, ale pravda ne. Nic, co jsi nám kdy řekl, nebyla pravda. Ty bys pravdu nepoznal, ani kdyby vyskočila z díry a uhryzla ti ten tvůj mrňavý zadek."

Detto vytáhl telefon. "Tak zavolej Faustinovou. Řekni jí, že máš nějaké výhrady. Požádej její vědecký tým, ať prozkoumá možnost, že ti tvorové nevysávají životní sílu, ale jen bolest, přírodní anestetikum."

"A proč bych to dělal?"

"Protože jestli mám pravdu, tak tisíce lidí ochromuje bolest, a neměla by. Jako ke konci neochromovala tvou matku. Ostatně stejně jako tebe, jestli si vzpomínáš."

Cosmo si vzpomněl, jak tehdy, když spadl ze střechy, zmizela jeho bolest v okamžiku, kdy se ho ten tvor dotkl.

Vzpomněl si, že jediné, co cítil, byl klid. Ne strach. "A jestli se pleteš?" zeptal se Stefan.

Detto se postavil na lavici a vytáhl se do plné výšky. "Jestli se pletu, tak vyskočím z díry a uhryznu si ten svůj mrňavý zadek."

Ellen Faustinová byla právě v autě, když jí Stefan volal. "Říkala jsem si, že se možná ozveš, Stefane," řekla a v koutku úst jí zaškubal úsměv. "To jsi byl ty, tam na Satelitu, co? Floyd Faustino! Jak jsi sehnal ty přístupové kódy? Přece není

možné, abych tě nechala náhodou nahlédnout na obrazovku mého počítače?"

"Nevím, o čem mluvíte," řekl Stefan nevinně. "Napadlo mě, že možná vezmeš věci do vlastních rukou," pokračovala Ellen. "Vlastně jsem doufala, že to uděláš. Občas všechna ta byrokracie prostě moc dlouho trvá."

"To začíná znít, jako bych pracoval pro vás, paní profesorko." Faustinová se ještě víc usmála. "Ano, to vypadá, že? Předpokládám, že v Institutu Clarissy Frayneové jsi to byl taky ty. Supervědátoři nemají čas, vid'?"

Stefan pečlivě volil slova. "Jestli jsme to byli my, a podotýkám, že ani na vteřinu nepřipouštím, že jsme to snad byli, tak možná máme problém."

Ellie se zamračila. "Problém? Ale energetický impuls fungoval báječně. Sice by mi bylo milejší, kdybys přitom nevyhodil elektřinu v okruhu deseti bloků, ale bylo to všechno narychlo a můj tým celé dopoledne sbírá těla Ne-druhu čtyři." Ted' se zase zamračil Stefan. "Sbírá těla? Na co? Proč?" Ellie si přidržela prst u úst. "Nechci říkat víc na služební lince. Už ted' jsem řekla až moc. To bude rozčilením. No, však sám uvidíš při příští návštěvě."

"Až si přijdu pro výplatu?" zeptal se Stefan ironicky. "Mám spoustu práce, Stefane. Co je to za problém, kvůli kterému si děláš takovou hlavu?"

"Jeden člen mého týmu, vlastně brzo už bývalý člen, má pocit, že Paraziti, tedy Ne-druh čtyři, nejsou možná tak zlí, jak jsme mysleli. Je přesvědčený, že nám prostě jenom ulevují od bolesti. A jestli je to pravda, tak s nimi nemusíme bojovat."

"Cože?" Faustinová se odmlčela. "Neumím si představit, jak by to bylo možné, ale hned na to pošlu celý svůj tým. Žádné další energetické impulzy, dokud nezjistíme pravdu. Zatím si prostě dejte pauzu, než dáme dohromady nějaké testy. Nemělo by to trvat víc než čtrnáct dní, než budeme mít výsledky. Dokážeš tak dlouho čekat?"

"Čekal jsem tři roky," odpověděl Stefan. "Čtrnáct dní můžu ještě počkat taky."

Faustinová sklopila oči. "Já vím, že to pro tebe musí být těžké strávit, Stefane. Ale nezapomeň, nic se ještě neprokázalo. Pořád je možné, že jsme na správné cestě."

"Dva týdny," řekl Stefan a zavřel telefon.

Detto vydechl; skoro po celý hovor tajil dech. "Dva týdny. Uvidíš, že mám pravdu."

Stefan mu telefon hodil nazpátek. "Já nechci nic slyšet, Detto. Ať ty testy profesorky Faustinové dopadnou jakkoli, ty jsi nám celé roky lhal. Vložili jsme ti do rukou svoji víru a svoje životy, a pro tebe to všechno nikdy nebylo na prvním místě."

"Nikdy jsem nikomu a ničemu neublížil. Za to se omlouvat nebudu."

"Na omluvy je pozdě, Detto. Všechny jsi nás oklamal. Už ti nemůžeme věřit. Za úsvitu tě tady už nechci vidět."

Detto se podíval Stefanovi do očí. Byly tvrdé a dotčené. "No dobře. Jestli to chceš takhle, bude to takhle."

Stefan se k Bartoliho dítěti obrátil zády. "Jo, takhle to chci," řekl.

Cosmo ležel na posteli a díval se na hejno rzivých vší, jak se prokousávají šroubem na stropě. Připadalo mu, že jen co Supervědátoři vyjdou z jedné krize, spadne jim z čistého nebe na hlavu další. Cosmo si připadal jako krysa v bludišti, která nikdy neví, jaký zdánlivě nevinný čin povede ke katastrofě. A proč? Aby mohli pronásledovat skupinu nadpřirozených tvorů, kteří se jen snaží pomáhat lidstvu? Jestli je pravda to, co říkal Detto.

Koukej se na to z té lepší stránky, říkal si. Aspoň ti zase rostou vlasy. Za pár měsíců už nebudeš vypadat jako trollí zadek. Ve vchodu do jeho kabiny se objevila Mona. "Oye, jsi vzhůru?" Cosmo se posadil. "Jo. Pár hodin jsem spal, ale zdálo se mi o Dettovi."

Mona se usadila na konci postele. "Já vím, jak to myslíš. Řekla bych, že tohle Stefan už nevydýchá. Nejdřív se ukáže, že pomáhá Parazitům rozmnožovat se, a pak to vypadá, že se nás ti modří jen snažili zbavit bolesti."

"Jestli má Detto pravdu."

"Jestli má Detto pravdu."

Mona si stáhla vlasy do ohonu a omotala kolem nich gumičku. "Tak jsem si říkala, že bych to tady zabalila, Cosmo.

Našla bych si třeba práci u Jean-Pierra v Čorče - už roky se mě snaží zaháčekovat. Ostatně jestli tady nemá být dlouho, tak někdo se přece musí postarat, aby auta gangů jezdila po silnici dál."

Cosmo cítil, jak se mu stahuje žaludek. Myšlenka, že by Mona mohla odejít, ho nikdy nenapadla. "Viš určitě, že to tak chceš? Vždycky jsi mi připadala hrozně akční."

Mona se usmála. "Jo, ty střílečky miluju. Je to jako videohra. Postřílejte nepřátelské modré vetřelce! Jenže oni to nejsou vetřelci, a možná ani ne zlí. Myslím, že bych nedokázala na něco namířit obušek, kdybych si nebyla stoprocentně jistá." Cosmo kývl. Měl stejný pocit.

"A tak jsem si říkala: Budu potřebovat někoho k ruce. Někoho, kdo se rychle učí. Myslíš, že bys dokázal vyměnit sim-olej?"

Cosmo se usmál, až mu ve tmě zasvítily zuby. "Já? Ty bys chtěla, abych šel s tebou?"

Mona ho plácla do ramene. "Proč ne? Byla by z nás dobrá dvojka. Pořád mě zachraňuješ..."

Cosmo otevřel ústa, aby řekl ano, ale to slovo mu uvázlo v hrdle. "Strašně rád bych, Mono. Neumím si představit nic, o co bych víc stál, ale Stefan mě vzal k sobě."

Moniny oči byly smutné, ale ne překvapené. "Já to chápu, Cosmo. Nedělej si starosti, já nepůjdu nikam, dokud Ellen Faustinová neskončí ty svoje testy. Třeba si to ještě rozmyslíš."

"Možná," pokývl Cosmo zachmuřeně hlavou. Jen on a Stefan. To tedy bude zábava!

Paradvokáti Myishi se umějí chovat velice tiše. Celá četa by jich mohla proběhnout kolem jelena a zvíře by ani nezvedlo hlavu. Mají také spoustu moderního technického vybavení, které jim pomáhá být ještě nenápadnější. Každý paradvokát s sebou nese celkem patnáct kilo vybavení, které jim umožňuje šplhat, řezat, pálit a zatýkat.

Paradvokáty s jejich patnácti kily naložili do tichoptér Myishi, což byla kombinace helikoptéry a kluzáku. Umělo to startovat přímo vzhůru a mělo to přitom pevná kluzná křídla. Není samozřejmě třeba dodávat, že každá tichoptéra byla ozbrojená dost na to, aby zlikvidovala každého hlupáka, který by na ni ukázal třeba jen prstem. Paradvokáti měli v manuálu několik metod vniknutí do domu, ale jejich nejoblíbenější byla jako duch. Měli rádi, když se jejich kořist probudila zabalená do celofánu a neměla ponětí, jak se tam ocitla. Žádné oběti. Méně papírování. Ulice Abrakadabra nepředstavovala žádnou velkou výzvu pro četu, která se vloupala do několika zahraničních bank, dvou pevností zločineckých šéfů a do soukromé mateřské školky. Prostě se spustili po stěnách dolů, zapnuli rádiové rušičky, aby vyřadili senzory pohybu, a nalepili na okna velké čtverce rozpouštědla na sklo. Když velitel čety vydal příkaz, paradvokáti pustili do čtverců rozpouštědla proud a pomocí přísavky vytáhli skleněné tabule ven. Celou tu proceduru zakryly těžké závěsy, které byly uvnitř. Dvě desítky paradvokátů vstoupily dovnitř různými vchody a nastavily si brýle na detekci tělesného tepla. Na povel se právníci rozdělili do čtyř skupin a šli hledat svou kořist. Popravdě řečeno, mnozí paradvokáti byli trochu zklamaní. Hodně slyšeli o tajném strážci Stefanu Baškirovi a doufali, že se strhne pořádný boj. Ale vypadalo to, že tohle proběhne snadno. Tady jim nikdo klást odpor nebude. Dokonce se zdálo, že tu není ani nikdo vzhůru.

Cosmo otevřel oči a zjistil, že v jeho kabině stojí tři paradvokáti Myishi. Jeden nabíjel zbraň. Cosmo se zhluboka nadechl, aby si nadmul hrud.

"Koukám, že to nebude poprvé," podotkl paradvokát a stiskl spoušť.

Mona, která vždycky spala lehce, dokonce stačila vyletět z postele, než ji dostali. Bylo úžasné, že dívka bez řádného bojového výcviku dokázala odrazit dva paradvokáty, než se do ní třetí trefil Šokem. Počkali, až se dívka přestane třást, a pak do ní napálili celofánovou střelou.

Stefan zaslechl z Moniny kabiny zvuky zápasu a vyletěl ze dveří vlastní kabiny rovnou do náruče pěti nebo šesti paradvokátů. Několik dalších balilo všechny zbraně a počítače Supervědátorů. Poprvé v životě šel Stefan Baškir bez boje.

"Děláte chybu," řekl a založil si ruce za hlavou. "Pracujeme pro Myishi. Stačí, když budete kontaktovat prezidentku Faustinovou ve výzkumném a vývojovém oddělení. Říkám vám, že je to všechno omyl."

Jeden Paradvokát ho zblízka utěšil.

"To říkají všichni," podotkl.

Detto ležel na lehátku, úplně oblečený a vzhůru. Tašku měl sbalenou a připravenou na ráno.

"Přivezli jste pazzu?" zeptal se prvního paradvokáta, který vstoupil.

"Nemám rád vtípkování," zavrčel muž a utěšil ho.

Kapitola 9

Laboratorní krysy

Výzkumné a vývojové středisko Myishi, Průmyslový park primátora Raye Shiney, Satelitní Město

Paradvokáti Myishi odříkali Supervědátorům jejich práva a pak je na laně vytáhli do čekající tichoptéry na střeše. Následoval desetiminutový přelet na sever, do Průmyslového parku Raye Shiney, kde přistáli na střeše střediska Myishi. Cosmův oblíbený lázeňský na ně čekal u plastiskové nádrže ve věžeňské části budovy.

"Ahojky, pus," řekl, když Cosmovi připevňoval na hlavu přísavku. "Já jsem měl ten pocit, že se nevidíme naposledy. Dovezli mě sem helikoptérou speciálně kvůli vám. Přesčas za dvojnásobný prachy."

Supervědátory zavěšené na přísavkách hodili bez cavyků do nádrže žluté kyseliny. Sedativum v celofánu už jim tou dobou proniklo do těla, takže se nebránili a klidně viseli ve svém tekutém vězení. Kyselý roztok se okamžitě pustil do práce na celofánových obalech a prokousával se vrstvou virů. Byl to pomalý proces a nejméně hodinu potrvá, než se budou moci aspoň trochu pohnout. Do té doby neměli jinou možnost než viset a myslet na něco hezkého. Kdyby sebou házeli, celofán by jim jen těsněji sevřel hrud.

Když lázeňský zavěsil posledního Supervědátora, zvedl místní interkom. Během několika minut se objevila Ellen Faustinová se dvěma osobními strážci. Když viděla Supervědátory viset v nádrži, uhodila lázeňského do prsou. "Co to sakra má znamenat?" obořila se na něj. "Vždyť přece měli být mrtví! Nechtěla jsem vidět nic než čtyři mrtvolky, pro úplnou jistotu, že jsou po smrti. Ale tihle jsou očividně živí." Slova Ellen Faustinové pronikla až do nádrže a vytrhla Stefana z omámení. Mrtví?! To musí být nějaký omyl. Co se to děje? Proč by profesorka Faustinová chtěla, aby byli mrtví? Ellen Faustinová by si přece nepřála ničí smrt. Je to vědkyně.

Lázeňský se sice přímo neuklonil, ale daleko k tomu neměl. "Promiňte, paní prezidentko. Nikdo mi to neřekl. Hned je spustím. Za dvanáct hodin z nich nezbude nic než molekuly." Stefan se pokusil něco říct, ale celofán se jeho dechem sotva zavlnil. Ochable se zazmítal v kyselé lázni, ale obal ho pevně držel.

"Tak ty vnímáš, Stefane," řekla Faustinová a položila dlaně na plastisklo.

Stefanova ústa se nemohla zeptat proč, ale jeho oči to udělaly za něj.

"Máš ze všeho zmatek?" zeptala se. "Nechápeš, co se to tu děje?" Všichni poslouchali a bojovali s účinky sedativa.

"Je to tak, jak jsem ti říkala, Stefane, pracovali jste pro mě. Vy všichni. Supervědátory používali zkratky, které jsem já použít nemohla. Prováděli jste úkoly, na které bych já musela celé měsíce vyjednávat povolení. A tolik času nemám." Na chvíli přerušila své líčení a přikázala lázeňskému, aby se vzdálil na druhý konec místnosti.

"To, co vám povím, je přísně tajné," vysvětlovala. "Kdyby slyšel ještě něco víc, musela bych ho zabít, a dobrý

lázeňský se nesežene tak snadno. Všechno bylo v pořádku, dokud vás nezačalo trápit svědomí. Našli jste Ne-druh čtyři, jak jsem předpokládala, a odpálili jste energetický impuls. Kdybych se tyhle věci pokusila tajně provést já, určitě by mě odhalili." Stefan si v té chvíli moc jako tajný agent nepřipadal. Připadal si naivní a důvěřivý.

"Mohlo to být všechno dokonalé: Supervědátory vyřadí Parazity a můj tým je posbírá. Byla bych měla čistý zdroj energie a zachránila Satelit. Jenže najednou, po třech letech, zarytý Stefan Baškir změní názor a už s Parazity bojovat nechce. Od té chvíle Supervědátory už nejsou přínos, ale překážka. A víme dobře, co se dělá s překážkami. Odstraní se. Za pár hodin nezbude po tobě a tvé skupince jediná stopa. Dokonce jsem svým mládencům nařídila, aby zkonfiskovali na ulici Abrakadabra všechno vaše vybavení. Až s vámi skončím, nezbude jediný počítačový soubor, jediný otisk prstu."

Stefan se pokusil prokopnout nádrž, ale boty s gumovou podrážkou se bezmocně odrazily od plastiskla. Faustinová se zasmála. "Pořád stejný malý Stefan. Bojuje až do konce. Jako tvoje matka." Naklonila se blíž k nádrži. "Ještě dvě věci bys měl vědět, za trest, že jsi zbrzdil moje plány. Za prvé, tvůj kolega má pravdu. Samozřejmě že Ne-druh čtyři nevysává životní sílu. Tomu mohl věřit jen člověk tak posedlý jako ty. Provedli jsme testy na laboratorních kryších. Několik kryš bylo zraněno. Ty, které jsme drželi ve vodním prostředí, kam za nimi Ne-druh čtyři nemohl, nepřežily o nic déle než ty, kterým pomáhali Paraziti. Provedli jsme také testy na lidských... ehm... dobrovolnících. Výsledky byly stejné. Zásah Ne-druhu čtyři dokonce snížil u obětí úroveň stresu. Berou si jen bolest. A aby toho nebylo málo, jejich energetické emise patrně dokonce opravují ozónovou vrstvu. Ty řeči o tom, jak destabilizují Satelit, to byla jen návnada, abyste se chytli. Jestli to uleví tvému svědomí, impuls je nezabíjí. Energie se zničit nedá - to je základní fyzikální poučka. Zdá se ovšem, že po impulsu jsou sterilní, takže by se jejich počty měly rychle snížit k normálu."

Cosmo cítil, jak mu klesají víčka. Nespi, říkal si. Nebo se taky víc nemusíš probudit. Mona vedle něj byla už v bezvědomí. Ale Stefanovy oči byly každým okamžikem jasnější. Poháněla ho nenávist, stejně jako poslední tři roky. "A ta druhá informace, ta se ti bude obzvlášť líbit, Stefane," pokračovala Faustinová. "Kdyby ses někdy byl obtěžoval nahlédnout do mé složky na Akademii, byl bys možná přišel na to, že několik dalších kadetů také málem zemřelo."

Pozorně Stefana sledovala a čekala, až to pochopí. Najednou se to stalo; divoce sebou zazmítal v celofánové kukle. Ellen zatleskala. "Výborně! Došlo ti to. Je to tak, Stefane. Už tehdy jsem pracovala pro Myishi a ty jsi byl součástí experimentu. Ze mě se stal Vidoucí při opravdové nehodě, ale tebe jsem stvořila. Uvědomila jsem si, jak vznikají Vidoucí, a rozhodla jsem se vytvořit pár dalších. Nikdy ti nepřišlo divné, že sanitka byla hned za rohem? To bylo všechno zařízené předem. Nakonec bych tě byla naverbovala do své skupiny, jenže ty jsi od policie odešel a založil sis svou vlastní malou hlídku. S tvou matkou, to byla směla, ale vozit pasažéry v policejních autech je proti předpisům, takže to můžeš klást za vinu jen sobě." Stefan se náhle přestal zmítat a ochabl visel z přísavky. Po tvářích mu stékaly hořké slzy a hromadily se v celofánovém rybníčku.

"Ale," vrkala Faustinová. "Zlomila jsem ti srdce? No to mě mrzí." Luskla prsty a přivolala lázeňského. "Potopte je," rozkázala. "Nesmí z nich zůstat absolutně nic, co by je mohlo spojit s výzkumným oddělením."

"Spolehněte se, paní prezidentko," řekl muž. "Jako by už nebyli." Vylezl po schůdcích ke kladkám přísavky a uvolnil je. Vrátky se volně roztočily a hlavy Supervědátorů zmizely v obrovské nádrži kyselé kapaliny.

"Hezká práce," pochválila Ellen Faustinová. "Při příští výplatě můžete čekat pěknou prémie."

"Děkuju, paní prezidentko, bylo mi potěšením." Ale tohle lázeňský říkal sám k sobě; Ellen Faustinová byla už pryč. Měla práci a neměla čas se několik hodin dívat, jak se Supervědátory rozpouštějí v kyselině.

Rozpouštění bylo samozřejmě to poslední, čeho by se Supervědátory měli bát. Uduší se mnohem dřív, než se kyselá tekutina dostane k jejich kůži a kostem. Celofán už trochu změkkl, ale ne natolik, aby jim umožnil vylézt z nádrže. A než se jim uvolní končetiny, z obalu dávno unikne všechn vzduch, který někde v jeho dutinách zbyl.

Cosmo bojoval se spánkem. Zbytek skupiny už podlehl vlivu sedativa v celofánu. Tušil, že jeho vlastní tělesné systémy začínají být vůči té chemikálii odolné, protože byl utěsněný už potřetí.

Mysli, přikazoval si. Je to na tobě. Určitě musíš mít nějaký nápad. V té vyspravené hlavě musí být... Počkat. Něco v hlavě. Cosmovi prolétla myslí vzpomínka. Ve skladšti, po té nehodě. Mona mu tenkrát něco říkala: Byla klika, že měl Detto při ruce pár robotixových destiček. Jednou z nich ti vyspravil zlomenou lebku. Ty robotixové destičky se dělají ze stejného materiálu jako pancíře tanků. Detto tvrdí, že až se ti zahojí kůže, dokážeš probourat hlavou cihlovou zeď. Robotixová destička!

Cosmo se dovlínil ke stěně nádrže a odtáhl hlavu tak daleko dozadu, jak to jen šlo. Bojoval se spánkem, s nedostatkem dechu a s hustou tekutinou, ale uhořel hlavou do plastiskla, co jen měl síly. Stěna nádrže se trochu prohnula a Cosmovou hlavou projel šíp bolesti.

Lázeňský se k němu zvědavě doloudal. "Hele, pus, zavolaš s úsměvem, "to se snažíš utýct? Ale asi máš smělu, kůži a kosti tohle neprorazíš." Zaklepal na nádrž. "Plastisklo. Odtamtud vás dostane leda bojový tank."

Nic z toho Cosmo samozřejmě neslyšel. Jediné, co slyšel, bylo pronikavé hvízdání vlastní bolesti. Neměl jinou možnost než to zkusit znovu. Zaťal zuby a znovu uhořel do plastiskla. Když bolest ustoupila, všiml si malé trhlinky v nádrži.

"Nech toho," okřikl ho lázeňský a zamnul prasklinku palcem. "Já to musím čistit."

Ještě jednou, pomyslel si Cosmo. Mám dech ještě na jeden pokus. Zaklonil hlavu a vši silou, kterou měl v hlavě, krku, hrudi a páteři, narazil do plastiskla přesně ve stejném místě. Celá nádrž úderem zaduněla. Trhlina se rozšířila až na vnější stranu stěny. Jedna kapka. Jenom jediná kapka.

"Vzdej to, mladej," chechtal se lázeňský. "Hezky spinkej. Nedělej si to těžší."

Trhlina se rozšířila ještě trochu, jako když stříbrný pavouk tká svou kulovou pavučinu. Jediná kapka žluté tekutiny prosákla skulinkou a začala nahlodávat vnitřek plastiskleněné stěny, který proti ní nebyl odolný tak jako povrch.

Lázeňský se zamračil. "Jak jsi to -"

Plastisklo vybuchlo. Trhlinám nejspíš trvalo několik vteřin, než zlikvidovaly přední část nádrže, ale navenek se zdálo, že se to stalo v jediném okamžiku. Lázeňský měl právě tak čas nevěřicně otevřít ústa, když mu do nich chrstla kyselá kapalina. Po prvním výtrysku následovalo dalších několik desítek tisíc litrů kyseliny, které se rozlily až do koutů místnosti. Povodeň strhla s sebou Supervědátory i s postroji, na nichž byli zavěšeni, a vyhodila je na podlahu jako rybičky z akvária. Lázeňský dopadl nejhůř. Tekuté kladivo zasáhlo jeho hubené tělo plnou silou a vyhodilo ho málem do poloviny výšky nejbližší stěny, nemluvě už o několika kusech plastiskla, které ho cestou bombardovaly. Svezl se po stěně na zaplavenou podlahu a na hlavě se mu už přitom dělala obrovská boule. Tak a teď můžu usnout, pomyslel si Cosmo. Všichni ostatní už to udělali.

Samozřejmě že Supervědátory ještě nebyli ze všeho venku, protože zatím jim v pohybu bránilo jednak bezvědomí a jednak celofánový obal. Každou chvíli mohl k nádrži zajít někdo z jiného oddělení Myishi a katastrofu objevit, nebo si bezpečnostní služba mohla zapnout monitor a uvědomit si, že ve sklepech je všechno v nejlepším nepořádku. Ale přinejmenším v té chvíli Supervědátory žili, na což by si byl před chvílí ještě žádný sázkař nepřisadil ani haléř. Minuty pomalu ubíhaly, odměřovány kapkami žlutého slizu stékajícího z rozbité nádrže. Jak čas běžel, kyselina vykonala své a pomalu prokousala celofán. Trvalo to čtyřicet minut, ale konečně byl Stefan volný. Jakmile mu neupravený vzduch vymetl z plic sedativa, navrátilo se mu vědomí. Serval ze sebe zbylá vlákna celofánu, jako když se motýl líhne z kukly. S námahou si klekl a vykašlával štiplavou směs celofánu a žiraviny. Jeho sny pomalu vystřídaly vzpomínky na nedávné události. "Faustinová," vydechl a opatrně si sundal z hlavy přísavku.

Jako další se vzbudil Detto. "Co jsem ti říkal? Kdo je tady zrádce?"

Stefan strhal Bartoliho dítěti z těla zbytky celofánu. "Vypadá to, že mi v poslední době všichni přátelé lžou."

Detto si hlučně odkašlal. "Ta sanitka, co tě naložila... Musíš mi věřit. To jsem nevěděl."

Stefan ho poplácal po rameni. "Jak bys mohl. Faustinová nás využila všechny."

Stefan vytáhl Monu zpod kusu plastiskla. "Jak jsme se vlastně odtamtud dostali?" zeptal se. "Byl jsem přesvědčený, že jsme definitivně mrtví."

Detto obrátil Cosma. Skrz roztrženou kůži na čele bylo vidět záblesk kovu. "Věř tomu nebo ne, ale myslím, že nás zase zachránil ten zelenáč. Hlavou."

Potom položil Cosmovi dlaň na čelo. V místě, kde se dotkl, se rozlil slabý stříbrný svět.

"Můžu mu na chvíli ulevit od bolesti. Hojit se bude muset sám." Stefan posadil Monu. "Měl jsi mi to říct, Detto."

"Máš pravdu. Měl jsem. Ale teď, když to víš, co s tím budeš dělat?"

Stefan vytáhl kapsli čichací soli z pohotovostní lékárničky ve svém pásu. Zlomil ji Moně pod nosem. "Zjistím, proč Ellie Faustinová sbírá Parazity."

Mona se vzbudila s křikem: "Ani náhodou, Mamá!" zvolala. "Ty šaty si nevezmu ani náhodou!"

Stefan ji zvedl a položil na operační stůl. "Klid, Mono. Všechno je v pořádku. Jsi mezi svými."

Mona podezíravě zamžourala. "Žádné šaty?"

"Ne. Žádné šaty. Uklidni se. Snaž se nehýbat."

Mona byla úplně zelená. "Nevadí, když budu blinkat?"

"Posluž si," řekl Stefan a ustoupil o dva kroky. Cosmo se plácal na podlaze jako ryba, jak se ve snu rval s nějakým nepřítelem.

"Za posledních pár týdnů toho má ten kluk za sebou hodně," podotkl Detto.

Stefan zvedl Cosma na další operační stůl. "Po dnešku je s tím konec. Začne úplně normální život."

Detto setřásl z rukou provazce rozpuštěného celofánu a kyseliny. "Vážně? Kde já jsem už tohle slyšel?"

Lázeňský nebyl nijak zvlášť ochotný poskytnout jim jakoukoli informaci, ale stačil mu jediný pohled na tváře Supervědátorů a změnil názor.

"Já tady ani nepracuju na plný úvazek. Občas dělám nějakou tu speciální práci pro prezidentku Faustinovou. Neoficiálně, chápejte. Mimo záznam."

"Chápu," odsekl Stefan. "My jsme málem taky byli mimo záznam."

"Neberte to osobně, dělám jenom svou práci."

"No jasně, kdepak osobně. Cokoli pro nějakou tu prémii k výplatě."

Muž ležel v louži kyseliny. Žlutá tekutina se mu začínala propalovat do záhybů v kůži.

"Mám dvě otázky," řekl Stefan. "A doporučuju, abys odpověděl na rovinu, protože jinak to bude mít hodně nepříjemný následky."

Lázeňský kýval tak rychle, až se mu brada slila v neurčitou šmouhu. "Tak jo, ptejte se."

"Za prvé, kde jsou naše věci?"

"Věci? Věci? Myslíte vybavení, obušky a počítače?"

"Teď zrovna hlavně obušky. Kde jsou?"

Lázeňský zvedl prst. "To je ta druhá otázka?"

Stefan přivřel jedno oko, to druhé se nebezpečně vyvalilo. Jizva u úst mu zaškubala. "Ne, idiote. To je pořád ta první. Řekni mi, kde jsou naše věci. Hned!"

"No dobře, dobře. Táhle, v těch modrých bednách. Měl jsem je pak spálit, až vypláchnu vaše molekuly do kanálu.

Bez urážky." Stefan kývl na své druhy, ti prohrabali modré kontejnery a vylovili obušky, pouzdra, zásobníky a telefony.

"Radši si vezmem taky rozostřovač," radila Mona. "Nemusejí nás mít zrovna bezpečáci na kamerách." Onyli jeden druhého hadicemi, pak si připnuli zbraně a jiné vybavení. Připadali si dost jako lišky v noře, kolem které štěká smečka loveckých psů. Ovšem dobře vyzbrojené lišky.

"Druhá otázka," řekl Stefan a zvedl lázeňského za límec. "Kde je Faustinová?"

Úzkost v mužových očích napověděla, že na tuhle otázku se mu obzvlášť nechce odpovídat. "Hrozně rád bych vám to řekl, fakt, vážně. Ale..."

"Doufám, že to tvoje ale bude stát za to," varoval ho Stefan. "Závisí na tom tvoje nejbližší budoucnost." Ohryzek na krku poskakoval lázeňskému jako malý mimozemšťan, který se snaží dostat ven.

"Tohle zařízení je hodně velké. Prezidentka Faustinová může být ve svoji kanceláři, nebo v konferenčním sále, nebo někde po budově. Co já vím."

"V tuhle noční dobu? Nesmysl."

Lázeňský se podíval na nástěnné hodiny. "Když paní prezidentka přijde takhle pozdě, tak je to obvykle neoficiální práce, něco jako ta moje. Obvykle na projektu Ne-druh, i když co to je, to vám vážně neřeknu."

"To je ono. Kde?"

Lázeňský povzdychl. Tohle ho bude stát místo. "Laboratoř jedna. Na konci chodby zahnete doprava. Poznáte to podle dvou strážných u dveří. V noci nikde jinde strážce nejsou."

Stefan pustil muže do kyselé louže. "Dobře. Teď se mi podívej do očí a slib mi, že nespustíš poplach, jen co budeme ze dveří."

"Já a spustit poplach?" zapřísahal se muž. "Určitě ne. Máte moje slovo."

"Ruku nahoru, kdo mu věří," řekl Stefan. Žádná ruka se nezvedla. "Já jsem si to myslel," řekl Stefan a podíval se, jestli má v obušku nabitě celofánové střely.

Detto se choval jako opravdové dítě. Klopýtal chodbou a brečel na celé kolo. Dva strážci před laboratoří jedna si ho nemohli nevšimnout.

"Hele, koukej," řekl strážce, vlastně strážkyně - byla to mohutná ženská se svalovými implantáty na celé horní polovině těla a s nočními čočkami v očích. "Dítě. Jak se sem dostalo dítě?"

"To fakt nevím," prohlásil strážce B, podobně mohutný mužský s hustým plnovousem, který mu rostl skoro k očím.

"Ale znáš pravidla. Musíme ho utěsnit."

Strážkyně A ho plácla do ramene. Většině lidí by takové plácnutí zlomilo klíční kost. "Hele, měj srdce. Přece se nebojíš malého kluka, nebo jo?" Detto už byl až u nich a utíral si slzy z očí. "Jasně že ne," řekl strážce B. "Jasně že se nebojím nějakého kluka."

Dítě se usmálo a na jeho zdánlivý věk to byl hodně nepříjemný úsměv. "Ale měl bys," řekl a vytáhl zpod košile obušek. Strážní A i B byli utěsnění dřív, než se stačili zeptat: Kde máš maminku?

Supervědátory se krčili za dveřmi laboratoře, rozostřovadla stažená přes obličej. Ve dveřích byly dvě tabule mléčného skla. Světlo, které z laboratoře vycházelo, bylo modré. "Já tak nerad dělám dítě," fňukal Detto.

"Soustřed se," napomenul ho Stefan. "Tohle je nebezpečná situace."

"Pár vědců uprostřed noci? Tomu říkám nebezpečí. Bezpečnostní službu jsme už utěsnili."

"Nezapomínej na Ellie. Neznám nikoho, kdo by uměl přesněji střílet nebo tvrději udeřit. Byla jedna z nejlepších trenérek bojového výcviku na celé Akademii."

"Na tom něco je. Obvyklý plán?"

Stefan položil ruku na kliku. "Ne. Cosmo a Mona zůstanou u dveří. Po budově můžou být ještě další strážce. Detto, ty půjdeš se mnou do laboratoře. Rychle se rozhlédneme, pokud možno nebudeme nikoho utěšňovat, natočíme pár vteřin videa, a pak zpátky do Abrakadabra naplánovat další postup. Tady to budem muset nějak vyřídit, ale ne dnes. Nejsme na to připravení."

"Ale Stefane!" protestovala Mona.

"Jindy," opakoval Stefan rozhodně. "Dneska se jen rozhlédneme."

Cosmo cítil, že tak jednoduché to nebude. Stane se něco nečekaného, a než se stačí vzpamatovat, budou Supervědátory zase po krk v potížích.

Dveře do laboratoře nebyly zamčené. Stefan a Detto jimi bezhlučně proklouzli. Mona strčila nohu do dveří tak, aby zůstaly na skulinku otevřené.

"Člověk nikdy neví," zašeptala Cosmovi. "Mohli by nás potřebovat."

Dveře vedly na vyvýšenou lávku, odkud bylo vidět rozsáhlou laboratoř. Zdi byly sterilně bílé a strop lemovaly patnáctimetrové osvětlovací pásy. Laboranti se hemžili po bílých dlaždicích podlahy jako mravenci albíni, a uprostřed toho všeho stála nějaká mohutná zapuštěná konstrukce, která ze všeho nejvíc připomínala obří vodováhu. Na obou koncích mohutné přístroje a uprostřed cosi modrého a průhledného.

"Jen si chci potvrdit - vážně uděláme jen pár vteřin videa a pak mizíme zpátky na Abrakadabra?" ptal se Detto.

"To jsem řekl kvůli těm druhým dvěma," odpověděl Stefan. "Ty a já oba víme, že takovouhle šanci už nikdy mít nebudeme. Jak Ellie zjistí, že jsme utekli, zavřou to tady těsněji než velbloud nozdry za písečné bouře. Co se tady děje, to musíme zjistit teď hned."

Detto kývl. "Taky jsem si to myslel. Co myslíš, že je támhle to dole?"

"Nějaký generátor. Jaderný, řekl bych."

"Ale jaderná energie je přece na všech kontinentech zakázaná." Stefan zamyšleně kývl. "Možná, ale ve vesmíru ne."

Detto a Stefan vytáhli zbraně a pomalu sestupovali po schodech. Detto otevřel telefon a natočil pár záběrů laboratoře.

"Kdyby se Mona dívala," šeptl.

Náhle se ozvalo suché prásknutí. Něco jako když bambusový prut udeří o dřevo. Detto to poznal okamžitě. Výstřel. Z opravdové střelné zbraně. Gangy v Čórcce si často upravovaly obušky tak, aby se z nich dalo střílet klasickými náboji.

Kulky byly podzvukové, ale pokryté teflonem, čímž se jejich pomalost vyrovnala. Stefan se chytil za hrud', zapotácel se a narazil do zdi. Pak se zase naklonil dopředu a převálil se přes zábradlí. Jeho dlouhé tělo padalo z výšky asi šesti metrů přímo dolů.

"Stefane!" vykřikl Detto. Jeho dětský hlas byl zkreslený úzkostí. Baškir ležel obličejem dolů na dlaždičkách a zpod těla mu vytékala kalužina krve. Nehýbal se. Dole, v hlavním patře laboratoře, vzhledla Ellen Faustinová od měřiče, který právě prohlížela. "Proč mě to nepřekvapuje?" zavrčela a potřásla hlavou.

Detto vytáhl obušek. "Faustinová!" zařval.

"Počkejte chvíli, pane Bonne, nebo snad spíš Detto, a podívejte se na svoje prsa."

Detto to udělal. Na košili se mu zlehka chvěla jasně červená tečka. Faustinová přistoupila ke schodům. "Takový tenký hlásek mi našeptával, abych se pojistila. S vámi Supervědátory už byly potíže v minulosti. Tak jsem postavila pro všechny případy ještě jednu stráž, která kryla dveře. A jak to vypadá, dobře jsem udělala. Zastřelí vás také, Detto. V téhle místnosti nejsou žádné kamery. Nic, co by nás mohlo později usvědčit. Tak odhodte zbraň."

Detto to udělal a díval se, jak rachotí po schodech a dopadá na podlahu.

Faustinová zvýšila hlas. "Tak, a teď řekněte těm druhým dvěma, ať se k nám přidají, jinak můj muž ve stínu bude nucen stisknout spoušť ještě jednou."

Detto se naježil. "No tak do toho a rozkažte mu to. Aspoň dva z nás přežijí a budou moci mluvit."

Cosmo a Mona vletěli dovnitř. "Ne!" řekl Cosmo. "Jsme tady. Nestřílejte."

"Pitomci," sykl Detto. "Teď jsme mrtví všichni."

Mona zvedla ruce. "Jen se snažíme získat čas."

Detto pomalu scházel ze schodů. Laserová tečka se držela na jeho prsou. "Co to tu děláte, Faustinová? Co je to za šílenství?"

Faustinová ukázala na Stefana. "Nejdřív se podívejte na svého vůdce. Když už ten stroj musím vysvětlovat, tak se mi to nechce dělat dvakrát. Vy dvě děti, pojďte sem dolů, abych na vás viděla. A pamatujte si, sebemenší náznak hrdinství, a zdědíte tu laserovou tečku po panu Dettovi."

Detto spěchal Stefanovi na pomoc. Se značnou námahou Rusa obrátil a nahmatal pulz. Byl slabý, ale byl tam. Stefan uchopil Detta za ruku a položil si ji na ránu na hrudi. "Už vidím," šeptal přerývaně. "Všechno vidím. Je to tady jiné."

Detto mu podepřel hlavu. "Ne, Stefane. Ještě ne. Ještě máme práci."

"Zbav mě té bolesti," žádal Stefan přes bubliny krve. "Sráží mě." Detto se soustředil, hledal svým šestým smyslem bolest, vtahoval do sebe její energii. Cítil, jak jeho drobným tělem projíždí elektřina.

"Je to lepší?" Stefanovy oči se vyjasnily.

"Lepší. Mnohem." Ta rána byla zlá. Hodně zlá.

"Nejsi vyléčený, Stefane. Vyléčit tě nemůžu."

"Já vím, Detto," řekl Stefan, když překonal záchvat kašle. "Já vím."

Několik přítomných vědců odspěchalo do jiných částí objektu. Nijak nestáli o to být svědky toho, co se stane dál. S Faustinovou zůstal jeden strážce a samozřejmě skrytý ostřelovač. "Vy dva, sem dolů," přikázala Cosmovi a Moně.

"Chci vás mít všechny pohromadě."

Stefan se zvedl na loket. "Řekněte mi, že tohle není to, na co to vypadá, Faustinová? Vždyť přece ani vy nemůžete být tak bezcitná."

Faustinová se zasmála svým typickým jásavým smíchem malé holčičky. "Stefane, v tobě ještě pořád zůstala jiskřička slušnosti? Pamatuji si tě z Akademie, vždycky jsi byl hrozně naivní. Ty jsi k policii vážně nastoupil proto, že jsi chtěl pomáhat lidem, a děláš to dodneška."

"Ale jaderný reaktor? Po všech těch katastrofách, které svět prožil? Na světě neexistuje jediná vláda, která by povolila jadernou energii. Jak může Myishi dělat něco takového?" Stefanovi se teď špatně mluvilo. Dokonce i zůstat při vědomí vyžadovalo značné soustředění.

Faustinová si zabubnovala prsty o bradu. "Tahle moje práce je oficiálně neoficiální. Ray Shine samozřejmě dobře ví, co dělám, ale předstírá, že ne. Když se tedy cokoli stane, padne veškerá vina jenom na mě. Takový je prostě byznys - vždycky musíš najít někoho, na koho svést vinu. Jenže tentokrát nebude žádná vina, jen zisky."

Stefan klopýtal ke generátoru. Oba konce byly celkem tradiční, ale uprostřed byl kvádr z dvojitého plastiskla, izolovaný hydrogelem. Víko mělo rozměry fotbalového hřiště. V kvádru sebou šubalo a házelo aspoň milion Parazitů, jak jim radiace procházela přirozenými filtry.

"Sesbírali jsme elektromagnetem exempláře Ne-druhu čtyři, které jste nám tak laskavě znehybnili, a tady je držíme uvězněné hydrogelem. Celá tahle laboratoř má dvojité stěny a v nich hydrogel. Proto taky zrovna teď nemáš na prsou Parazitu." Reaktor byla jedna velká mučirna. Tvorové, kteří by měli plnit svou přirozenou roli léčitelů bolesti, se svíjeli v útrokách jaderného reaktoru. Faustinovou její vlastní krutost nijak nevyváděla z míry. "Prostě geniální myšlenka. Samotný reaktor je vodní model, ale vodu jsme nahradili živými tvory, to jest Ne-druhem čtyři." Stefan propnul kolena,

aby se mu nepodlomila.

"Vy jste šílená, Faustinová. Úplně jste se zbláznila."

Ellen Faustinová pozvedla obě obočí směrem ke svému osobnímu strážci, jako by tohle bylo to nejhloupější tvrzení, jaké kdy slyšela. "Šílená? Chápeš ty vůbec, co jsme tady dokázali vytvořit?"

"Ne," odpověděl místo Stefana Detto, který hrál o čas. "Řekněte nám to."

"No jistě, pan Lucien Bonn, Bartoliho dítě. Bartoliho také považovali lidi za šílence." Faustinová vkročila na plastiskleněnou desku, která uzavírala střední část reaktoru. Pod jejíma nohama se otřásaly statisíce Parazitů. "Problém s horkovodním reaktorem byl, že kontaminoval vodu a nakonec i čepele turbíny. Ne-druh čtyři tenhle problém řeší. A nejen to, dokážou mnohem účinněji zpomalovat neutrony a posílat je zpátky k jádru uranu. Ne-druh čtyři je přírodní

zázrak."

"Ale lidé bez nich trpí," zajíkal se Stefan.

"Uvažuj konečně jako dospělý, Stefane," odsekla Faustinová a pod kultivovanou slupkou probleskla její skutečná bestiální povaha. "Lidé trpí pořád. Já utrpení nezpůsobuji. Tahle FaustinoNova možná lidem dokonce pomůže. Třeba rozjede i některé z těch fiktivních sociálních programů, o kterých jsem ti vykládala, přestože tahle pomoc bude jen vedlejší efekt. Především to dělám pro peníze."

"FaustinoNova," opakoval trpce Stefan. Doklopýtal na konec generátoru. Pod nohama Ellen Faustinové se otáčely obří turbíny a kolem vrstvených lopatek jim hrály jiskry čisté energie.

"Proč, profesorko? Všechny ty nehody. Riskovala jste tolik životů. Moje matka je mrtvá."

Poslední zbytky uhlazenosti z Faustinové opadaly jako šupiny. "Satelit padá, ty pitomče!" zaječela. "Padá z nebe, protože je moc těžký a moc nízko. Je tam příliš mnoho komerčních přídavek, než aby to původní konstrukce unesla. Aby ho Myishi udržela na současně oběžné dráze, na komerčně využitelné dráze, potřebuje nový generátor, lehčí a výkonnější generátor. A jestli ho nedostane, tak přijde o reklamní kontrakty. Miliardy dinárů. Miliardy! A to je jen špička ledovce. Myishi má kontrakt na deset dalších satelitů. Deset! To je největší obchod, jaký svět kdy viděl. A FaustinoNova bude každý z nich zásobovat energií."

Stefan mávl rukou na Cosma a Monu. Přispěchali k němu a podepřeli ho, každý pod jednou paží. "Zvedněte mě," zašeptal zmučeným hlasem. Bolest se vracela. Mladí Supervědátori udělali, o co je požádal, a pomohli mu na plošinu. Tělesný strážce Faustinové přikročil blíž. "To stačí, chlapče. Nenut mě něco ti vykloubit."

"Neboj se, Manueli," zarazila ho Faustinová a zhoupla se na špičkách nohou v sandálech. "Stefan mě při tréninku na žíněnce nikdy nedokázal porazit. A teď mám o pár panáků krve víc než on a žádnou díru v prsou."

Stefan si klekl na plastisko. Pod sebou měl modré peklo. Peklo, které sám vytvořil. Vlnil se pod ním oceán Parazitů, oči měli matné a nepřítomné.

Faustinová si klekla také. "Takhle skončíš, Stefane? S fňukáním a na kolenou? Měl jsi zůstat v té nádrži." Bodyguard si sundal tmavé brýle. "Paní prezidentko, já jsem nervózní, to vám musím říct. A já se tak snadno znervóznět nenechám."

"Klid, Manueli. Kryj ty děti. Myslíš, že tohle nedokážu zvládnout?"

Manuel si znovu opřel brýle o kořen nosu, který už byl tolikrát zlomený, že byl skoro plochý. "Ne, to ne, paní prezidentko. Kryju ty děti."

Faustinová odkopla sandály a začala poskakovat jako boxer. "Tak co, Stefane, zbylo ti ještě dost síly najedno kolo?" Stefanem otřásaly křeče. "Já s vámi bojovat nebudu, profesorko."

"Vážně? Ale jdi. To já jsem přece zodpovědná za smrt tvojí matky, vzpomínáš?"

Stefan jí na tu návnadu neskočil. "Znám lepší způsob, jak vás dostat!"

Faustinová přestala poskakovat a samolibý úsměv se vytratil. "A jaký?"

"Boj zevnitř," šeptal Stefan skoro neslyšně. "Útok ze zadu. Vzpomínáte?"

Stefanovy ruce se pohybovaly, ale byly schované v záhybech bundy.

"Co to děláš? Co tam máš?"

"Nic nebezpečného. Jenom telefon. Nic, co by mělo vyvádět z míry prezidentku Ellen Faustinovou."

"Telefon? Koho bys chtěl žádat o pomoc?"

"Nikoho. Nikoho nežádám o pomoc. Jenom posílám mail." Faustinová přistoupila blíž. "Mail?"

"Mám kamaráda v News, který by dal nevim co za to, aby viděl to video, které teď zrovna točím. Bude mi hodně dlužný."

Ellen Faustinové chvíli trvalo, než si uvědomila, co se děje, ale když jí to došlo, zkřivila se jí tvář v příšernou karikaturu sebe samé. "Posílá video! Jestli se do tisku dostanou záběry našeho reaktoru, než bude hotový, tak je konec!" Skočila po zraněném Rusovi a prsty zkřivené jako spáry mu zaryla do trupu. Vytáhla Stefanovy ruce ven. Byly prázdné.

"Překvapení," řekl a sevřel prezidentku ve smrtícím objetí. Bušila mu do hrudi pěstmi. Bezvýsledně. Stefan se s námahou zvedl. "Sevření mrtvého," hekl a na čele mu stály kapky potu. "Poslední věc, co kdy udělám."

Každý, kdo má policejní výcvik, zná poučku o sevření mrtvého. Když podezřelý umírá a ví to, drž se od něj dál, protože to poslední, čeho se chytí, často jde do hrobu s ním. Je to neuvěřitelné, jak někdo, komu už zbývá jen pár vteřin života, najde sílu ohýbat kov a lámat kosti.

Ostřelovač pod stropem přesunul tečku svého laseru na Stefanovu hlavu.

Manuel řekl do mikrofonu, který měl v rukávu: "Ne, nestřílet. Opakuji - nestřílet. Tohle vyřídím já."

"Já to video netočím," zašeptal Stefan. "To Detto."

"Toho kluka!" zaječela Faustinová. "Toho blondáťáka." Manuel namířil svůj obušek na Detta. "Máš telefon, skřčku? Dej ho sem."

"Jasně že mám telefon. Klid, Manueli. Jenom sáhn do kapsy a vytáhnu ho."

Manuel kývnul. "Jo. To udělej. Hodně pomalu. Ať tě nemusím utěšit."

Detto nechal jednu ruku ve vzduchu a tou druhou sáhl do kapsy. Vytáhl dvěma prsty telefon. "Hele, tady je. Nic se neděje. Donesu ti ho."

"Ne. Zůstaň, kde jsi. Hoď mi ten telefon."

Detto skoro neznatelně kývl na Cosma. "Mám ho hodit?"

"Jo, snad jsem to říkal. Jseš malej a ještě pitomej?"

"No dobře, Manueli, nepanikař. Už házím." Detto vyhodil telefon vysoko. Mnohem výš, než musel. Jeho křivku sledoval jeden pár očí - Manuelův. Cosmo a Mona vytáhli od opasku obušky a napálili do strážce aspoň čtyři celofánové střely. Virus se bleskově rozšířil po jeho těle a během několika vteřin ho utěšnil.

Detto se usmál. "Moc hezké," řekl a znovu sebral telefon.

"Idiote!" ječela Faustinová hlasem zdušeným Stefanovou vahou. "Tupče!"

"Docházejí vám možnosti, profesorko," podotkl Stefan unaveně.

Faustinová se zkroutila tak, aby mu viděla do tváře. "Neklam sám sebe, Stefane. Pořád ještě mám ostřelovače. Ten dokáže tvoje Supervědatory udržet mimo to plastisko, dokud neumřeš. A to už by nemělo dlouho trvat."

Ostřelovačova laserová tečka přeskakovala z terče na terč. Muž pod stropem si nebyl jistý, koho vzít na mušku dřív. "Vzdej to, Stefane. Vyhrát stejně nemůžeš." Červená tečka zabloudila na plastisko. Cosmo, Mona i Detto skočili za řadu vozíků monorailu.

Stefan se usmál. Na rtech měl krev. "Už jsou v bezpečí. Zbyli jsme jen vy a já."

"Nic se nezměnilo. Pořád je to otázka času." Dettův hlas přehlušil i hučení generátoru. "Nedělej to, Stefane. Musí existovat jiný způsob."

"O čem to mluví?" zeptala se Faustinová. Stefan ji ignoroval. "Promiň, Detto. A vy všichni. Už si musíte poradit sami."

Cosmo popadl Detta za rameno. "Jak to myslíš?"

Detto svěsil hlavu do dlaní. "Stefan umírá. Ta kulka zasáhla moc blízko k srdci. Chce, aby jeho smrt něco znamenala."

"Něco znamenala?" opakovala Mona. "Co znamenala?"

Detto vykoukl za vozíkem. "K bolesti." S úplně poslední špetičkou sil Stefan poklesl na kolena a lapenou profesorku stáhl s sebou. "Zabiju ji!" křikl ke stropu. "Zabila mou matku." Faustinová se pokusila také něco vykřiknout, ale obličej měla pevně přimáčknutý na Stefanovu hrud'. "Myslím to vážně! Zabiju ji." Tečka se zachvěla. Střelec nevěděl, co dělat. "Jako by už byla mrtvá."

Skrutý střelec se rozhodl. Vysoko ve stínech se objevil záblesk a subsonická kulka vylétla z hlavně obušku, točila se podél dráhy laserového paprsku a cestou ztrácela svůj gelový obal. Stefan uviděl záblesk. Čekal na něj. Počítal s ním. Nechal kolena prolomit a svezl se na podlahu milisekundu před tím, než mu subsonická kulka prolétla kolem ucha a provrtala obě vrstvy plastiska.

Faustinová zahlédla, jak dírami vytéká gel. "Ne!" vykřikla. Kulka se hnala dál do útrob reaktoru, uštípla kousek jedné z lopatek turbíny. Ten se roztočil a odlétl vzhůru; cestou vyrýval v plastiskle rýhu jako prst v písku. Z krytu odkapávalo víc a víc hydrogelu a rozhánělo na všechny strany ty Parazity, kteří ještě měli sílu se pohnout. Na desítky kontrolních panelů se rozbíkala červená poplachová světla a jaderné části reaktoru se automaticky začaly uzavírat a pečetit. Ale ta oblast, která věznila Ne-druh čtyři, byla nenapravitelně poškozená. Po celém povrchu se šířily trhliny, jako by spolu závodily, která se dřív dostane k okraji. Z každé pukliny se narodilo milion dalších, až nakonec nezbyl ani čtvereční decimetr nepopraskaného plastiska. Hydrogel vytékal v celých vlnách a zažíhal dole na podlaze desítky ohňů. Paraziti mu uhýbali z cesty, ale bez čisté energie nemohli uniknout.

Faustinová ležela tváří na plastiskle. "Pusť mě," prosila.

Stefan to udělal. "Už je příliš pozdě, profesorko," řekl. "Nebojte se, neucítíte vůbec nic."

Faustinová se vyškrábala na nohy, ale neudělala ještě ani pět kroků, když se průhledná deska zhroutila úplně a oba dva se zřítili do střední části reaktoru. Tlaková vlna vyrazila všechna okna v laboratoři a z jejich dvojítych skel odkapával hydrogel. Stefan přistál na zádech, ale necítil žádnou bolest. Necítil ji proto, že jeden Parazit se mu usadil na hrudi. Trápení proudilo od Supervědatora k onomu tvorovi. "Vezmi si to," řekl Stefan; spíš už jen sípal. "Osvobod' se." Parazit vytahoval bolest jako lesklou stříbrnou šňůru. Během několika vteřin jeho vysušené srdce zase živě pulzovalo. Parazitovy kulaté, zamyšlené oči se podívaly do těch Stefanových. "Už to chápu," řekl Stefan. A pak ještě jedno slovo, slovo posledním dechem: "Maminko."

Parazit natáhl čtyřprstou ruku a položil ji na rameno trpícího bratra. Z jednoho do druhého proběhl výboj energie, který osvobodil i druhého. A tak se Stefanova bolest šířila, rozdělena mezi tisíc Parazitů, a každému z nich dodala sílu uniknout z atomového reaktoru a najít energii pro další Parazity. Vybíhali po stěnách, vyhýbali se chuchvalcům hydrogelu, a rozprchli se po laboratoři jako listí v tornádu. Stefanovo srdce přestalo tlouci, ale měl ještě tolik času, že je viděl unikat. A uprostřed všeho toho modra bylo ještě něco dalšího. Někde jinde. Něco jiného.

Cosmo a Detto se nakláněli přes okraj střední části reaktoru. Detto vypadal jako opravdové dítě, po tvářích mu stékaly slzy. "Tys to musel udělat, Stefane," vzlykal. "Ty jsi prostě musel být veliký pitomý hrdina. Nic jiného ti nestačilo."

Cosmo jako obvykle nemohl věřit vlastním očím a uším. "Chceš říct, že toho střelce vyprovokoval?"

"Samozřejmě. Kulka byla jediný způsob jak prorazit plastisko. Čekal na záblesk. Ty kulky jsou pomalé, chápej." Paraziti vířili všude kolem a hledali energii. Někteří se dokonce už vrátili rozbitými okny a nesli energii k osvobození ostatních. Jeden Parazit se držel Cosmovi u ramene a hlavu měl vyčkávavě nakloněnou. Cosmo ustoupil. "Něco cítí." Na hrudi se mu objevila rudá tečka.

"Ale kruci," sykl Detto. "Ten ostřelovač je pořád nahoře. Nehýbej se, pokusím se vyjednávat."

Detto zvedl ruce a otočil se směrem k místu, odkud vycházel paprsek. "S Faustinovou je konec!" křikl do stínů.

"Nemusíte to dělat. Máme peníze."

Chvilku nepřišla žádná reakce, pak známé bu-huf, jak z hlavně vylétla celofánová střela a zasáhla svůj cíl. Mona vystoupila ze tmy vysoko v trámů. "Využila jsem zmatku a toho střelce jsem utěsnila," vysvětlovala a vracela obušek do pouzdra. "Tak mě to učil Stefan." Chvilku mlčela a sbírala odvalu k otázce: "Je... mrtvý?"

"Ano," odpověděl Cosmo. "Je mrtvý." Parazit už za jeho ramenem nebyl.

Mona chvilku mlčela. Cosmo měl dojem, že vidí, jak se její štíhlé tělo otřásá. Po chvíli se sebrala. "Tak to bude nejlepší zmizet. Po celé budově ječí alarmy. Paradvokáti tu budou každou chvíli." Byla to pravda. Cosmo už slyšel v dálce sirény. Ještě jednou, naposledy se podíval přes okraj dolů a pak se rozběhl ke schodišti a ke svobodě.

Kapitola 10

Rozchod

Nova Utopia; předměstí Satelitního Města, o dva týdny později

Bylo to neuvěřitelné, ale Ellen Faustinová přežila a byla předvolána před předsedu správní rady Myishi. Jakmile se ujal kožní štěpy, odvezli ji helikoptérou do sídla primátora Raye Shinea ve čtvrti Nova Utopia.

Primátor Ray Shine, který byl náhodou zároveň také předsedou správní rady Myishi, zkrátil golfové utkání speciálně kvůli rozhovoru s ní. Ray byl člověk okázalých způsobů, který nevěřil na nenápadnou eleganci. Dnes měl na sobě žltorůžový kostkovaný svetr a špičatou čepici se stejným vzorem, tvídové pumpky a podkolenky s vyplétaným vzorem. Primátor usadil svou mohutnou postavu za stolem s nohama ze slonoviny a nalil si sklenici čištěné vody. Faustinovou zatím nechal vařit ve vlastní šťávě. Napil se, zlehka říhl a povzdechl si. "Ellie, Ellie, Ellie, co to tam v tom výzkumu a vývoji děláte?" Říkal to vlídně, ale Faustinová věděla, že je to nejbezohlednější člověk, s jakým se kdy setkala. "Rayi, pane předsedo, nic ve zlém, ale vy víte přesně, co se tam dělo. Říkala jsem vám to."

"Opravdu?" divil se nevinně Shine. "Nějak si na ten rozhovor nevzpomínám. A myslím, že o něm není ani žádný záznam. Ne, obávám se, že v tomhle jedete jen vy sama, Ellie. Škoda, že se to video dostalo do tisku. Vyvíjet jaderný reaktor, no co jste si myslela?"

Faustinová se naježila. "Myslela jsem si, že dokážu tuhle společnost zachránit. Viděl jste výpočty, byla bych to také dokázala..."

"Já vím, kdyby nebylo jisté partičky skoro dětí."

"Supervědátorů," procedila Faustinová skrz zaťaté zuby. "A jsou mnohem nebezpečnější, než si vy o nich myslíte, dokonce i teď, když přišli o vůdce."

"No dobře, možná na ně trochu dohlédnu. No, vám to ovšem starosti dělat nemusí, vy jste mrtvá."

Faustinové vyskočilo srdce až do krku. "Mrtvá? Ale pane předsedo, není přece nutné..."

Shine ji umlčel mávnutím ruky. "Ne mrtvá jako mrtvá, Ellie. Mrtvá pro tisk. Museli jsme tomu štábu ze zpráv předhodit nějakého obětího beránka, no a to jste vy. Naštěstí bylo tělo tak znetvořené, že se nedalo identifikovat, a není myslím nebezpečí, že by vás někdo poznal s tímhle novým obličejem."

Faustinová se začervenala, což se jí nestalo od doby, kdy byla školačka. "Tak jaké se mnou má Myishi další plány?"

Shine se rozvalil v křesle, až zavržalo. "Fakt je ten, Ellie, že váš reaktor byl naše zárná naděje. Nevím, jak jste to dokázala, ale výsledky testů byly slibné. Ti vaši tvorové, ten váš Ne-druh čtyři, rozhodně dělali, co měli."

Faustinová pookřála. "Takže ten projekt nerušíte?"

"Samozřejmě že ne, ale budeme muset jednat v mnohem větším utajení."

"Jak moc velkém?"

Shine se usmál. "Jižní pól."

Faustinová už skoro začala něco namítat, ale věděla až příliš dobře, co se stalo s lidmi, kteří se hádali s Rayem Shinem.

"Vyhovuje vám to?"

Ellen se vynuceně usmála. "Jižní pól. Izolace. Žádné vyrušování. Vyhovuje."

Primátor Ray Shine vstal a narovnal si kostkovaný svetr. "Dobře. Čeká na vás helikoptéra, která vás doveze na naši antarktickou základnu. Šťastnou cestu."

"Výborně. Díky, pane primátore." Faustinová se za pomoci berle zvedla a kulhala ke dveřím kanceláře. "A ještě něco, Ellie."

"Ano, pane primátore?"

"Druhou šanci dostanete jen jednou. Jestli tohle zkazíte, budete nejspíš potřebovat nějaké ty tvory z Ne-druhu čtyři sama pro sebe. Je to jasné?"

"Naprosto, pane primátore."

Ulice Abrakadabra

Ve skladišti na ulici Abrakadabra toho nezbylo o moc víc než okna a stěny. A většina těch oken měla v sobě čtvercové díry, protože jimi se paradvokáti dostávali dovnitř. Dva týdny Supervědátoři uklízeli, opravovali, truchlili a snažili se napravit škody napáchané Myishi. Ale ještě zdaleka nebyli hotovi. "Máme aspoň postele," řekla Mona statečně na konci jednoho obzvlášť únavného dne.

Detto kopl do zničených zbytků lednice. "No hurá. Postele, díky nebesům za ně. Ale jídlo žádné."

Cosmo se pokoušel zapojit zachráněný harddisk do vykuchaného počítače. "Mona odpoledne přinesla nějaké pazzy."

Nechala je na motoru Popelnice. Ale ty možná už o pazzy nestojíš po tom, co se ti stalo na VANO."

Bartoliho dítě si zamnulo ruce. "To si děláš legraci? Na tom jídle není nic špatného! Nemůže za to, že mám slabý žaludek." Zasmál se a vykročil k výtahu. "Pazzy a postel! Co si může mladý muž přát víc?"

Na Cosma najednou padla hluboká únava. Narovnal židli a sedl si na ni, ale nijak mu to nepomohlo. Od té doby, co ztratili Stefana, spal bez přestávky nejvýš čtyři hodiny. Občas mu všechno připadalo zbytečné.

"Co budeme dělat teď?" zeptal se Mony po několika minutách mlčení. "Bez něj?"

Mona pokrčila rameny. "Budeme žít den za dnem, jako dřív, jako všichni ostatní. V Satelitním Městě se chystají velké změny. Víc a víc lidí žije mimo dosah Satelitu. Za pár let možná žádný Satelit ani nebude. Budeme se muset o sebe postarat sami. Aspoň jsme živí. Aspoň máme přátele."

Cosmo ale nebyl připravený na to nechat se utěšit. "Ale on nás držel pohromadě. On nás hnál dopředu."

Mona si odkašlala. "Viš, Cosmo, technicky vzato jsem ti tam v té laboratoři zachránila život."

Cosmo pořád ještě hleděl na podlahu. "To je pravda. S tím ostřelovačem. Chtěl jsem ti poděkovat, ale všechno se to stalo tak..." Cosmo si náhle vzpomněl na jejich rozhovor na střeše.

Třeba příště zachrániš ty mě, řekl jí tenkrát. Pak zas já tobě budu dlužný pusu. Vzhlédl. Mona měla v očích slzy, ale usmívala se. Pomalu vstal a najednou ho napadlo, jestli mu destička na čele moc netrčí. "Dlužím ti pusu."

Mona ukázala na tvář. "Jo. To dlužíš."

Cosma začalo brnět koleno. "Vlastně jsem nikdy... chci říct..."

Mona se šelmovsky usmála. "Možná bychom na to celé měli zapomenout."

Cosmo kývl. "Možná." Pak ji políbil.

Samozřejmě, že právě v té chvíli se vrátil Detto s pazzami v náručí. "No nazdar," prohlásil a hodil prázdný obal do recyklátoru. "Teď budu muset ještě snášet, jak na sebe vy dva budete dělat zamilované oči, kdykoli půjdeme lovit nadpřirozené tvory."

"Tvory?" divil se Cosmo. "Jaké tvory? Paraziti jsou přátelé, vzpomínáš?"

Detto se ponořil do útrob své oblíbené televize. "Paraziti? Kdo tu vykládal něco o Parazitech? Řeknu vám, že existují mnohem horší věci než Paraziti. Že je vy dva nevidíte, to neznamená, že neexistují. Jsem senzitivní, nezapomeňte.

Bartoliho dítě. Předě mnou se nic neschová."

Detto si pořádně ukousl z druhé pazzy. "Věřte mi," zamumlal plnou pusou, "práce Supervědátorů zdaleka neskončila. Ale budeme potřebovat nějakou výbavu. Co nám zbylo?" Mona vytáhla z kapsy startovací kartu. "Máme Popelnici." Detto kývl. "Slušný začátek."

EOIN COLFER

SUPERVĚDÁTOR

Z anglického originálu The Supernaturalist,
vydaného nakladatelstvím Miramax Books,
Hyperion Books for Children, New York,
2004, přeložila Veronika Volhejnová
Potah a grafická úprava Martin Zhouf
V Klubu mladých čtenářů vydal jako svou 9566. publikaci
Albatros nakladatelství, a. s., právní nástupce,
Praha, 2005
Odpovědná redaktorka Jiřina Novotná
Výtvarný redaktor Michal Chodanič
Technická redaktorka Arnoštka Svobodová
Sazbu zhotovil POLYSERVIS T&T s. r. o., Chrastenice
Výtiskla SEVEROGRAFIA a. s., Most
1. vydání
13-755-KMČ-005